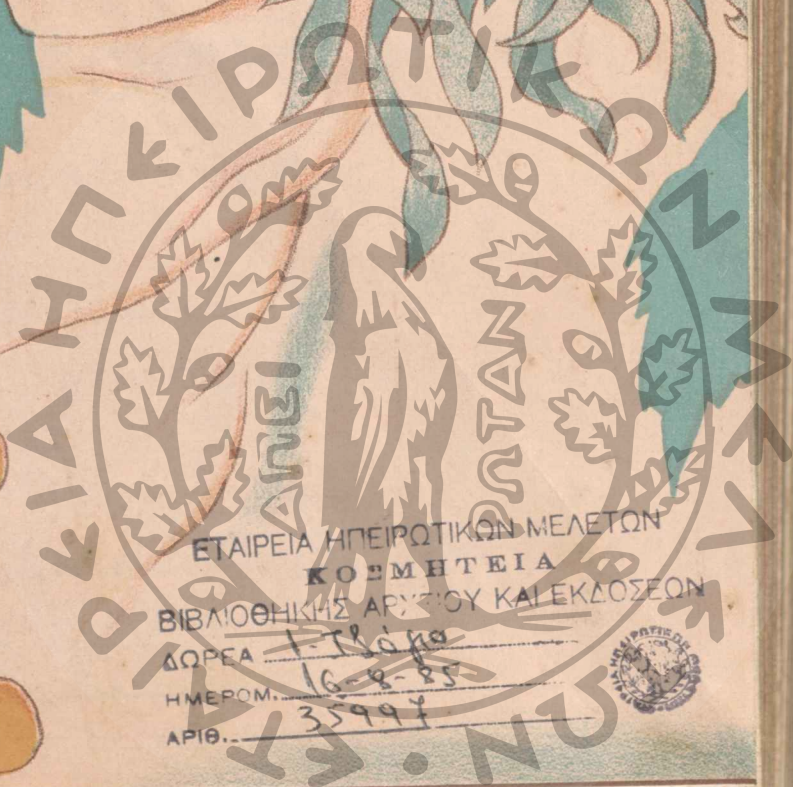

ΤΙΚ-ΤΑΙ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΡΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΤΗΤΗ ΕΘ. ΑΚΑΔ. ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧ. ΓΟΥ ΚΑΛΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1-78040
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 35994

ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ

“ΕΓΩ,”

ΤΑ ΜΟΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΣ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

ΔΕΧΟΝΤΑ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑΝ ΔΙΑΔΟΣΙΝ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ

ΑΝΩΝ. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ ΚΑΠΝΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΡ. 46.973.744

ΤΑ ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ

ΑΝΘΟΣ ΞΗΡΟΜΕΡΟΥ

έντοξ μηνός απέκτησαν πανελλήνιον φήμην και δημοτικότητα

ΔΙΟΤΙ:

ἀπὸ ὅλα τὰ σιγαρέττα τῶν Δοχ. 11 ὑπερέχουν εἰς

ΠΟΙΟΤΗΤΑ

ΓΕΥΣΙΝ καὶ

ΠΟΛΥΤΕΛΗ ΕΜΦΑΝΙΣΙΝ

Μόνον τὰ ἄρθρα ὑλικά καὶ τεχνικά μέσα τῆς Ἑταιρείας μας ἐπέτρεψαν τὴν δημιουργίαν τόσοῦ ἐκλεκτοῦ σιγαρέτου εἰς χαμηλὴν τιμὴν.

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΕΛΙΔΑ 32: ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ “ΤΙΚ-ΤΑΚ.”

ΜΕΤΑΞΥ ΠΑΝΤΡΕΜΕΝΩΝ

—Καὶ γιατί θὰ καθιερωθῇ ὁ πολιτικός γάμος;

—Γιὰ νὰ μὴ τὸ λένε ὅσοι τὴν παθαίνουν οὔτε... τοῦ παπᾶ.

γεί ἀντὶ νὰ τρώγεται καὶ κλείνεται ἀνωμάλως... εἰς τὰς φυλακὰς ὡς ἐξῆς:

Ὀνομαστική.—Ὁ Γαλόπουλος.

Γενική.—Τῆς κινήσης.

Δοτική.—Ἐπὶ νοθείᾳ.

Αἰτιατική.—Τὸν ἐντιμότατον.

Κλητική.—ὦ μανιτόμπα.

Εἰς δὲ τὸν πληθυντικὸν ἐμφανίζει μεγαλειτέρας ἀνωμαλίας, διότι ὁ Γαλόπουλος γίνεται: ἀλευροβιομήχανοι.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΤΑΞΥ ἄλλη νοθεία ἀπεκαλύφθη. Εἶχαν νοθεύσει οἱ ἀθεόφοβοι τὸ παντικόφαρμακο ποὺ ἐστάλη εἰς τὴν Θεσσαλίαν

ΣΥΙΧΟΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Τὸ ἐρωτικό μας φιλμ διὰν ἀρχίσαιμε κ' ὅταν λιγάκι προχωρήσαμε, σὲ μερικὲς ρομαντικές ἐκμισθηρέσεις, ποὺ σ' ἔγινον, καλέ, νὰ μὲ καρτενεύσῃς, ὅσο κ' ἂν ἦτο αἰσθημα εἰς τὸν ὅλγον, ἦταν πάντως, ἕνα φιλμ... βωδὸ!

Μὰ ὅταν, κλάσμα μου παμπόνηρο, πραγματικὸ ἔγινε τ' ἐνέικο, καὶ ἦρθα καὶ σοῦ μίλησα πολὺ, κ' ἄκουσα τὴ φωνή σου νὰ μιλῇ, τὰ χεῖρά σου νὰ θέλουν νὰ φιλοῦν, ἐγένικε τὸ φιλμ μας... ὁ μὴ οὐν!

Κι' ὅταν ἀπὸ πολὺ μὴ μίλησες, στὰ χεῖρά μου θεοῦ μὲ φίλησες, ἀπάνω εἰς τὴ ζώνη ἐνὸς μαλλοῦ, καὶ μὲ ἐγέμισες μὲ ροῦ, κατὰλαβα, κορίτσι μου πιστό, πὼς γίναμε καὶ φιλμ... ὁ ρομαντιστὸ!

Καὶ μέσα στὴν καρδιά μου ἀράξεις. Κάποια βραδιά ὅμως μὲ ταραξες, μικροῦλα μου, στὸ ξύλο, ὅταν σοῦ εἶπα — Ἔχεις φίλο, καὶ μέσ' στὸ ξύλο, τὴ φουρτοῖνα, τὸ καρό, τὸ φιλμ μας ἐγένε... ὁ χητιξὸ!

ΧΡΟΝ.

πρὸς καταπολέμησιν τῶν ἀρουραίων. Καὶ ἔτσι οἱ ἀρουραῖοι, παραμείναντες ἀνενόχλητοι, κατακλύζουν τὴν ὑπαίθρον. Ἐνῶ ἐκ παραλλήλου, χάρις εἰς τὸν διαγωνισμὸν καλλονῆς διὰ τὴν μὴς Ἑλλάς, μὴς Εὐρώπην, μὴς Ὑφήλιον κλπ. κινδυνεύουν καὶ αἱ πόλεις ἀπὸ... μὴς. Πλήρης ποντικοκρατία δηλαδή. Καὶ ἔπειτα ἀποροῦμε πὼς ὑπάρχουν... μυσέλληνες ποὺ μᾶς κατηγοροῦν...

ΕΧΟΥΝ ΟΜΩΣ καὶ λιγάκι δίκιο, ἂν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Γάλλου βιολονίστα Τιμπᾶ, ποὺ τὸν ἐξυλοφόρωσαν στὸ «Κεντρικόν» τὴν ὥραν ποὺ ἐπαίξε βιολί, χωρὶς νὰ ἔχη ἰδέαν ὁ ἀτυχῆς περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Ἐπενέβησαν τότε οἱ φιλόμουσοι γιὰ νὰ τὸν προστατεύσουν, αὐτὸς διεμαρτύρετο γαλλιστί, οἱ ἄλλοι ἐδρίζοντο ἑλληνιστί, ὁ θεατρὸν τὸ ἔσκασε ἀγγλιστί καὶ ἐγίναν... Βαβυλωνία Ὅλα, μὲ ἄλλους λόγους. Ἐξ οὗ καὶ λέγεται ὅτι ὁ Γάλλος καλλιτέχνης ἀναχωρῶν ἐξ Ἑλλάδος ἀνέκραγεν ἑλληνογαλλιστί:

—Τί μῶ παιῦ!...

Καὶ ἰδοὺ πὼς ἐχειμῶνιασε ἀμέσως.

ΙΟΥΒΕΝΑΛΗΣ

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

«Ἀχ! πὼς θὰ κάνω, ἄντρα μου, τώρα χωρὶς ἐσένα;»
μὰ χίρα ἐξεφώνησε
μὲ τὰ μαλλιά λυμένα.
«Σὲ ποῖν θὰ λῶ νύμφατα,
σὴν τὴν ἀγὴ ξυτῶν;
καὶ τίνος θὰ ὀρκίζομαι
πὼς δὲν τὸν ἀπατάω;
Ποῖος θάνα τὸ καμάρι μου
καὶ τοῦ σπιτοῦ μ' ὁ στῆλος;»
Κι' ἡ καμαρέτα σὴν ἦρώ
«Μὴν κλαῖς, κυρά!... ὁ φίλος!»
ΣΤΑΜΠΙΚΟΣ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗΝ ΒΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

—Πολὺ λίγες γυναῖκες ἐξήγησαν ψήφον.

—Τὸ ἤθραν... ἀψήφιστα.

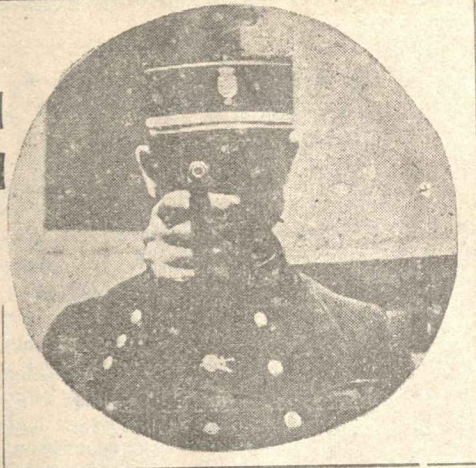
25 ΛΑΧΝΟΙ ΜΕ ΚΕΡΑΗ 25 ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ ΕΝΤΟΣ ΕΞ ΕΒΔΟΜΑΔΩΝ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΣΑΛΑΤΑ ΜΕ ΤΟ ΚΡΕΜΜΥΔΙ
ΚΑΙ Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΩΝ ΑΝΤΙΦΑΣΕΩΝ

ΕΝΑ ΕΞΥΠΝΟ ΚΟΛΠΟ

Μεταξύ των πολλών μεθόδων και συστημάτων τα οποία εφαρμόζει η αστυνομία προς άνευσιν και ανάκαμψιν των δραστήων ενός αδικήματος και της εξακριβώσεως του βαθμού της ένοχής των είνε και η μέθοδος των αντιφάσεων. Μερικοί τών εν ενεργεία αστυνομικών υπαλλήλων έχουν τόσον προσκολληθή εις την μέθοδον αυτήν, ώστε δεν κλείουν την δικογραφίαν εάν δεν εφωρμένον και το σύστημα της κατ' αντίπα ράστασιν εξετάσεως τών κατηγορουμένων.

Πρό τινος λοιπόν, αστυνομικός ευρισκόμενος εν Πειραιεί, ενεργούσε προανάκρισιν διά κλοπήν διαπραχθείσαν εις ένα ξύλινο παράπηγμα. Είχαν συλληφθή ως ύπαιτιοι δύο λεμβούχοι και άρου υπεβλήθησαν εις ανάκρισιν υπό του άξιωματικού της υπηρεσίας, της ημέρας εκείνης, επρόκειτο να άφεθούν έλευθεροι, διότι δεν προέκυψαν στοιχεία ένοχής των. Την στιγμήν εκείνην εισήλθεν εις τόν γραφείον τόν άξιωματικό της υπηρεσίας ένας αστυνομικός πού είχε μανία με τας αντιφάσεις.

—Εξητάσθησαν οι κρατούμενοι διά την κλοπήν; ήρώτησε τόν ενεργούντα την προανάκρισιν.

—Μάλιστα, απήντησεν ο άξιωματικός.
—Και τί έβγήκε;
—Τίποτε. Είνε άθφοι. Δεν φαίνεται να έχουν λάθει μέρος εις την κλοπήν.
—Μήπως περιέπεσαν εις αντιφάσεις;
—Όχι.

—Μη τούς άπολύσετε άκόμη, είνε εις τόν άξιωματικόν. Θα τούς εξετάσω και εγώ.

Και άφου άπεμάκρυνε τόν ένα εκ του γραφείου του, εξέτασε τόν έτερον τών κατηγορουμένων και τόν υπέβαλεν εις ανάκρισιν.

—Πού ήσουν χθές τή βράδν; ήρώτησε.

—Στου Τζελέπη, απήντησεν ο εξεταζόμενος.

—Σε ποιά μέρος;
—Στό μαγείρικο του... και είνε τόν όνομα του ιδιοκτήτου του οίνομαγειρείου.

—Με ποίον;
—Με τόν συνάδελφό μου (τόν έτερον τών κατηγορουμένων).

—Και τί έκάνετε;

—Είχαμε καί ήπιε λίγο κρασί.

—Τί έφάγατε;
—Τζιγεράκια.

—Και τί άλλο;
—Και ντοματοσαλάτα.

—Σκέτη ντοματοσαλάτα;
—Όχι, με κρεμμύδι και ρίζα και λίγο ρήγανη.

—Υστερα πού έπήγατε;
—Ο καθένας σπίτι του.

Μετά τινος άλλας ερωτήσεις, η ανάκρισις έθεωρήθη περαιωμένη και εκλήθη ο έτερος τών κατηγορουμένων, πός τόν όποιον υπεβλήθησαν αι αιτά ερωτήσεις. Όταν εφωσαν εις την ντοματοσαλάταν, ο αστυνομικός έρώτησε:

—Η ντοματοσαλάτα είχε κρεμμύδι;
—Όχι, απήντησεν ο εξεταζόμενος.

—Όστε δεν είχε κρεμμύδι;
—Δεν είχε, επανέλαθε ο εξεταζόμενος.

—Καλά...

—Ήταν άρετή η τελευταία άπάντησις του ανακρινόμενου διά τόν σχηματισμόν ο αστυνομικός την πεποιθήσιν περί της ένοχής των δύο συλληφθέντων. Και καλέσας άμέσως τόν άξιωματικόν της υπηρεσίας τόν διέταξε να κλείση την δικογραφίαν και να στείλη τούς κρατούμενους εις τόν εισαγγελέα ως ένόχους της κλοπής του παραπήγματος.

—Μά πώς; έτόλμησε να ερωτήσει ο άξιωματικός. Κανένα στοιχείον δεν προέκυψεν εναντίον των. Οι άνθρωποι είνε άθφοι.

—Πώς δεν προέκυψεν; Περιέπεσαν εις αντιφάσεις.

—Είς ποίον σημείον;
—Νά ο ένας λέει ότι η ντοματοσαλάτα είχε κρεμμύδι, ενώ ο άλλος τόν άρνείται. Θέλεις και άλλή απόδειξι για την ένοχήν των;

—Εφάγαμε και ήπιε λίγο κρασί.

—Τί έφάγατε;

—Τζιγεράκια.

—Και τί άλλο;

—Και ντοματοσαλάτα.

—Σκέτη ντοματοσαλάτα;

—Όχι, με κρεμμύδι και ρίζα και λίγο ρήγανη.

—Υστερα πού έπήγατε;

—Ο καθένας σπίτι του.

Μετά τινος άλλας ερωτήσεις, η ανάκρισις έθεωρήθη περαιωμένη και εκλήθη ο έτερος τών κατηγορουμένων, πός τόν όποιον υπεβλήθησαν αι αιτά ερωτήσεις. Όταν εφωσαν εις την ντοματοσαλάταν, ο αστυνομικός έρώτησε:

—Η ντοματοσαλάτα είχε κρεμμύδι;

—Όχι, απήντησεν ο εξεταζόμενος.

—Όστε δεν είχε κρεμμύδι;

—Δεν είχε, επανέλαθε ο εξεταζόμενος.

—Καλά...

—Ήταν άρετή η τελευταία άπάντησις του ανακρινόμενου διά τόν σχηματισμόν ο αστυνομικός την πεποιθήσιν περί της ένοχής των δύο συλληφθέντων. Και καλέσας άμέσως τόν άξιωματικόν της υπηρεσίας τόν διέταξε να κλείση την δικογραφίαν και να στείλη τούς κρατούμενους εις τόν εισαγγελέα ως ένόχους της κλοπής του παραπήγματος.

—Μά πώς; έτόλμησε να ερωτήσει ο άξιωματικός. Κανένα στοιχείον δεν προέκυψεν εναντίον των. Οι άνθρωποι είνε άθφοι.

—Πώς δεν προέκυψεν; Περιέπεσαν εις αντιφάσεις.

—Είς ποίον σημείον;

—Νά ο ένας λέει ότι η ντοματοσαλάτα είχε κρεμμύδι, ενώ ο άλλος τόν άρνείται. Θέλεις και άλλή απόδειξι για την ένοχήν των;

—Εφάγαμε και ήπιε λίγο κρασί.

—Τί έφάγατε;

—Τζιγεράκια.

—Και τί άλλο;

—Και ντοματοσαλάτα.

—Σκέτη ντοματοσαλάτα;

—Όχι, με κρεμμύδι και ρίζα και λίγο ρήγανη.

—Υστερα πού έπήγατε;

—Ο καθένας σπίτι του.

Μετά τινος άλλας ερωτήσεις, η ανάκρισις έθεωρήθη περαιωμένη και εκλήθη ο έτερος τών κατηγορουμένων, πός τόν όποιον υπεβλήθησαν αι αιτά ερωτήσεις. Όταν εφωσαν εις την ντοματοσαλάταν, ο αστυνομικός έρώτησε:

—Η ντοματοσαλάτα είχε κρεμμύδι;

—Όχι, απήντησεν ο εξεταζόμενος.

—Όστε δεν είχε κρεμμύδι;

—Δεν είχε, επανέλαθε ο εξεταζόμενος.

—Καλά...

—Ήταν άρετή η τελευταία άπάντησις του ανακρινόμενου διά τόν σχηματισμόν ο αστυνομικός την πεποιθήσιν περί της ένοχής των δύο συλληφθέντων. Και καλέσας άμέσως τόν άξιωματικόν της υπηρεσίας τόν διέταξε να κλείση την δικογραφίαν και να στείλη τούς κρατούμενους εις τόν εισαγγελέα ως ένόχους της κλοπής του παραπήγματος.

—Μά πώς; έτόλμησε να ερωτήσει ο άξιωματικός. Κανένα στοιχείον δεν προέκυψεν εναντίον των. Οι άνθρωποι είνε άθφοι.

—Πώς δεν προέκυψεν; Περιέπεσαν εις αντιφάσεις.

—Είς ποίον σημείον;

ένας αστυνομικός, την παθαίνει καμιά φορά από τούς λοποδύτας, οι όποιοι κατά κανόνα είνε διαβόλου κάλτσες και μεταχειρίζονται εύφρεστάτα τεχνάσματα διά να τόν εξαπατήσουν.

Είς τόν Δ' αστυνομικόν τμήμα εκρατείτο εσχάτως μία από τας πλέον γνωστές φουρογνωμίας του λοποδυτικού πανθέου. Η σύλληψις του είχαν έπιτευχθή τόν μεσημέρι και έπειδή ο χρόνος δεν επέτρεπε διά να σταλή εις τόν εισαγγελέα και έκείθεν εις τας φυλάκας του Παλαού Ύψρατος, εκρατείτο εις τόν τμήμα. Ο λοποδύτης, πού τόν έφερε βαρέως διότι τού άνέκοψαν τόν έργον να ελαφρόν της σέπες τών Αθηναίων από τὰ πορτοφόλια, εκάθησε εις τόν κρατητήριον του τμήματος και έκκέφθη πώς θα εξείρσιε τρόπον να δραπέτεύση. Η απόδοσις όμως δεν ήτο εύκολος. Τά πός τόν δρόμον σιδηρόδρομικά παράθυρα ήσαν πολύ ψηλά και κάθε άπόπειρα θα ήτο ματαιά. Από την πόρτα ήτο έξ ίσου δύσκολον, εξ αιτίας του σκοπού, ο όποιος παρηκολούθει όλας τας κινήσεις τών κρατουμένων. Άλλά ο λοποδύτης δεν άπηλίσθη. Κατά τας 10 τή βοάδν, μόλις είνε αλλαγή, ως συνήθος, ο άξιωματικός της υπηρεσίας, αντικατασταθείς από συνάδελφόν του, ο λοποδύτης εκλήσασε τόν μικρόν σιδηροδρομικόν φωνήτην της θύρας του κρατητηρίου και παροέκλεσε τόν σκοπόν να ελθοποιήση τόν άξιωματικόν της υπηρεσίας ότι θέλει κάτι να τού ειπή ευπιστευτικώς. Ο σκοπός ελδοποιήσε πρόναυται τόν άξιωματικόν γαί έκείνος, νομίζον ότι ο λοποδύτης τόν ήθελε διά να πορή εις όνομιαν, έσπευσε εις τόν παραθυράκι της πόρτας.

—Τελείωσα! τού επιθύρισε τότε ο λοποδύτης.

—Τί πράγμα; ήρώτησεν ο άξιωματικός.

—Νά, μου τὰ είνε όλα...

—Δεν καταλαβαίνω.

—Μά τί, δεν σ' έχουν ειδοποιήσει; Μέσα στο κρατητήριο είνε ένας διεθνής λοποδύτης, πού έχει κάμει τού κόμμου της διαρρήθεις και μ' έβαλε και μέσα ο διοικητής, για να τόν φανέρω. Μά δεν ξέρεις, να μου είνε όλες της κλοπές και τὰ όνόματά των συνενόχων του. Άνοιξε μου τώρα, για να πάω στο διοικητή και να τού τὰ αναφέρω, για να πιάσουμε και τούς συνενόχους του.

Ο άξιωματικός έπεσε εις την στήθεισάν παγίδα και άφηκε τόν λοποδύτην έλευθερον, ο όποιος έσπευσε να εξαφανισθή.

Κατά τὰ μεσάνυχτα όμως ο διοικητής του Τμήματος Γενικής Ασφαλείας εξήτοσε τη λεφωνικώς από τὰ παρατήματα μήκος έχουν να τού αναφέρουν τίποτε άξιον λόγου.

Τότε ο άξιωματικός της υπηρεσίας του Δ' τμήματος έπωφελήθη της ευκαιρίας να τού ειπή:

—Τόν άφησα, κύριε διοικητά.

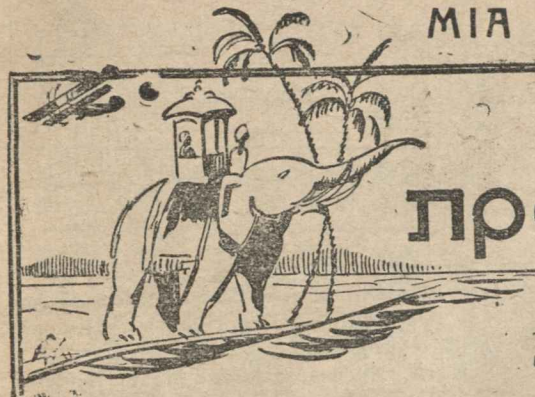
—Ποίον άφησες;...

—Τόν λοποδύτη πού είχαμε συλλάβη τόν μεσημέρι.

—Και γιατί τόν άφησες;

—Μά δεν ήτο δικός μας άνθρωπος; Δεν τόν είχατε στείλη σεις για να φανέρη τόν άλλο λοποδύτη; τόν διεθνή, πού έχει κάμει ένα σωρό διαρρήξεις;

Ο διοικητής, χωρίς να ζητήσει περισσοτέρας πληροφορίας και άντιληφθείς την γκάφα του άξιωματικού, άφηκε τόν άνομιστικόν και έπήγε εις τόν Δ', όπου έλαβε λεπτομερή άναφοράν. Ο άξιωματικός πού τόσον άδέλεια έπεσε στην στήθεισάν παγίδα υπό του λοποδύτου, δεν μπορούσε να ήσυχάζη για τόν πάθητόν του και έπεσχέθη να τού τόν πληροφορήση. Και πράγματι, μετά πολυήμερον συνεχή κατάδιωξιν, κατόρθωσε να τόν άνέβη και να τόν συλλάβη, χωρίς να υπάρχει πλέον φόβος να τού διαφύγη.

Τά περιεργότερα
πράγματα του κόσμου

Είς την σελίδα αυτήν οι αναγνώσται μας θα εύρισκουν τακτικά κάθε έβδομάδα τὰ περιεργότερα γεγονότα, παλαιά και νέα, πού συνέβησαν και συμβαίνουν εις τόν κόσμον.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΕ ΑΠΟ
ΓΗΡΑΤΕΙΑ

Η περιεργος αυτή άνωμαλία ενός παιδιού γέροντος προέκλεσε ζωηροτάτην προσοχήν κατά τόνταρελθόντα αιώνα. Ήτο ο Κάρολος Τσαρλεσθόρθ, γεννηθείς από κανονικούς γονείς εις την κοινητείαν Στάμφορντ της Αγγλίας την 14 Μαρτίου 1829. Ήτο ώριμος άνδρας και έπαινε ούτως εις ηλικίαν τεσσαράων ετών και άπέθανεν αιφνιδίως από συμφο

ρησιν πριν κλείσει τὰ έπτά, όταν παρουσίαζε πλέον όλα τὰ συμπτώματα βαθύτατον γήρατος.

Ο Τσαρλεσθόρθ ήτο κοντός και με μικράς αναλογίας, με άτελή ανάπτυξιν των μελών και τὰ κρανιακά όστά του ήσαν μειωρανοισθή. Η όψις του ήτο ξαρωμένη και άρχή, τὰ μάτια λευκά και τὰ χέρια με έξογκωμένους φλέβας, η δέ φωνή του βραχνή και γεροντική. Για να βεβαιωθήτε, κοιτάξτε εις ένα λαρκικόν σύγγραμμα περί «Προηγρίας» και «Προόδου στειρώσεως». Ίδωτε δε και τόν στίχον πού τόν παριστάνει όπως ακριβώς ήτο, κατ' αντιγραφήν από μίαν παλαιάν στίμην.

Ο ΜΑΚΡΟΤΕΡΟΣ ΑΓΩΝ ΠΥΓΜΑΧΙΑΣ

Ο μακρότερος άγών πυγμαχίας έγινε εις τόν Ολυμπικ Κλόμε της Νέας Υόρκης της Αμερικής, την 6 Απριλίου 1893, μεταξύ τού Άντι Μπόουιν, μάφρου, και τού Τζιν Μπόουκε.

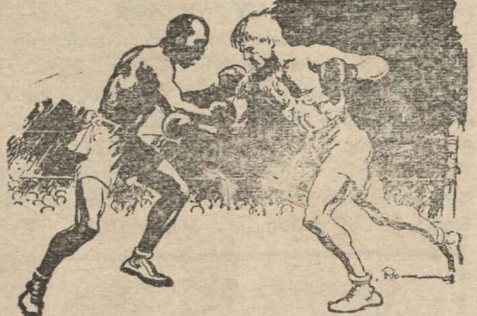
Η πάλη διήρκεσε 110 γύρους — 7 ώρας και 19 λεπτά.

Σιδερένιοι άνθρωποι! Αναμφιβόλως αυτό θα σκεφθήτε, αλλά η ηλικία είνε δα' ο δια

τητής Τζιν Ντάφνυ έσταμάτησε τόν άγώνα εις τόν 110 γύρον και τόν εκήρυξεν άκυρον.

Ίδοι ένα άπόσπασμα της περιγραφής τού άγώνος εις τόν φύλλον της επομένης της «Πολις Γκαζέτ».

«Ο άγών Μπόουιν — Μπόουκε ήρχισε την νύκτα της Πέμπτης και έτελείωσε την πρωίαν της Παρασκευής, ενόπιον άρχετών χιλιά

δων θεατών, εις τόν Ολυμπικ Κλόμε της Νέας Υόρκης. Έσταμάτησε την πρωίαν της Παρασκευής εις τόν 110 γύρον από τού διατητού Τζιν Ντάφνυ, ο όποιος άπεφάσισεν δα' ητο άκυρος. Ο Μπόουιν έξήτησε να άγωνισθών μέχρι τέλους. Τά ήστά και τών δύο χειρών τού Μπόουκε είνε σπάσει...»

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΑΥΤΙΑ

Ο Έξερνλ Ηντς, από τας Αθήνας της πολιτείας Νέας Υόρκης τών Ηνωμένων Πολιτειών — είνε γνωστόν ότι εις την Αμερικήν υπάρχουν δέκα πόλεις με τόν όνομα Αθήναι — ο όποιος άπέθανε τόν 1884, εγεννήθη χωρίς αυτιά. Δεν έφερε κανέν Ιγνός αυτιών, ούτε είχε καμμίαν όπήν εις την θέσιν των.

Μολοντούτο κατόρθωσε ν' άκούη διά τού στόματός του, τόν όποιον εκράτει άνοιχτόν διά τόν σκοπόν αυτόν.

ΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΜΕ ΤΑ ΚΑΡΦΙΑ

Ένα είδος φανερών των Ινδιών είνε οι λεγόμενοι «Σάδοι», οι όποιοι κάθονται επάνω σε κρεβάτια από μεγάλα μνησά καρφιά και οι όποιοι έχουν ευφρανισθή συχνά εις τὰ ιδικά μας και ξένα περιούσια. Ο άσκητισμός αυτός είνε σιγηθείσας εις τας Ινδίας και είνε νας Αμερικανός καθήκων τού έξέτασε

τελευταίος έκεί γράφει ότι είδε δώδεκα στην Μυζόραν μάλιστα είδε ένα παιδάκι εξ έτών πού άφιερόθη να ζήση όλην του την ζωήν και θισμένο εις ένα κρεβάτι με καρφιά.

Ο ίδιος καθήκων είδε εις τόν Μενανές ένα γέροντα, ο όποιος είνε έαλωμένος έάνω στα καρφιά δεκαοκτώ έτη. Με πολλές παραλλήλεις και γενναίαν χρηματικόν φιλοδώρημα, ο γέρον άνεσκήθη και ο Αμερικανός είδεν εκληκτικώς ότι δεν είχε πληγεί.

Υπάρχουν Ινδοί φαιραι πού στέκονται διαρκώς μέρα και νύκτα όρθοι πάνω εις τόν ποταμόν Γάγγην, όχι μακριά από τόν

ναόν της Κάλι στην Καλκούτα. Στέκονται έπι δέκα και πλέον έτη χωρίς να καθίσουν ποτέ και κατά πάσαν πιθανότητα είνε έτοιμοι να μένουν έτσι και διά τόν υπόλοιπον της ζω

ής των. Τά σώματα και τὰ πρόσώπα των έχουν γίνει κατάλευκα δέρματα με δύο μόνον μαύρας κοιλότητας για τὰ μάτια, πού περιβάλλονται από κίτρινους και έρυθρούς σμηδαλικούς κύκλους. Έχουν ενδύσιν τών ένα ελδος κοίνιας, όπου άκοιμπούν κάποτε τὰ χέρια των, αλλά δεν επιτρέπεται να σηκώσουν ποτέ τὰ πόδια τους ούτε να καθίσουν.

ΕΥΦΟΡΙΑ

Η Σοφία Μπόουιν, σύζυγος Πομερανού γκακτήμονος της Πρωσίας, εγέννησε έδεκα παιδιά εντός δεκαέξ μηνών. Έτεκεν έξάδυνα και πεντάδυμα (1880 — 1881). Τό άναφέρει ο διάσημος Γερμανός μαειντηρ δόκτωρ Γκρότλομπ.

ΜΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΙΑΤΡΩΝ

Η οικογένεια Κόρτις τού Λονδίνου διετήρησε αδιάκοπον σειράν ιατρών επί 224 έτη, μέχρι της 25 Σεπτεμβρίου 1927. Μέχρι της ημέρας εκείνης ήτοχε κάποτε εις την οικογένειαν ένα μέλος με δίπλωμα ιατρικής. Ο τελευταίος της μακράς αυτής σειράς ήτο ο Ουίλλιαμ Κόρτις, ο όποιος άπέθανεν εις ηλικίαν όγδοήντα έπτά ετών.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ

Μετά τόν θάνατον τού Πετριάξ ο Ρωμαϊκός κόσμος προσεφέρθη υπό της πανίσχυρου Πρωτοκρινής Φωφράς προς πώλησιν διά πλειστηριασμόν. Ο Δίδως Σάλβιος Ιουλιανός Μάκος, ένας πλουσιότατος Ρωμαίος έμπορος, άπερθεύματισε δέως, και ο κόσμος κατεκυρώθη ει' όνόματι τού άφου έπλήρωσε περίπου 400.000.000 δραχμών την 28 Μαρτίου 193 π.Χ. Η Ρωμαϊκή Σέβλητος έτεκέρωσε τήν άγοράν και ο Δίδως άνεκήρυξεν έαυτόν αυτοκράτορα όλων τού κόσμου.

Όταν όμως αι ρωμαϊκαι λεγεόνες της Συρίας, της Αλλικίας και της Βρετανίας έληλ ρομορήθησαν τού γεγονός, έξέφρασαν την άνανάστησιν των και έξέλεξαν τρεῖς αυτοκράτορας. Πρώτοι έφωσαν εις την Ρώμην οι λεγόμενοι της Βρετανίας υπό τόν Σέπτιμον Σεβήρον και ο Δίδως ανελήθη, καθήρεθη και άπεκεφαλίσθη την 2 Ιανουαρίου 193 π.Χ. Τότε ο Σέπτιμος έγινε αυτοκράτορας της Ρώμης. Αν αμφιβάλλετε άνοίξατε οσονόριστε εγκυκλοπαιδικόν λεξικόν εις την λέξιν «Αδίδως».

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΞΥΠΝΟΤΕΡΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ

ΒΡΑΒΕΙΑ 10.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

Είς όλας τὰς χώρας κάθε τόσο εκδίδονται συλλογαί περιλαμβάνουσαι τὰ ανέκδοτα του λαού των. Είς τὴν Ἑλλάδα καμία τέτοια συλλογὴ δὲν εἶδε τὸ φῶς μέχρι τοῦδε. Καὶ ὅμως μετὰ τὴν εὐφυΐαν καὶ τὴν ἐμφυτον φιλοσοφικὴν πνεύμα τὸν Ῥωμιοῦ, ἔχοντες θησαυρὸν ἀνεκδότων, τὰ ὅποια διαρκῶς ἀνανεύονται καὶ πληθύνονται.

Τὸ «Τικ - Τάκ» καθιερώσει μίαν σελίδα ἀνεκδότων, ἀφ' ἑνὸς διὰ νὰ προσφέρῃ εἰς τὸ ἀναγνωστικὸν τοῦ κοινὸν μίαν εὐχάριστον πελίδα καὶ ἀφ' ἑτέρου διὰ νὰ συντελέσῃ μετὰ τὴν βοήθειαν ἀκριβῶς τὸν ἀναγνωστὴν εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ πλοῦτου τῶν ἀνεκδότων, μέσα εἰς τὰ ὅποια σπινθηροβολοῦν τὰ ἑλληνικὰ πνεύματα καὶ ἡ λαϊκὴ θερμοσφαιρία. Δὲν πρόκειται βέβαια νὰ ἐπαναλάβωμεν ἐδῶ τὰ παμπάλαια καὶ πασίγνωστα ἀνέκδοτα, τὰ ὅποια ἔχουν δημοσιευθῇ στερεοτύπως εἰς ὅλας τὰς ἐφημερίδας καὶ εἰς ὅλα τὰ περιοδικὰ.

Πλὴν αὐτῶν ὅμως κυκλοφοροῦν ἀπὸ στόματος εἰς στόμα καὶ εἰς τὴν πρωτεύουσάν, καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας, καὶ εἰς τὰ χωρία, ἀπειράριθμα ἄλλα νέα ἀγνωστα καὶ ἐξυπνότερα ἀνέκδοτα. Καὶ δὲν ὑπάρχει Ἑλλὴν ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ πρόχειρα εἰς τὴν μνήμην του μερικά ἐξυπνα κόλπα, κομικά παθήματα, ἐπιτυχμέ- νη καλαμπούρια, πνευματώδεις ἀπαντήσεις κλπ. κλπ., τὰ ὅποια ἀφηγεῖται ὁσάκις τοῦ δοθῇ ἐνκαιρία.

Αὐτὰ λοιπὸν τὰ νέα καὶ ἀγνωστα ἀνέκδοτα θέλωμεν νὰ συλλέξωμεν καὶ νὰ τὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ «Τικ - Τάκ».

Πρὸς τοῦτο προκηρύσσομεν διαγωνισμόν, εἰς τὸν ὁποῖον μποροῦν νὰ λάβουν μέρος ὅλοι οἱ ἀναγνώσται, ἀποστέλλοντες τακτικὰ ὅσα περιέρχονται εἰς γνώσιν των ἔξυπνα ἀνέκδοτα.

Ὅροι ἀπαραίτητοι:

α') Νὰ εἶνε ἀγνωστα. Ἀδημοσίευτα δηλαδὴ.

β') Νὰ εἶνε καθαρώς ἑλληνικὰ καὶ ὄχι ἑξῆς ἑλληνοισπανικά.

γ') Νὰ εἶνε γραμμένα ἐν συντομίᾳ, μέχρι 20-30 στίχων.

Ὁ διαγωνισμὸς θὰ διαρκέσῃ ἐπὶ τρίμηνον. Τὰ λαμβανόμενα ἀνέκδοτα μετὰ τὴν σχετικὴν ἐκκαθάρισιν, σύμφωνα μετὰ τοὺς ὁρους τοῦ διαγωνισμοῦ, θὰ δημοσιεύωνται μετὰ τὴν υπογραφὴν τοῦ ἀποστέλλοντος, ἐκ παραλλήλου πρὸς τὰ προσερχόμενα ἀπὸ τὴν σύνταξιν τοῦ περιοδικοῦ.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ τριμήνου εἰς τοὺς πέντε ἀναγνώστας τῶν ὁποίων θὰ ἔχουν δημοσιευθῇ τὰ περισσότερα, ὠραιότερα καὶ πλεονέκτα ἀνέκδοτα, θὰ ἀπονεμηθῶν τὰ ἐξῆς κατὰ σειρὰν βραβεΐα:

Ὁ 1ος: Μία πλήρης σειρὰ τῶν τόμων τῆς Μεγάλης Ἑλληνικῆς Ἑνκυκλοπαιδείας τοῦ «Πυροῦ», ἀξίας 3500 δραχμῶν.

Ὁ 2ος: Ἐνα κόσμημα τῆς ἐκλογῆς του ἀπὸ τὸ γουαροῦν τοῦ κ. Βουράκη, ἀξίας 3000 δραχμῶν.

Ὁ 3ος: Ἐνα νομισματοφώνον μάρκα «Κολοῦμπια» ἀξίας 2000 δραχμῶν.

Ὁ 4ος: Εἷξ ἑνὸς ἡ νιναικίας ἀνιέμενος (σῆμα, παλτό, καπέλλο, παπούτσι κλπ.) τῆς ἐκλογῆς του ἀπὸ τὸ κατὰστημα Χοινοκαποῦλου ἀξίας 1000 δραχμῶν.

Ὁ 5ος: Βιβλίον τῆς ἐκλογῆς του ἀπὸ τὸ Βιβλιοπωλεῖον Βασιλείου ἀξίας 500 δραχμῶν.

Ὁ διαγωνισμὸς ἀρχίζει ἀπὸ σήμερον.

Εἶνε ἕνας εὐχάριστος διαγωνισμὸς, ἕνας διαγωνισμὸς ἐξυπνάδας, καὶ ἄρα — χωρὶς κομπλιμέντο — ὅλοι οἱ ἀναγνώσται τοῦ «Τικ - Τάκ» θὰ φιλοτιμηθῶν νὰ λάβουν μέρος.

Εἰς τὸ τέλος ὅσα ἀνέκδοτα μαζευθῶν, θὰ ἐκδοθῶν εἰς βιβλίον.

Καὶ ἔς ἀρχίσωμεν τώρα.

—ΔΙΑΣΕΦΙΣΜΟΙ ΜΥΤΑΡΑΔΩΝ

Ὁ μακαρίτης Γουβέλης, ὁ πνευματώδης ξενύχτης, τὸν ὁποῖον ἐνθυμοῦνται ὅλοι οἱ παλαιοὶ Ἀθηναῖοι, ἦτο καὶ διάσημος μυταράς. Τότε ἔξῃ καὶ ὁ Ἀποστόλης, ὁ θαυμάσιος ἐκεῖνος τύπος, ὁ ὁποῖος πρῶτος ἐγκαίνιασε εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πλανοδίου καπνοπώλου. Ἦτο καὶ αὐτὸς κατὰ τοὺς μύτης σεβασμῶν διαστάσεων. Ἐνα

ἀπόγευμα λοιπὸν ὁ Γουβέλης ἠθέλησε νὰ περάξῃ τὸν Ἀποστόλην, καὶ τοῦ εἶπε:

—Δὲν μὴν ποὺλῃς μὴν πεντάρα μύτη, σὲ παρακαλῶ;

Καὶ ὁ Ἀποστόλης ἐτοιμότητα:

—Εὐὸ, ὁ μεγαλέμπορος, ζητᾷς ἀπὸ μένα τὸ μικροπωλητὴ ἐμπόρευμα, κύριε Γουβέλη;

—ΤΑ ΡΕΣΤΑ ΤΟΥ ΚΟΝΔΥΛΑΚΗ

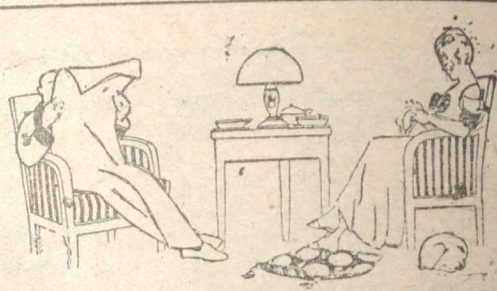
Ὁ ἀείμνηστος Κονδυλάκης ἔπαιζε καμμιὰ φορὰ πόνερ εἰς τὸν Ζαχαράτου. Ἐνα βράδυ ἔχανε ἀγρίως. Διαρκῶς ἐπλήρωνε τὰ ρέστα του. Ἐπὶ τέλους ἐρηκώθηκε νὰ φύγῃ καὶ ἔδωσε στὸ γκαρσόνι ἕνα τῆλετρο διὰ νὰ κρατήσῃ τοὺς καφέδες ποὺ εἶχε πιῇ. Ἀφῆρημένος δὲ καὶ μένεα πνέων διὰ τὴν γαστρίτιν, ἐξεκίνησε νὰ φύγῃ. Ὅταν ἐβγήκε εἰς τὸ πεζοδρόμιον, τὸν ἐπρόφθεσε τὸ γκαρσόνι φωνάζων:

—Κύριε Κονδυλάκη, τὰ ρέστα σας...

—Καὶ σὺ τὰ ρέστα μου!... Πάσσο... δὲν ξαναβλέπω ρέστα! Ἐκαίνασε εἰς ἀπάντησιν ὁ Κονδυλάκης, νομίζων ὅτι παίζει ἀκόμη πόνερ καὶ ἀπεμακρύνθη δρομαίως, ἐνῶ τὸ γκαρσόνι ἔμενε κενὸς μετὰ τὰ ρέστα τοῦ ταλλήρου στὸ πινακί.

—ΤΟ ΕΝΕΧΕΙΡΙΑΣΜΕΝΟ ΡΩΛΟΓΙ

Εἶνε σήμερον διευθυντὴς ἐφημερίδος — ὁ ἀνευματοδότερος. Πρὸ εἰκοσαετίας ἦτον ὑπάλληλος Τραπεζίτης. Ἀλλὰ καθὼς εἶνε σπάταλος, ὁ μισθὸς του δὲν τὸν ἐφθάνε καὶ ἐκυλοῦσε διαρκῶς τὴν περίστασιν μετὰ διάφορα θαλασοδάνεια. Κάποτε εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐνεχειρίσῃ τὸ πολυτίμον ρολόγι του εἰς τὴν Τράπεζαν ὅπου εἰργάζετο. Ἐφαγε ἀνέμελτος τὸ δάνειον καὶ τὴν ἐπομένην ἡ-

χισε νὰ σκεπτεται πῶς θὰ πᾶρῃ πίσω τὸ ρολοὶ χωρὶς νὰ ἐξοφλήσῃ τὴν ὀφειλὴν. Καὶ εὐρῆκε τὸν τρόπον.

Κατὰ τὸ μεσημέρι ἐμπήκε εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ διοικητοῦ, μετὰ τὸν ὁποῖον εἶχε πολλὴ θάρρος, καὶ τὸν ἐρώτησε:

—Κύριε διοικητά, μοῦ λέτε, σὰς παρακαλῶ, τί ὥρα εἶνε;

—Δώδεκα παρὰ εἰκοσι, παιδί μου.

—Εὐχαριστῶ πολύ. Χαίρετε.

Ἐβγήκε, ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ ἔφυγε.

Τὴν ἐπομένην τὸ μεσημέρι ἡ ἴδια εἰσοδος, ἡ ἴδια ἐρώτησις, ἡ ἴδια ἀναχώρησις. Τὴν τρίτην φορὰν ὁ διοικητὴς ἤρχισε νὰ συλλαμβάνῃ φρόβους περὶ τῆς διανοητικῆς καταστάσεως τοῦ ὑπαλλήλου του καὶ ἐρώτησε τοὺς ἄλλους:

—Τί ἔπαθε ὁ Γιῶργος;

—Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἤξερε νὰ τὸν πληροφορήσῃ.

Τὴν τετάρτην ἡμέραν ἔχασε τὴν ὑπομονὴν του:

—Μὰ δὲν μοῦ λές, παιδί μου, γιὰ Ἀστεροσκοπεῖο μετὰ πῆρες;

—Μὲ συγχωρεῖτε, κ. διοικητά, ἀπήντησε ὁ ἄλλος θρηνηδῶς, ἀλλὰ ἀπὸ μοῦ πῆρατε τὸ ρολοὶ μου, ἐνόμισα ὅτι μπορεῖτε νὰ μοῦ λέτε τοῦλάχιστον τὴν ὥρα.

Καὶ ὁ διοικητὴς, πληροφορηθεὶς περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἐγέλασε διὰ τὸ ἐξυπνὸν κόλπον καὶ διέταξε νὰ τοῦ ἀποδόσῃν πάραντα τὸ ἐνέχυρον, διὰ νὰ ἀποβιβάσῃ ἀπὸ αὐτὸν τὸν μελᾶ.

—ΕΝΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Ὁ μακαρίτης Κουσουλάκος, παλαιὸς διευθυντὴς τοῦ «Σκρίπ», ὅταν κάποτε ἐσημειώθησαν ἐπεισόδια εἰς τὰ σύνορα στὰ 97, ἐτηλεγράφησε εἰς τὸν ἐν Λαρίσῃ ἀνταποκριτὴν του νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τὰ σύνορα, διὰ νὰ τηρήσῃ ἐνήμερον τὴν ἐφημερίδα περὶ τῶν συμβάντων αὐτῶν. Καὶ τὸν ἠρώτα τί ποσὸν ζῆτει διὰ τὴν ἀποστολὴν του. Ὁ ἀνταποκριτὴς ἐτηλεγράφησε ζητῶν χιλίας δραχμᾶς. Ὁ Κουσουλάκος ἀπήντησε τηλεγραφικῶς πάντοτε:

«Πολλὰ εἶνε. Δέχεσθε πεντακοσίας»;

Ὁ ἀνταποκριτὴς ἀνταπήντησε:

«Ἐπιμένω χιλίας».

Τότε ὁ Κουσουλάκος τοῦ ἐτηλεγράφησε τὸ περίφημον:

«Ἐπιμένετε».

Καὶ ἔστειλε ἄλλον ἀνταποκριτὴν. Ὁ πρῶτος ἀκόμα ἐπιμένει.

—ΠΗΠΟΤΙΣΜΟΙ

Πρὸ ἐτῶν εἰς τὴν Βουλὴν ἐδημιουργήθη ζωνερὸν ἐπαισθιδιον μετὰ τοῦ Νικολάου Θεοτόκη καὶ τοῦ κ. Ζαβιτσιάνου. Ὁ νῦν ἀρχηγὸς τῆς Προοδευτικῆς Ἐνώσεως ἐφάνηκε ἐν θυμῷ ὅτι θὰ ἐφέρετο διαφοροτικὰ ἀντὶ τοῦ ἀντιπάλου του δὲν ἦτο γέρον.

Τότε ὁ Θεοτόκης ἠγέρθη καὶ ἀπήντησε ψυχραίνων τὸν ἱστορικόν:

—Εἰμαι γέρον, ἀλλὰ ἡ χεὶρ μου δὲν τρέμει...

Ἦτο μία πρόκλησις εὐπατρίδου εἰς μονομαχίαν, ἡ ὅποια, ὡς γνωστόν, ἐγένε κατόπιν ἀνευ ἀποτελέσματος.

«ΕΓΩ» τὰ ἐκλεκτικὰ σιγῶν Ἀργινί.ν.

ΟΛΗ Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ ΓΡΑΜΜΕΝΗ ΑΠΟ ΠΑΛΑΙΟΝ ΓΛΕΝΤΖΕ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗΣ ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΡΙΚΚΗΝΟΣ ΜΟΥΡΟΥΖΗ

—Ὁ Μουρούζης.

—Γλεντάει ὁ Μουρούζης.

—Πάμε, παιδιά.

—Ποῦ;

—Ποῦ ἄλλου ἀπὸ τὴν Ὀμόνοια.

Πάντοτε μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

Τὰ γλέντια τοῦ Μουρούζη, τοῦ εὐγενοῦς καὶ ἱστορικοῦ εὐπατρίδου, ποτὲ δὲν ἐγένοντο τὴν ἡμέρα.

Γλέντι μετὰ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου εἶναι σαλὸ. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὅμως ποὺ ἀρχίζει ἡ διήγησις μας, ὁ Μουρούζης καὶ ἡ παρέα του γλεντοῦσε ...καθάλα...

Γλεντοῦσε καθάλα μετὰ κέντρον τοῦ γλεντιοῦ τὴν πλατεῖαν τῆς Ὀμονοίας καὶ ἀκτῖνα τὰς πέριξ παρόδους.

—Πάμε;

—Ποῦ;

—Στὴν Ὀμόνοια.

—Γιατί;

—Μορὲ δὲν τῶμαθε, γλεντάει καθάλα ὁ Μουρούζης καὶ ἡ παρέα του.

Καὶ οἱ ξενύχτιδες τῆς Ὀμονοίας καὶ τῶν παρόδων ἐσπεύδον νὰ ἀπολαύσῃν τὸ θέαμα τῶν γλεντιζέδων ποὺ γλεντοῦσαν ἐφιπτοι.

Ἀλλὰ πῶς γλεντοῦσε μία παρέα καθάλα; καὶ τί ἦταν ἡ Ὀμόνοια τῆς ἐποχῆς ἐκείνης;

Ἡ παλαιὰ Ἀθήνα.

Πόσοι τὴν γνῶριζαν ἀληθινὰ καὶ πόσοι ἔζησαν τὴν ζωὴ τῆς;

Τί συγκρίσεις. Τί ἀνάμνησις. Τί ἐμμορφίς. Τί εὐγένειες. Τί ἱστορικοὶ. Τί ἔρωτες ἰδανικοί. Μὰ καὶ τί τρελλὰ γλέντια.

Ἦσαν βραβεῖα φθινοπωρινῆ.

Νοέμβριος Ἀθηναϊκός. Ψιλόβρεχε καὶ ἡ ὕγρασία περὶόνειζε.

Παρασπέντα μεσάνυχτα.

Ἡ πλατεῖα τῆς Ὀμονοίας σκοτεινισμένη μετὰ τὰ παλὰ γυῖα τῆς, τοὺς «φανοὺς» τοῦ ἀερίφωτος μετὰ τὰ θολὰ τοὺς τζάμια ποὺ διαρκῶς τρεμοσβύνανε.

Πλατεῖα περιβόλι. Μετὰ μεγάλα δένδρα, τετράγωνη, μετὰ βελανιδιὰς καὶ κυπαρίσσια, θὰ τὴν περιγράφωμεν πάρα κάτω σὲ μία μάχη, ποὺ ἐδόθη ἐπάνω τῆς.

Τὰ μόντα φωτισμένα μαγαζιά ἦσαν τὸ μεγάλο καφετεῖον Πάγκειον, ὅχι ὅπως εἶνε τώρα, τοῦ Μπαλακῆ, τὰ ἄλλα δύο μεγάλα καφετεῖα τοῦ Ζαχαράτου καὶ τοῦ Καπερῶνη.

Τὸ δεύτερον κάτω ἀπὸ τὸ σπῖτι τοῦ Ἀνδριτάκη, ποὺ εἶνε τώρα τὸ «Στέμμα», καὶ τὸ πρῶτο τὸ μεγάλο σπῖτι τοῦ Λεβιδῆ ποὺ εἶνε σήμερον τὸ ρεστωρὰν «Ἑλλάς».

Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰ ἐλαμπαὶν τὰ πολλὰ φῶτα καὶ τὰ πάντοτε καθαρῶτα κρύσταλλα τῆς «Ἡδῆς». Τῆς «Ἡδῆς» τοῦ Γεωργίου, ποὺ ἡ Ἀθήνα δὲν εἶχε δὴ ὡς τότε εὐσευειδῆτο, καὶ θάρδι καὶ προδεδειγμένον μπουραζιέρη σὺν τὸν μακαρίτη τὸν Γεωργίου.

Ἄλλα μαγαζιά οὔτε μεγάλα οὔτε μικρά, δὲν ἦσαν στὰ Χαντεῖα καὶ στὴν ὁδὸν Πατησίων. Τοῦ Τοῦρτοῦ, ἐνὸς Σμυρνοῦ τοῦ μπουρῶ, ἡ μύρα ποὺ ἐγένε πρῶτη στὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου στὴ γωνία Προαστείου, κάτω

ἀπὸ τὸν Ἑρμῆ, δὲν εἶχε ἀνοίξῃ ἀκόμη.

Οὔτε «Πανελλήνιον» ὑπῆρχε, οὔτε «Βασιλικόν», οὔτε «Πάνθεον», οὔτε ἡ ἄλλες μικρομύρες ποὺ εἶνε ἀφθονες τώρα γύρω στὴν Ὀμόνοια.

Ἐκτὸς τῆς «Ἡδῆς» ἦσαν μόνον ἡ «Κυψέλη», μύρα σοβαρά, καὶ ἡ πρῶτη ποὺ εἶνε στὴν Ὀμόνοια, καὶ ὁ περίφημος παστᾶς τοῦ Μούντρη. Τὸν λέμε περίφημο, γιὰ ἐκεῖ πῆραν τὸν παστᾶ τους καὶ τὰ δύο λουκάνικα μετὰ τὸ αὐτὸ μάτι στὴ μέση ὁδὸς ἡ φιλολογικὴ, δημοσιογραφικὴ καὶ

Λικέρ λ. 60.

Σαρτῆς λ. 80.

Ζαμάικα λ. 80.

Κουτίλ καὶ μπόλ δὲν ὑπῆρχον τότε.

Ἐδίδοντο καὶ κρύα φαγητὰ μετὰ τιμὰς εὐθνήας.

Στὰ χαρτιά ἡ μικρότερη πόστα ἦτο μισὸ τῆλετρο.

Πολλὲς παρέες περνοῦσαν θαυμάσια τὰ βράδια τους μετὰ εἰκοσιπεντάριο, τὸ ὁποῖον τιμιολογοῦσαν ἀπὸ τὸν μπακαρὶ ἡ τὴν παστᾶ.

Ἡ πλατεῖα τῆς Ὀμονοίας ὅπως ἦτο παλαιότερα.

καλλιτεχνικὰς δόξας τῶν Ἀθηνῶν, ἡ δόξας ποὺ πέρασαν καὶ ποὺ περνοῦν ἤδη.

Γαλατάκιον διανεμετοῦν ὑπῆρχε μόνον τοῦ Μπερνίτσα τοῦ Παναγιώτη, μικρὸ καὶ στενόχωρο, τὸ πέμπτον ἀπὸ τὸ σημερινόν, στὴν ἴδια θέσιν, μετὰ λίγους πάντοτε ἀρῶς στους θαυμάσιους, τὰ «βυζαντινὰ», ὅπως τοὺς ἔλεγαν οἱ γλεντιζέδες ἡ τὰ «ἀρρωστιά- ρικα» κατὰ τὸν Γουβέλην.

Λίγο προηγουμένως ὑπῆρχαν καὶ δύο «κλούμπ», τὸ ἀρχαῖον κλούμπ εἰς τὴν διασταύρωσιν Αἰόλου καὶ Σταδίου. Τὸ ἴδιον σπῖτι καθὼς εἶνε σήμερον.

Ἐδρῶσσοπο κλούμπ μετὰ νούμερα παλαιότε- νικα καὶ μετὰ χαρτοπαικτικὰς σάλας.

Ἀπέναντι αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν διασταύρω- σιν Χαντεῖων καὶ Σταδίου ἦτο τὸ «Ἐντὲρ κλούμπ», ἴδιο καθὼς τὸ προηγουμένον.

Εἰς τῆς σάλας τοῦ ἐπαίετο παστᾶ, μπακαρᾶς, λασκινέες καὶ φασάδες.

Οἱ θαμῶνες ἐπλήρωναν εἰσοδο μὴ δρχ- μὴ καὶ μποροῦσαν νὰ παίξουν, ἀπελθάνοντες δὲ καὶ τὸ βαριετὲ μετὰ μὴ μικρὴν κωνομασίον.

Θυμῶμαι τῆς τιμῆς.

Καφῆς λ. 50.

Κονιάκ λ. 60.

Μύρα λ. 60.

Μποτίλια Μονάχου 2.50.

Τσάι λ. 80.

Ἐβάζαν τὸν ρεφενέ τους καὶ διάλεγαν τὸν πλεὺ ψύχραμο τῆς παρέας, ὁ ὁποῖος κυνήγαγε στὸ μπακαρὶ τῆς τρέιτς ἡ τῆς ἰντερ- μιτᾶς. Καὶ συνέβαινε νὰ γλεντοῦν τζάμια.

Καὶ τὰ δύο «κλούμπ» διενεργεῖσαν καὶ συνελέγαν τὴν νεολαίαν τῶν Ἀθηνῶν καὶ ὅλον τὸν κινητὸν πληθυσμὸν καὶ τὰ γεροντοπαλλήλικα.

Ἀλλὰ καὶ τὸ ἄν καὶ τὸ ἄλλο κλούμπ δὲν μπόρεσαν νὰ κρατηθῶν, ἔκλεισαν σὲ δύο χρό- νια.

Τότε ἀνοίξε τοῦ Μανέα.

Τοῦ Μανέα ἦταν κατὰ - σαντὴν Ἑλληνο- ευρωπαϊκὸ, μετὰ τραγουδιώδεις ρωμῆες καὶ ἔξ- νες. Ἀνατολίτισες, Βιεννέζες, Ἰταλίδες, Φραντσεζές.

Ἐδρῶσσοπο στὰς ἀρχὰς τῆς ὁδοῦ Προα- στείου, σήμερον Μπ

έποχης να τρέφουν μουστάκια 'Αρτανιάν και να είνε κατά γενικών κανόνων άξέριστα και με βαρύν πένθος στα νύχια τους.

Η τραγουδίστρια του Μανέα τραγουδούσαν όλα τα τραγούδια τα σύγχρονα και τα παλιά, αλλά κατά προτίμηση τα ελληνικά.

Ο Μανέας έπέμενε και όλες ή ξένες τραγουδίστριες μάθαιναν τα ελληνικά τραγούδια τα όποια συγκινοῦσαν περισσότερο τους πελάτες.

Τό φόρτε μιάς όμορφης Ρωσίδος, τής "Όλγας, μιάς παχουλής και καλοκαγάρου γυναικός, που την θυμούνται ακόμα πολλοί τής έποχης εκείνης ήταν τα «δυό πουλάκια».

Όταν τό τραγουδούσε υπερίκντο και έκανε χειρονομίες που τό κοινόν ένεθουσιάζετο και τή μιζήρανε με πείσμα.

Και ή "Όλγα που ήτανε ροδαλή και πλουσία εις σάρκα, τραγουδούσε :

Ντύο πουλάκια ήμαστε
Τά ντύο ζευκαρωμένο
Πέρασε ένας γκυνηγός
Και σκότωσε τό ένα.
'Ανατιμάσε γκυνηγέ
που σκότωσες τό ένα
Γατί ντέν έσκότωνες τά ντύο
νά πάνε ζευκαρωμένο.

Μετά την "Όλγα ήρχετο στής συμπάθειες ή Μήνη, μιιά Αύστριακή φιλόλογη και χαριτωμένη κοπέλα, αλλά κακιά και εκδικητική.

Η Μήνη είχε φανατικούς θαυμαστές, αλλά και επικινδύνους έχθρούς, και έξωθούσε τους μόν κατά τών δέ, ή από κακία ή από πόνον ρεζιλιάς, έως ότου ή 'Αυστουμία, προς πρόληψιν...αίματογχοσίας, την έδιωξε από τας 'Αθήνας.

Η Μήνη τραγουδούσε και παθητικά και τραγικά και βακχικά, κατά τό κέφι που είχε. Στα παθητικά τό φόρτε της ήταν ή "Όρφανη Κόρη».

'Αλλά καμιά φορά ένθουσιώδεις θαμώνες, υπό την επίδραση των πωτών και του ένθουσιασμού, τραδούσανε τής κουμπούρας και τό μπαμ - μπούμ κροτούσαν πανταχόθεν, και ή σφαίρες τρυπούσανε τό ταβάνι του καφέ - σαντάν.

—Μά, κύριοι... άξιότιμοι κύριοι, έλεγε ό Μανέας με την κλαυθυρίζουσαν φωνή του. 'Αξιότιμοι κύριοι, θα μου διαρρήξετε την στέγη, θα μου ένδιώξετε τους φιλησύχους θαμώνας.

Ο τρίτος άσπρη του Μανέα ήτανε Γαλλίδα. Μιά μερμπάντισσα τετραπέρατη.

Τήν έλεγαν Γαβριέλλα και οι θαμώνες την φώναζαν «Έλα» ήτο δέ σύνθετος καλλιπώνυμο τό «Γαβριέλλα - Έλα» και τό συνδυάζον με τό κορδέλλα, κανέλλα και διάφορα άλλα εις —έλα.

Η Γαβριέλλα είχε τό φόρτε της, στο τραγούδι τών «Ψύλλων». Τό γνωστό σόκιν τραγούδι του Κικό, που περιγράφει τής νυκτερινής περιπέτειας τριών ψύλλων έπάνω σε ένα γυναικείο κορμί.

Η Γαβριέλλα έλεγε μόνο την αρχή ελληνικά, τό άλλο γαλλικά, και τό άκροατήριον ώρφέτο να ζητή τη συνέχεια ελληνικά.

—Ντέν ξέρει να τό πη ελληνικά... διεμαρτύρετο ή Γαβριέλλα.

—Νά τό μάθης.
—Νά σου τό μάθουμε μεις !
—Ντέν μπορεί.
—Θά μπορείς.
—Ντέν μπορεί.

Και τραγουδούσε ή Γαβριέλλα :
Τρίο ψύλλοι βγήκανε
Μιά νύχτα σκοτεινή
Βγήκανε σεργιάνι
Σέ γυναικείο κορμί.
Βγήκανε βουνά λαγκάδια,
Δάση πολύ πυκνά,
Μά δπου κι' έν τρυπώσαν
Τέ τί συμφορά...

Η συνέχεια ήτο τρικυμιώδης διά τους άτυχείς ψύλλους, οι όποιοι υπέστησαν δεινάς περιπετειάς και εις τά βουνά και εις τά λαγκάδια

'Αλλ' ή συνέχεια αυτή δέν μπορούσε να λεχθή ελληνικά, και μάλιστα την έποχην εκείνην.

Τότε ή Γαβριέλλα τόρριχνε στα παθητικά, τραγουδούσε τους «πόνους τό καρδιά της».

Μιά τέτοια βραδιά γλεντιού, ήτανε Σαββατόβραδο, συνέβησαν περίεργα πράγματα εις του Μανέα.

Μετά τά μεσάνυχτα αλφειδιώς, εκεί που είχε ανάψει τό γλέντι, άκούστηκαν από τό δρόμο φωνές και όχλοδοή και κρότοι από τη σκάλα σαν να γκρεμιζόνταν τα σκαλοπάτια.

Και πριν ακόμη ό κόσμος καταλάβη τί συνέβαινε, ένεφανίσθησαν στο κεφαλόσκαλο κεφάλια άγριεμένα...άλδων.

Τρεις έφιπποι άξιωματικοί εισέβαλον μέσα στη σάλα του καφέ - σαντάν.

Φωνές άκούστηκαν :

—Ο Μουρούζης...

—Ο Μουρούζης...

Τό φθινοπωρινό ένεινο δράδυ που συνέβησαν έξαιρετικά γεγονότα εις του Μανέα, καθώς θα ίδουμε περαιτέρω, ό Μουρούζης είχε ξεσπάσει εις ένα από τό θορυβώδεστερα γλέντια εις την πρωτεύουσιν.

Είχε ξεσπάσει εις ή κυριολεξία, διότι μετένοι ποί εις στιγμές ένός κακού κεφαλιού είχε φερθή προσβλητικώς προς μίαν από τής όραιότερες, λεπτότερες και άριστοκρατικότερες παρθένες των συγχρόνων 'Αθηνών, με σκληρότητα που δέν ήτο άνταξία ούτε εκείνης, ούτε του εύγενοῦς και Ιταποτικού χαρμηχόρου του.

Αυτό τόν είχε ταραξει τόν είχε πικράνει τόν είχε φέρει εις μεταμέλειαν και ή συρροή των ψυχικών πιέσεων τόν έβριζε εις τό πιοτό τό άπόγνιμα εκείνο και στο φοβερό γλέντι που άνεστάτισε την 'Ομόνοια και έβαλε σε υπελάδες τό Φρουραρχείον και την 'Αστυνομία.

Έδώ όφειλομεν να άποκαλύψωμεν ένα δραματάκι αισθηματικό τής έποχης εκείνης.

Ο Μουρούζης ήτο τύπος όραιου άνδρός. Ύψηλός, λιγνός, εύσταλής, ξανθός μάλλον άποκλίνων προς τό καστανό είχε μεγάλη ώραία και έκφραστικότητα γλυκά μάτια, ξανθά μαλλιά και καστανά μουστάκια.

Με την εύμορφη τής φύσεως συνεδούζε εύγενείαν τρόπων και ασάτο ακόμη τό μεθιστο, και αίγλην μεγάλου άνόματος, εύγενοῦς καταγωγής και μεγάλης περιουσίας.

Δέν του έλειπε δηλαδή τίποτε από τά προτερήματα και την δύναμιν του κατακτητού τής νυναικείας καρδιάς.

Θά μιλήσουμε κατόπιν για μερικάς κατακτήσεις εις τας όποιās έγινε άκούσιος ήρωας περιπετειών και εις μίαν έξ αυτών μάλιστα έπαψε την ζωή του, παράτολμα δι' ίπποτικούς λόγους. Την ήμέραν όμως του Ιστορικού έφιππου εκείνου γλεντιού ό Μουρούζης είχε στενοχωρηθή με την σεβαστήν μητέρα του, ή όποία έπέμενε πολύ για ένα συνουκίσσον με την εύγενή και όραιάν κόρην που άναφέραμεν προηγουμένως.

Η τόσο εύγενής όσον και πολυκαθής εκείνη μητέρα έπιστενε εις την πλάνην, την συνήθη εις τας μητέρας, ότι ένας εύτυχής γάμος θα έφερε τόν υιόν της εις την άπόφασιν να υπεβάλλει έξεις ζωής και να άπαλλαγί από τό έλάττωμα τό όποιόν τόν κατέστρεψε.

Η τόσο εύγενής όσον και πολυκαθής εκείνη μητέρα έπιστενε εις την πλάνην, την συνήθη εις τας μητέρας, ότι ένας εύτυχής γάμος θα έφερε τόν υιόν της εις την άπόφασιν να υπεβάλλει έξεις ζωής και να άπαλλαγί από τό έλάττωμα τό όποιόν τόν κατέστρεψε.

Η 'Αθηναία κόρη, την ένθυμούνται όλοι οι σύγχρονοι τής έποχης εκείνης, ήτο όραιότατη.

Μονογενής κόρη ένός διαπρεπούς αρχιτέ-

κτονος, είχε σπανίαν μόρφωσιν, ήτο και άύτη ύψηλή, λεπτή, και ξανθή άπείριτη εις τούς τρόπους και γοητευτική εις την έκφρασιν.

Ο πατέρας της και ή οικογένειά της την έλάτρευαν και ήτο πασίγνωστον εις τας 'Αθήνας, ότι την έπροκίριζε με μισό έκτατομύριο φράγκων χρυσών—ποσόν μυθώδες διά την έποχην εκείνην.

Η δίσ Κ...μπορούσε να πη κανείς ότι ήτο την έποχην εκείνην ή πρώτη νύφη τών 'Αθηνών.

Όσοι την έγνώρισαν διατηρούν ζωηράν άνάμνησιν τής εύμορφιάς της και του τραγικού και προόρου θανάτου της.

'Αλλ' ένθ ό πατέρας τής κόρης ήτο διαπρεπής μηχανικός και αρχιτέκτων έμπνών εκτίμησιν και σεβασμόν, ή μητέρα της ήτο ταπεινής καταγωγής.

Απετέλει κοινόν μυστικόν, ότι ή μητέρα της είχε προσληφθή από τών αρχιτέκτων άγαμον τότε και νεαρόν ως υπηρέτρια και έπειδή ήτο νέα εύμορφη και πονηρή κατόρθωσε να έπιτύχ η δέν είνε άσύνηθες εις τας περιστάσεις αυτές.

Από υπηρέτρια έγινε φίλη του Κ...έπειτα έρωμένη, έπειτα μητέρα και κατόπιν σύζυγος.

Τό γεγονός αυτό δέν θα είχε καμμία σημασίαν σήμερα, αλλά τότε όπου ζούσαν άνόμη παλαιά σήτητα άρχοντικά και παλιά τζάκια, αϊ άντιλήψεις ήσαν διαφορετικές και όταν ή ώραία μοναχοκόρη τό άρχιτέκτονος με την κολοσιαιάν προικα τών δέκα περίπου σημερινών έκτατομυρίων δραχμών, άγάπησε τόν εύπατρίδην ένράτησε τό μυστικό θαθεία κρυμμένο στην ψυχή της.

Τέτοια όμως μυστικά δέν μπορούν να μένουν κρυμμένα για πάντα και μιά μέρα έκροδόθη χωρίς να θέλη σε ένα πολύ συγκινητικό και άπροσδόκητον έπεισόδιον.

Είχε συσταθή τότε μιιά 'ΕταιρίαΦίλιππων έν 'Αθήναις υπό την έπωνυμίανΦίλιππος Κοινωνία». Μέλη της έγιναν πολλοί άξιωματικοί τών έφιππων σωμάτων και πολλοί πολιται, κυρίαί και δεσποινίδες που είχαν άδυναμίαν στα λόγια, ήσαν καθαλλάργηδες καλοί και δόκιμοι άμαζόνες.

Η δίσ Κ... ήτο μεταξύ αυτών γιατί στα άλλα της προτερήματα ήτο και από τής καλύτερες άμαζόνες.

Εις την «Φίλιππων κοινωνία» ή δίσ Κ... (γνωρίσθη πρώτην φοράν με τόν Μουρούζην έναν από τούς πιο έπιδεξίους και πιο τολμηρούς και ριψοκινδύνους καθαλλάργηδες τών 'Αθηνών.

Έπειτα από λίγο καιρόν έπρόκειτο να γίνει ή πρώτη Ιταική επίδειξις, ένα είδος Ιταικών άγώνων στο άλπεδο του Φαλήρου.

Ο Μουρούζης ήτο μεταξύ των τεσσάρων Ιταέων που θα έκαναν ένα δύσκολο δρόμο μετ' έμποδίων. Έν από τά έμποδια ήτο και μιά τάφος θαθεία γεμάτη νερό.

Τήν παραμονήν έγινε γενική δοκιμή τών άγώνων.

Αλλά τό έλλογο του Μουρούζη στο πήδημα τής τάφρου έσκόνταψε, κυλίστηκε κάτω και ό καθαλλάργης του έξεσφενδονίσθη μακράν σαν τόπι.

Η δίσ Κ... που παρίστατο μαζί με άλλους και άλλες κυρίες και δεσποινίδες στο θέαμα εκείνο του κινδύνου του άνδρός που άγαπούσε κρυφά, έκλονίσθη και σωριάστηκε άναίσθητη στο χόμα.

Χωρίς καμιά λέξη χωρίς την παραμικρή φωνή ή στεναγμό τό ώραίο κορίτσι έγειρε σαν λεπτοφύτης μίσχος λουλουδιού, σαν τρυφερό κλωνάρι, λιγοθυμισμένη στο χόμα.

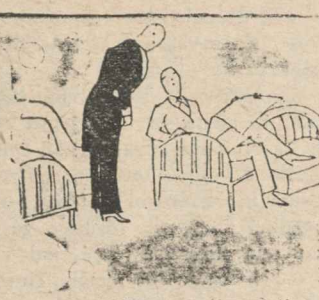
(Η συνέχεια εις τό προσεχές)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

ΤΟΥ κ. ΧΡ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

—Ναι, ναι. Κι' όχι ένα χορό. Όλους άν θέλετε...Αφήστε μου όμως τό χέρι μου... Η Νέλλη μάς κυττάει... Έρχεται προς τό μέρος μας... Άντίο, φεύγω... και όπως είπαμε...

Η Νέλλη πλησίασε, όρη κάτω άπ' τή ροή πούδρα. Ο Τάκης γύρισε και τής έσφιξε τό χέρι.

—Χρόνια πολλά... Νά ζήσης...

—Εύχαριστώ...

Σιωπή. Τά μάτια τής Νέλλης έρχιναν σκληρές λάμψεις, για να μη δαιμόσει. Έκείνος συνέχισε :

—Βλέπω σε θυμήθηκαν όλοι οι φίλοι... Δέν έχεις παράπονο.

—Δέν έχω παράπονο, παρ' μόνον από ένα φίλο, που με θυμήθηκε μόλις τά μεσάνυχτα.

Ο Τάκης άναψε τό τσιγάρο του μάλλον άδιάφορα.

—Σου ζητώ χίλιες φορές παρντόν... Μά συνέπεσαν, βλέπεις, τά γενέθλιά σου με τό τελευταίο Σάββατο τής Αποκριάς... Η ήμερομηνία μου είχε διαφύγει, κι' έτσι είχα ύποσχεθή να πάω στο χορό τής Λέσχης μετούς Γερμάνηδες... Άνυστυχώς δέν μπόρεσα παρ' να πάω και να τούς τό σκάσω προ όλίγου...

—Με τούς Γερμάνηδες... Ήταν χωρίς άλλο και ή Λιλή... Μπορεί να λείψη ή Λιλή, ιδίως άμα είσαι σύ...

—Μην είσαι κουτή... Η Λιλή είνε ένα άσημαντο πραγματάκι, έξαιρετικά άδειο... Τό ξέρεις καλά πως δέν με τραβάει... Άν με τραβάγε, θα καθόμουν στο χορό... Μά βλέπεις πως ήλθα...

Τή στιγμή εκείνη κουρδίστηκε ένα βιολί. Κι' ύστερα άρχισαν με σουρντίνα τις ώραιες νότες του άργεντινού ταγκό τής μόδας.

—Σβύστε τά φώτα...Μόνο τά πρόσινα τής πλαφονιέρας αφήστε... Σά στη «Στρέλνα» ! φώναξε μιιά ξανθιά, μεστή σαν καλογινομένο στάχυ.

Μέσα στο μισόφωτο τών πράσινων λαμπριών ή Νέλλη τόν άγκάλιασε :

—Ας χορέψουμε αυτό τό ταγκό...

Τής άπομάκρυνε τά χέρια με μιιά εύγενική δρόντητα :

—Έχω ύποσχεθή αυτό τό χορό, χρυσή μου...

Η Ρένα πλησίαζε περιέργη να δη τί θα συνέβαινε. Ο Τάκης την πλησίασε, τής γέλασε, την άγκάλιασε, και στροβιλίστηκε μαζί της έξω από τή σάλα. Η Νέλλη έκρυψε σε μιιά σκληρή λάμψη τών ματιών της ένα φευγαλέο δάκρυ, και χτύπησε με λύσσα τά λαμέ της γοβάκια στο παρκέτο.

Η φιλές νότες του βιολιού τής έσκιζαν την ψυχή. Τά άρώματα τών χρυσανθέων που έλημυρίζαν τις γωνίες, την ζάλιζαν. Νόμιζε πως πνιγόταν. Στο χόλι διέκρινε την ψιλή σιλουέτα του Τάκη να σβύθ στη Ρένα. Διαισθάνθηκε πως άναλλάσσονται ή πρώτες ύποσχέσεις... Ίσως πως δινόνταν ένα ραντεβού... Ίσως πως φιλιόντουσαν κάτι άκρες μαλλιών από δυό χείλη άντρικά που μιλούσαν χωρίς τελειωμό μ' άγάπη...

Ζολισμένη ή Νέλλη, χωρίς, να κυττάξη άν την προσέχουν, γλίστρησε από την μεγάλη σάλα, διέσχισε τό χόλι με όχηματα μεθυσμένα, κι' έμπηκε στο μικρό άράπικο σαλονάκι με τό κόκκινο άπαιτόν. Έκρυψε τό πρόσωπό στα χέρια της πέφτοντας στο πλατύ ντινάνι, κι' άρχισε να κλαίη με λυγμούς...

Ο, πόσο τόν άγαπούσε... Πόσο τόν άγαπούσε...έννοιωσε την καρδιά της ένα τεράστιο πλαίσιο και μέσα της χαράγμένη για πάντα με άνεξίτητες γραμμές την εικόνα του. Τής φαινόταν πως όλο της τό είναι ήταν ένα όργανο στα χέρια του. Αισιανόταν πως τόν άγαπούσε τρελλά, με ειδωλολατρεία...και άισιανόταν ακόμα πως υπέφερε πολύ από αυτή την άγάπη...

Τέλειωσαν ό χορός, σέπασε τό βιολί, άναψαν τά φώτα. Η Νέλλη σκούπισε διαστικτά τά μάτια της με τό μικρό ροζ μανδηλάκι της και θέλησε να σηκωθεί. Μά κείνη τή στιγμή στην πόρτα του μικρού σαλονιού φάνηκε ό Τάκης. Τά γαλανά του μάτια την κυττάζαν περιέργη, ένθ τά ξανθά του μαλλιά άφιναν να τρέχη προς τό δεξιό κρόταφο μιιά μικρή σταγόνα ιδρώτα, σά διαμάντι. Έβγαλε τό μεταξωτό μανδηλάκι και σκούπισε τό μέτωπό του. Ύστερα προχώρησε, κάθισε στο ντινάνι κοντά της, και τής έπιασε τά χέρια.

—Έκλαιγες πάλι...τής έλε σιγά.

—Μά όχι...Σε' όρκίζομαι... έκανε κείνη

μ' ένα ανεπαίσθητο τρεμσίσιμα στη φωνή.
— Έκλαιγες σου λέω... Τά μάτια σου είνε κόκκινα...

Δέ μπόρεσε νά κρατηθῇ εκείνη. Έκρυψε πάλι τὰ μάτια της στὰ χέρια της, καὶ ἔσπασε σὲ δροβουλὲς λυγμοὺς ποὺ ἀνασφόνων σπασμωδικὰ τοὺς ὤμους της. Ἐκείνος τὴν πλησίασε περισσότερο, τὴ δέχθηκε σχεδὸν στὴν ἀγκυάλια του, τῆς χάιδεψε τὰ μαῦρα μαλλιά ποὺ ἰγουράνταν ἐλαφρά, καὶ εἰς ψιθύρισε:

— Νέλλη, εἶσαι παιδί... Παιδί ἀνόητο, ἀσθηματικό, ἄφταχτο... Ἡ ψυχὴ σου εἶνε ἀσχημάτιστη, σὰν ἓνα ἀκατέργαστο κομμάτι χροσάφι...

— Σ' ἀγαπῶ Τάκης... τοῦ ψιθύρισε μέσα στοὺς λυγμούς της. Σ' ἀγαπῶ, καὶ σὺ μὲ κάνεις καὶ ὑποφέρω...

Ἐκείνος ἄφρονε νὰ περάσουν λίγα δευτερόλεπτα σιγῆς. Ἀπὸ τὴ σάλα ἔφτασαν ἡ νότες ἑνὸς ἔξισαίν.

— Ἀκουσε, τῆς εἶπε : Δέ μοιάζω σὰν τοῖς ἄλλους... Ἄν ἔμοιαζα, θά σ' ἐπνίγα αὐτὴ τὴ στιγμή μὲ ὄγκους, θά σοῦ τὰ διεψευδα ὅλα, καὶ ἡ πικρα σου θά σβύνοντανε στὴ γλῶσσα ἐνὸς φιλοῦ... Μὰ δὲ θέλω νὰ φερθῶ ὁμοίαν... Γιατί σ' ἔκανα νὰ ὑποφέρεις; Ἐπειδὴ χόρεψα μὲ μιὰ ἄλλη, ἐπειδὴ τῆς μίλησα ἴσως τολμῆρὰ κάπως; Ὅλ' αὐτὰ δὲν τὰ κάνω ἀπὸ ἀνάγκη... Ὅλ' αὐτὰ εἶνε κοινὰ καὶ ἀνούσια, ὅπως κοινὴ καὶ ἀνούσια εἶνε ἡ ζωή...

— Σ' ἀγαπῶ... Δὲν ξέρω τίποτα ἄλλο...

— Κι' ὅστερα; Μ' ἀγαπᾷς μόνο καὶ μόνο γιατί αἰσθάνεσαι πῶς σήμερα μὲ διεκδικεῖς μέσα σὲ μιὰν ἄλλη, ἡ καλύτερα μέσα σὲ πολλὲς ἄλλες. Ἄν ἐννοιοῦσες ὅτι εἶμαι δικός σου, ὅτι ἡ ψυχὴ μου ἀνήκει μόνο σὲ σένα ὅτι ἡ καρδιά μου λιώνει σ' ἓνα βλέμμα σου, τότε θά γύριζες νὰ κυττάξεις ἓναν ἄλλον... — Ὡ, μὴν τὸ λές... Σ' ἀγαπῶ, καὶ δὲ θά πάφω νὰ σ' ἀγαπῶ ποτέ...

Ἡ φωνὴ της ἦταν τόσο ξεστή, τὰ μάτια της τόσο δακρυομένη, ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ μικροῦ σαλονιοῦ τόσο γλυκεῖα, ποὺ ἐκείνος ἐννοιοῦσε κάποιο παράξενο μοῦδιον στὴν καρδιά. Ἐπάνω στὸ κλειστὸ τζάμι, πίσω ἀπὸ τῆς βαρεῖς γυρενὰ κουρτίνες, γλιστροῦσαν ἡ παγωνιά τοῦ Φεβρουαρίου σὲ ψυχρὰ δάκρυα, νικημένη ἀπὸ τὴ ξεστή θαλασσινὰ τοῦ δυμαίου. Ὁ Τάκης τὴν εἶδε τόσο λυπημένη, τόσο χαδιάρη, τόσο ἐρωτιάρα, εἶδε τὰ μαλλιά της νὰ πνίγουν μέσ' στ' ὀφθαλμοὺς τοῦ πρόσωπό του, ποὺ δὲν βάσταξε : Ἐσκυψε περισσότερο, καὶ τῆς ρούφηξε δυὸ ξεστά δάκρυα ἀπ' τὴ μακριὰ μεταξένιες βλεφαρίδες μὲ τὰ χεῖλιά του...

Ὅταν χτύπησε τὸ κουδούνι, δὲ χτύπησε καὶ τῆς Νέλλης ἡ καρδιά. Ποιὸς νάταν ἄραγε τόσο ἀργά ; περασμένα μεσάνυχτα... Τὸ γεῦμα τὸν ἀρραβῶνον εἶχε τελειώσει πρὸ ὀλίγου... Ἡ Νέλλη ἔλαμπε γεμάτη ὥμορφιά, στὸ πλάι τοῦ τρισευτυχισμένου μνηστήρος... Κόσμος πολλός, φίλοι, λουλούδια μεθυστικά, νότες ἐρωτιάρες ἀπ' τὸ πιάνο, στεναγμοὶ ἀπὸ τὸ βισλὶ, ἔρωτες διάχυτοι στὴν ἀτμόσφαιρα... Ποιὸς νάταν ἄραγε ὁ καθυστερημένος; Ἡ σημερινὴ γιορτὴ ἦταν διπλῇ. Μαζὶ μὲ τὰ γενέθλια τῆς Νέλλης γιορταζόταν καὶ ὁ πρόλογος μιᾶς καινούργιας ζωῆς... Μποροῦν στὴν ἀρραβωνιασμένη ἀνοίγονταν ἓνας καινούργιος δρόμος, πλάι στὸν ὁρατὸ ἐμφανὸ ποὺ τὸν εἶχε μέσα στὴν ψυχὴ της σὰν πολυτίμητο εἶκόνα...

Ἐἴχαν περάσει δυὸ χρόνια... Ἡ Νέλλη εἶχε πάψει πιά νὰ εἶνε κοριτσάκι... Κάτι γελοῖα αἰσθηματάκια εἶχαν σκορπιστῇ ἀπὸ τὴν καρδιά της, κνηνημένα ἀπὸ τὸν ἀδυσώπητον ἀνεμὸ τῆς πραγματικότητος. Κάτι νοσηροὶ σανατορειακοὶ τοῦ παλίου καιροῦ, κατ' ἀνάγκη τῆς Ἰλλυζίου, εἶχαν φτερουγίσῃ μακριά... Ἡ Νέλλη εἶχε ἀλλάξει...

Ὁ καθυστερημένος ἐπισκέπτης φάνηκε στὸ

κεφαλόσκαλο. Ἐδωσε τὸ παλτό του στὴν καμαριέρα, ἐφίλησε μὲ σεβασμὸ τὸ χεῖρ τῆς μαμῆς της καὶ προχώρησε στὴ Νέλλη γιὰ νὰ τὴν εὐχηθῇ. Ἡ Νέλλη ἐννοιοῦσε σὰν ἓνα ἐνοχλητικὸ μοῦδιον στὴν καρδιά. Ἦταν ὁ Τάκης ! Ὁ Τάκης, ὁ ὁχρὸς καὶ γελαστός, πῶς ἀπὸ μιὰ τοῦφφα νερκίσων ποὺ εὐωδίαζαν σὰν ἐρωτικά παράπονα.

— Νὰ ἴσπες εὐτυχισμένη... τῆς ψιθύρισε. — Μεροῖ... τοῦ ἀποκριθῆκε, πέρνοντας τοὺς νερκίσους μ' ἓνα χαμόγελο ψεύτικο καὶ κρύβοντας μ' ὅσ' στὴ λευκότητά του τὴν κοκκινίλα της.

Σύστησαν στὸν Τάκη τὸν μνηστήρα. Ἦταν ἓνα καλὸκαρδὸ παιδί, ζωηρό, ἀμουστακό, μ' ἓνα ἀεικίνητο βλέμμα.

— Χαίρω πάρα πολὺ, κύριε... εἶπε στὸν Τάκη. Ἐμαθα πῶς εἶστε παιδικὸς φίλος τῆς Νέλλης... Κι' ἀπ' τὴ Νέλλη ἔμαθα νὰ σας ἀγαπῶ...

— Ἡ Νέλλη εἶνε πολὺ καλή... ψιθύρισε ὁ Τάκης μ' ἓνα ἀπροσδιόριστο χαμόγελο.

Χόρεψαν. Τὸ πιάνο ἀκομπανιέρησε τὰ πόδια σ' ἓνα ζωηρὸ ρυθμό. Ἡ Νέλλη ἀφῆθηκε στὴν ἀγκυάλια τοῦ μνηστήρα.

Ὁ Τάκης δὲ χόρεψε. Κάθισε μόνο σὲ μιὰ πολυθρόνα, δίπλα στὸ πιάνο, καὶ στήριξε τὰ βλέμματά του στὴν ἀρραβωνιασμένη...

...Δυὸ χρόνια εἶχαν περάσει... Τὸ μικρὸ κοριτσάκι μὲ τὴν ἀξέβγαλτη ψυχὴ καὶ τὴς ῥωμαντικῆς διαθέσεως εἶχε γιορτάσει δυὸ φορὲς ἀκόμη τὰ γενέθλιά του... Δυὸ φορὲς ἀκόμη, μέσα στὴ φωτολουσμένη σάλα εἶχαν συναντηθῇ τὰ βλέμματά τους, κάθε χρόνον καὶ ἀλλοιούτικα... Στὴν ἀρχὴ ἦταν ἐκείνη ποὺ παραπονιόταν καὶ κείνος ποὺ παρηγοροῦσε...

Ἦταν ἐκείνος ὁ ἄπιστος καὶ κείνη τὸ θυμά... Ὡσπου, σιγά - σιγά, τὸν ἔφερε στὰ νερά της : Ἐπαψε νὰ γελᾷ μ' ἄλλες, ἔπαψε νὰ φλερτάρῃ, σταμάτησε τὰ ἐφήμερα χτυπήματα τῆς καρδιάς καὶ τῆς δόθηκε ὁλοκληρωτικά. Στὴν ἀρχὴ ἐκείνη δέχτηκε τὴ μεταβολή...

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΚΥΚΛΟΙ

Δὲ λέω πῶς δὲν εἶν' ὁμορφά Μέρ' στὴς κομψές σου σάλες, ὅταν καλῆς τῆς φίλες σου καὶ ἔχεις γιορτὲς μεγάλες. Πίνουν, χορεύουν, παίζουνε τὰ εὐτυχισμένα πλήθη. Τὶ πλάτες μαριμαρλινέες ! τὶ φιλντισιόνα στήθη ! Μὰ δὲν πεινᾷ ἑξοχάστε καὶ ὅχι προσκαλεσμένοι, γι' αὐτὸ καθένα ἡ θέσθ του στὸ πᾶσι τὸν προσμένει. Τότε εἶν' ἀκόμα πεινᾷ ὁμορφά, τὸ φρογογόνι τριζέει, οἱ σύντροφοι σοπαῖνουνε καὶ ὁ ποιητὴς ἀρχίζει... Μὰ εἶνε καὶ κατὰ πεινᾷ ὁμορφά, ποὺ δὲ σοῦ πᾶσι στὴ σκέψη, ἀκόμα πεινᾷ περισσότερο ὁ κύκλος νὰ στενεύῃ. Κι' ὅταν στὸ ντιβάνι σου καὶ πλάι στὸ παραγῶνι ἐγὼ καὶ ἐσὺ νὰ μένουμε ὅλο τὸ βράδυ μόνοι !...

(1929. Ἀνέκδοτο)

Γ. ΑΘΑΝΑΣ

μ' ἐνθουσιασμό. Ὁ Τάκης, μὲ τὸ μεγάλο σου-ξὺ στὴς γυναίκες, μὲ τὴ μεγάλη κατωπιατικὴ ικανότητα νὰ ἀρεθῇ, ὁ ἰατὴς οὐκ ἀγαποῦσε παρὰ μόνο αὐτήν... Τῆς φάνηκε πῶς εἶχε καταιγιστῇ κατὰ πῶς ἐπυροῦσε ἀπὸ καιροῦ, τὸ μικρὸ παιδί ποὺ σφίγγει ἐπὶ τέλους στὴν ἀγκυάλια του ἓνα πολυτίμητο παιγνίδι, ποὺ τὸ λάτρευε πολὺν καιρὸ, μέσ' ἀπὸ τὰ κρυστάλλα μιᾶς βιτρίνας... Μὰ ὅστερα, σιγά - σιγά, τὸ παιγνίδι τῆς ἐγίνε βαρετό... Ὅσο τὸ χάρειναι μὲ βλέμματα πόσου τόσα μάτια, μεσ' ἀπὸ τὴν κρυσταλλινὴ βιτρίνα, τὸ ποθοῦσε μὲ πείσμα, μὲ μαγία... Ὅταν ὅμως τῆς δόθηκε, ὅταν κατὰλαβε πῶς τὸ ἐξουσίαζε μόνο αὐτῆς ἡ θέλησι, ὅταν αἰσθάνθηκε ὅτι τὸ χάδι της τὸ ἐκλιπαροῦσε σήμερα τὸ παιγνίδι ἐκείνο ποὺ ἄλλοτε ἐκλιπαροῦσαν νὰ τὸ χαδέψουν τόσα χέρια, κατὰλαβε πῶς μέσα της εἶχε συντελεσθῇ μιὰ μεταβολή...

Κατὰ τῆς τέσσερες οἱ προσκαλεσμένοι ἄρχισαν σιγά - σιγά νὰ φεύγουν... τὰ δάκρυα βασάνιζαν τώρα κουρασμένα τὸ πιάνο, τὰ πόδια σέρνονταν βαριεστημένα στὸ παρκέτι, τὰ κεφάλια βούτιζαν ἀπ' τὸ κρασί καὶ ἀπ' τὴς μυρουδιές... Ἡ Νέλλη κρυφομολοῦσε μὲ τὸ μνηστήρα στὸ μικρὸ ἀράπικο σαλόνι μὲ τὸ κοκκινὸ ἀμπαζούρι. Στὸ τζάμι ἀπάνω κυλοῦσαν τὰ δάκρυα τῆς πᾶχνης τοῦ Φεβρουαρίου, νικημένα ἀπὸ τὴ θαλασσινὰ τῆς κάμαρης.

Ὁ Τάκης ἐφευγε κείνη τὴ στιγμή. Φίλησε πάλι τὸ χεῖρ τῆς μαμῆς τῆς Νέλλης καὶ ἔρεξε μιὰ ματιὰ στὸ βιάσι. Ἡ Νέλλη εἶχε γύρει στὸν ὄμο τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της, ποὺ τῆς μιλοῦσε σιγά - σιγά ἀπ' τὸν ὄμο.

— Γεῖά σου Νέλλη... Νὰ ἴσπες... φώναξε ὁ Τάκης ἀπὸ τὸ κεφαλόσκαλο μ' ἓνα ὄχρὸ χαμόγελο.

Ἡ Νέλλη τινάχτηκε. Τῆς φάνηκε πῶς ἀπὸ πολὺν καιρὸν ἐρχότανε στ' αὐτὴ τῆς μιὰ παλὴ γνώριμη συνομιλία : «Μ' ἀγαπᾷς γιὰ τὴ νομίζεις πῶς μὲ διεκδικεῖς ἀπὸ τὴς ἄλλες... Ἄμα πάψης νὰ τὸ νομίζεις αὐτό, ἄμα πεισθῇς πῶς σ' ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ, θ' ἀλλάξῃς...». Καὶ τότε ἐκείνη καθόταν στὸ ἴδιο ντιβάνι μ' ἓναν ἄλλον.

Ἐννοιοῦσε μέσα της μιὰ περιέργη ταπεινότητα. Τῆς φάνηκε πῶς ὁ ἄλλος, ὁ ἀπατημένος, ποὺ ἄκουγε τώρα τὰ βήματά του ἀργὰ νὰ ἦ χοῦν στὴ σάλα, ἦταν ὁ θριαμβευτὴς : Ἐνας θριαμβευτὴς, ποὺ πληρώνει τὸ θρίαμβό του ἀκριβὰ, πολὺ ἀκριβὰ... Γιατί εἶχε ὀγὴ ἄλφινος στὰ λόγια του.

Ἐκρυψε τὰ μάτια στὰ χέρια της — ὅπως τότε — καὶ ντράπηκε πιά ν' ἀντιμετώπιζῃ τὸ ντιβάνι ποῦχε ἀκούσει τοὺς πρώτους της ὁρμούς...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ ΤΗΣ ΠΕΝΝΑΣ

— Ὑπάρχει πάντα ἓνα σταυροδρόμι, ὅπου οἱ δρόμοι οἱ πρὸ διαφορῆς συναντιῶνται. Εἶνε τὸ σταυροδρόμι τοῦ πόνου.

— Κατὰ βάθος δὲν ὑπάρχει παρὰ μιὰ μόνον τραγωδία στὴ ζωὴ μας. Ἡ τραγωδία τοῦ χρόνου ποὺ περνᾷ.

— Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχει ἐπιτυχία στὴς γυναίκες ἀρρίγεται τὴν καρδιά του στὸ σπῆ, ὅταν ἐκστρατεύει γιὰ μιὰ καινούργια κατάρκτη. Δὲν κερδίζουν μὲ τὴν καρδιά τῆς μάχης τοῦ ἔρωτος. Ἄμα νικήσῃ, φεύγει, ἡ γυναίκα τὸ τετὸν καταριῶνται ποὺ γεννήθηκε, καὶ ὅμως θυμῶνουν ὅχι γιατί ἦλθε, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἔφυγε.

— Ν' ἀγαπᾷς εἶνε δύσκολο, ν' ἀγαπᾷσαι εἶνε κουραστικό.

— Ἡ γυναίκα ἀπαιτεῖ δόκους αἰωνίας ἀγάπης καὶ πίστης. Θυμῶνει μὲ τὸν εἰλικρινὴ ἄνδρα ποὺ δείχνεται ἐπιφυλακτικός. Προτιμᾷ νὰ τὴν κοροϊδεύουν μὲ δόκους ψεύτικους.

— Ἐστω ! — Γιὰ ἓναν ἄνθρωπο τῆς δράσεως τὸ χεῖρ μὰ δὲν ἔχει ἄλλον ἄξια παρὰ ὡς ἀπόδειξις τῆς δραστηριότητος του.

ΜΙΑ ΠΡΙγκίπισσα ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΗΜΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΤΩΝ ΓΑΛΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΤΩΝ JULES DE GASTINE

Ἡ αἰθουσα χοροῦ Ντουβλάν ἐπὶ τῆς λεωφόρου Βαγγράμ κοντὰ στὴ θριαμβευτικὴ Ἀφίδα εἶνε μία ἀπὸ τῆς γνωστότερες αἰθουσες συγκαζομένη ἀπὸ τὸν ὑπηρετικὸν κόσμον τῆς συνοικίας τῶν Ἑλλοίων Πεδίων καὶ ἀπὸ διάφορα ἄλλα ὑποκαταστήματα, ἀπάχρηδες, ἀγροσχόλους ἢ κακοποιούς.

Εἶνε ἀφάνταστος ἀριθμὸς τῶν κλοπῶν, ἐκβιασμῶν καὶ παντὸς εἴδους ἐγκλημάτων ποὺ ἐξεκολάβησαν καὶ ἐσχεδίασθησαν μέσα στὴν αἰθουσα αὐτὴ, ὑπονεύεισκέσθαι τὴν ἡσυχίαν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων συνηθισμένων θαμῶν τοῦ κέντρου ὑπάρχει ἀπόψε καὶ ἓνα ζεύγος—ἓνας ἄνδρας καὶ μιὰ γυναίκα—ποὺ φάνονται ὅτι γιὰ πρώτη φορὰ εἰσέρχονται ἐκεῖ μέσα.

Εἶνε μία χειμωνιάτικη Κυριακὴ. Ὁ χορὸς ἔχει ζοφεύσει. Οἱ χορεύονται καὶ αἱ χορεύτρια στροβιλίζονται μὲ τὰ πρόσωπα ἰδρωμένα μέσα σὲ μιὰ θαμπὴ καὶ ἀσφυνκτικὴ ἀπὸ καπνοῦ καὶ σκόνης ἀτμόσφαιρα. Ὁλόγυρα στὴν αἰθουσα εἶνε ἀρραβωνισμένα τραπέζια καὶ ὅσοι δὲν γοσεύουν καθόταναι καὶ πίνουν. Ἡ μυρωδιά τοῦ κρασιοῦ κάνει πειδὸν θαρετὰ ἀκόμα τὴν ἀτμόσφαιρα.

Οἱ δύο νεοεμφανισθέντες μὲ κόπο κατορθώνουν ν' ἀνοίξουν μιὰ διόδον ἀνάμεσα στὸ συσπᾶν ἐκείνου πλῆθος καὶ καθὼς δὲν εἶνε ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους πελάτας ὅλοι τοὺς κυττάζουν λοξὰ ὅπως περνοῦν. Ἐκείνοι ὅμως δὲν φαίνονται νὰ προσέχουν στοὺς ἄλλους, καὶ ἰδίως ἡ γυναίκα ποὺ ὀδηγεῖ τὸν συνοδό της. Τὸ ἀνστήματ' εἶνε ψηλὸ καὶ τὸ παρουσιαστικὸ της ἀρκετὰ κομψό. Τὸ πρόσωπός της εἶνε κρυμμένο ἀπὸ πικρὸν βλέμα, καὶ τὰ μαλλιά της πολλὰ κόκκινα ὥστε ὑπορεῖ νὰ εἶνε ψεύτικα. Τὸ ντύσιμό της ἀπλό, ἔτσι ποὺ αἰσίνεται σὰν καμισιέρα ἐνδὸς πλουσιότατου. Ὁ συνοδὸς της ἔχει ματῆς φαβορίτες καὶ ἱπποῦσα μαλλιά ποὺ περιβάλλουν τὸ πικρὸ μελαγχολικὸν πρόσωπό του. Ὁδᾶνε κανεὶ ὅτι καὶ αὐτὸς εἶνε μεταμειωμένος ἢ τοῦλάχιστον ὅτι τὰ μαλλιά του, ἢ φαβορίτες του καὶ τὸ πρόσωπό του δὲν ἔχουν τὸ φυσικὸν τοῦ γῶμα. Τὰ ὀφθαλμοὶ του εἶνε πᾶσι καὶ αἰσίνεται σὰν ἔξωθεν μέσα στὸ παρᾶξενον ἐκεῖνο περιβάλλον. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἔνοσά τὴν γυναίκα ποὺ προηγείται καὶ τὸν ὀδηγεῖ :

— Τί ἦλθαμε νὰ κάνουμε ἐδῶ ;
— Μὴ βιάζεσαι καὶ θὰ τὸ μάθης, τοῦ ἀπήντησεν ἐκείνη.
— Μὰ νομίζω...

— Μοῦ ὑπεσχέθηκες νὰ μὲ ὑπακούσης χωρὶς ἀντιρροπῆς... Λοιπὸν πάψε καὶ ἄφρσε μὲ νὰ κάμω ὅπως ξέρω.

Τὸ ὄφρος τῆς ἦταν αὐταρχικὸ μὴ ἐπιδεχόμενον ἀντίρροπης. Ἐκείνος ἔκρινε τὸ κεφάλι χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ. Καθὼς ἐπερχοῦσαν, ἡ γυναίκα ἐκείνη σὰν νὰ ἐφραγε νὰ ὀρᾷ ἓνα τραπέζι ἀδειανόν. Διέκρινεν ἓνα κοντά σ' ἓνα στυλό καὶ διενθύνθηκε γρήγορα πρὸς αὐτὸ σπρώχνοντας δεξιά καὶ ἀριστερὰ σὰν γηνοῖα πελάτας τοῦ καταγωγίου. Ὁ συνοδὸς τῆς τὴν ἐκτίταξε κατάπληκτος. Ἐκεῖνη τοῦ ἐδείξεν ἓνα τραπέζι ἀπὸ τὸ ὅποιον μόλις εἶχαν σηκωθῇ δύο ἄνδρες ὑπόπτου παρουσιαστικοῦ.

— Κάθισε αὐτοῦ καὶ παράγγειλε κατὰ τοῦ εἶπεν ἡ γυναίκα.

— Καὶ σὺ ;

Ἐνα δρᾶμα τῆς πολυμέρους Παρισίνης ζωῆς ποὺ ἐνθυμίζει καταπληκτικὰ τὴν πολυμέτρον ὑπόθεσιν Ντερεφούς. Μυστήριον, περιπέτεια, ἔρωτος—πριγκίπισσα, κόμητες καὶ στρατηγοί, ἀπάχρηδες καὶ τυχοδιώκται—καταχθόνιοι πλεκτάται καὶ ἀνύποπτα θύματα, ὅλα αὐτὰ εἰς μιὰν ἀριστοτεχνικὴν πλοκήν, θὰ κρατήσουν ἀγωνιώδεις τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τοῦ μυθιστορήματος.

— Ἐγὼ πάω νὰ φροντίσω γιὰ τῆς ὑποθέσεως μας.
— Μονάχη;
— Μονάχη. Δὲν φοβάμαι, μὴ ἀνησυχεῖς γιὰ μένα. Ἐκείνο ποὺ ζητῶ ἀπὸ σένα εἶνε νὰ μὲ περιμένῃς ἐδῶ καὶ νὰ μὴ θελήσης νὰ ῥθῃς μαζί μου.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος ἦταν βέβαια συνη-

θισμένος νὰ ὑπακούῃ στὴν ἀντιρροπὴν τοῦ καὶ νὰ παραδέχεται τῆς ἰδιοτροπίας της γιὰ τὴν χωρὶς νὰ φέρῃ ἀντίρροπιν ἐκείνης καὶ ἐφώνησε τὸ γκαρσόν.

Ἡ γυναίκα δὲν ἔδωσε πλέον προσοχὴ εἰς τὸν σύντροφό της ἀλλὰ ἐπερχομένη καὶ ἔχαιρε ἀνάμεσα στὰ πλῆθος τῶν χορευτῶν καὶ στὴ θαμπὴ ἀτμόσφαιρα. Ἐκείνη μερικὸς ἐλιγμούς, ἐβεβαίωθη ὅτι ὁ συνοδὸς της δὲν τὴν παρηκολούθησε καὶ κατόπιν διενθύνθηκε γρήγορα σὲ μιὰ γωνία. Ἐκεῖ καθισμένοι σ' ἓνα τραπέζι κομμένο σὲ μιὰ κοιλότητα ποὺ ἐσχημάτιζεν ὁ τοίχος μὲ μιὰ κολῶνα, ἦσαν καθισμένοι τρεῖς ἄνδρες. Ὁ ἓνας φοροῦσε μιὰ βελούδινη μπλουζά μὲ κίτρινα κομμάτια ποὺ δὲν ἐφάνησαν ὄχι στὸν ἥλιον τοῦ ἡρώλειο σωματοῦ. Ἐφοροῦσαν μιὰ κυλῶνα ἀπὸ τὸ ἴδιον ὕφασμα καὶ κίτρινες γκέτες. Ἐτοίμοι στυλιόμενος ἐκαμάρανε δείχνοντας τὸ παρᾶσχημά του, ποὺ ἦταν ἄλλος τε πολὺ ὥραστο. Ἐκαθόταν ἀνάμεσα στοὺς δυὸ ἄλλους—δύο χλωμούς παρισινούς ἀλῆτας μὲ βλέμμα κυ-

νικὸ ποὺ εἰδείχναν μεγάλο θαυμασμὸ καὶ σεβασμὸ γι' αὐτόν.

Τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ γυναίκα ἐπλησίαζε στὸ τραπέζι αὐτό, μιὰ ἄλλη γυναίκα εἶχε καθίσει κοντὰ στὸν μεγαλόσωμον ἄνδρα μὲ τὴν κνηνητικὴν περιβολή—μιὰ γυναίκα μὲ ψεύτικα κοσμήματα, φτιασιδωμένο πρόσωπο καὶ κατακόκκινα χεῖλη, ποὺ ἔφραγε δόσπιστες καὶ σχεδὸν ζηλόυτες ματιές στὴν ἄλλη. Ἐπειτα ἀπεθυνομένη στὸν κνηγὸ τοῦ εἶπε :

— Εἰσαι πολλὴ ὥρα ἐδῶ, Πέτρο;

— Ὁχι, ἀπήντησεν ἐκείνος, μόλις ἦλθα.

— Καὶ ὅμως θάχης κάμποση ὥρα γιὰ νὰ σὲ μορᾶξῃ ἐτοίμη αὐτὴ ἡ σαχλή.

— Ποιὰ σαχλή ;

— Αὐτὴ ἐκεῖ ποὺ σὲ τρώει μὲ τὰ μάτια.

— Δὲν τὴν ξέρω, οὔτε τὴν εἶδα ποτέ ἄλλοτε ἐδῶ.

— Οὔτε καὶ ἐγὼ, εἶπεν ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο ἄλλους.

— Οὔτε καὶ ἐγὼ ἐπρόσθεσεν ὁ τρίτος.

— Φαίνεται πῶς δὲν εἶνε ἀπ' τῆς τακτικῆς, εἶπεν ἡ γυναίκα. Θάνα καμμιὰ καμαριέρα ποὺ ἦλθε ἐδῶ γιὰ νὰ βρῇ τὴν τύχη της.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Πέτρος ἐγύρισε καὶ ἐκύταξε τὴν γυναίκα ποὺ εἶχε καθίσει ἐκεῖ κοντὰ του. Δὲν ἄργησε δὲ νὰ μαντεύσῃ ὅτι κάποιο μυστήριον ἐκρυβεν ἡ παρουσία αὐτῆς τῆς γυναίκας ἐκεῖ μέσα. Γι' αὐτὸν ἡ ἀγνωστοὶ ἐκείνη δὲν ἦταν καμαριέρα γιατί τὸ παρουσιαστικὸν της δὲν τὴν εἰδείχνε τέτοια. Ἡ σύντομη παρατήρησις τοῦ δὲν ἄργησε νὰ καταλήξῃ σὲ συμπέρασμα. Αὐτὴ ἡ γυναίκα ἦταν μεταμφιεσμένη καὶ εἶχε ἔλθει ἐκεῖ γιὰ νὰ βρῇ κανένα ὄργανον ἐκδικήσεως ἢ ἐγκλημάτων. Ἐγύρισε λοιπὸν στὴν γυναίκα ποὺ εἶχε καθίσει δίπλα του καὶ τῆς εἶπεν ἀπότομα :

— Βούλωσέ το καὶ κάνε μου τὴ χεῖρ νὰ κυττάξῃς μονάχη τῆς δικῆς σου δουλειᾶς. Ἐπειτα ἐσηκώθηκε, ἐπλησίασε τὴν ἀνωστή καὶ τῆς εἶπε μὲ ὅσο μπορούσε πειδὸν ἐν γυνικὸ ὕφος :

— Ἡ κυρία ζητεῖ κάποιον ἐδῶ ;

— Ναί, ἀπήντησεν ἐκείνη ξηρά.

— Μήπως μπορῶ νὰ σὰς δώσω καμμιὰ πληροφορία ;

— Μοῦ χρειάζεται ἓνας ἄνθρωπος ἀποφασιστικὸς καὶ ἔξυπνος.

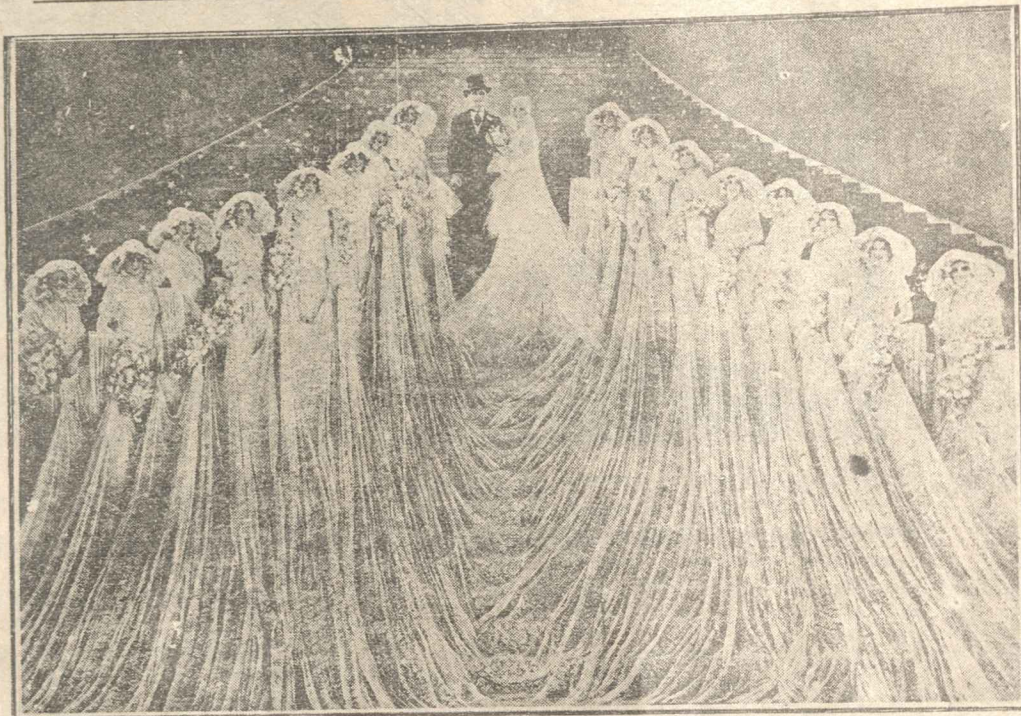
— Γιὰ κανένα τράκο ;

— Ναί.

— Καμμιὰ ἐκδικησις ;

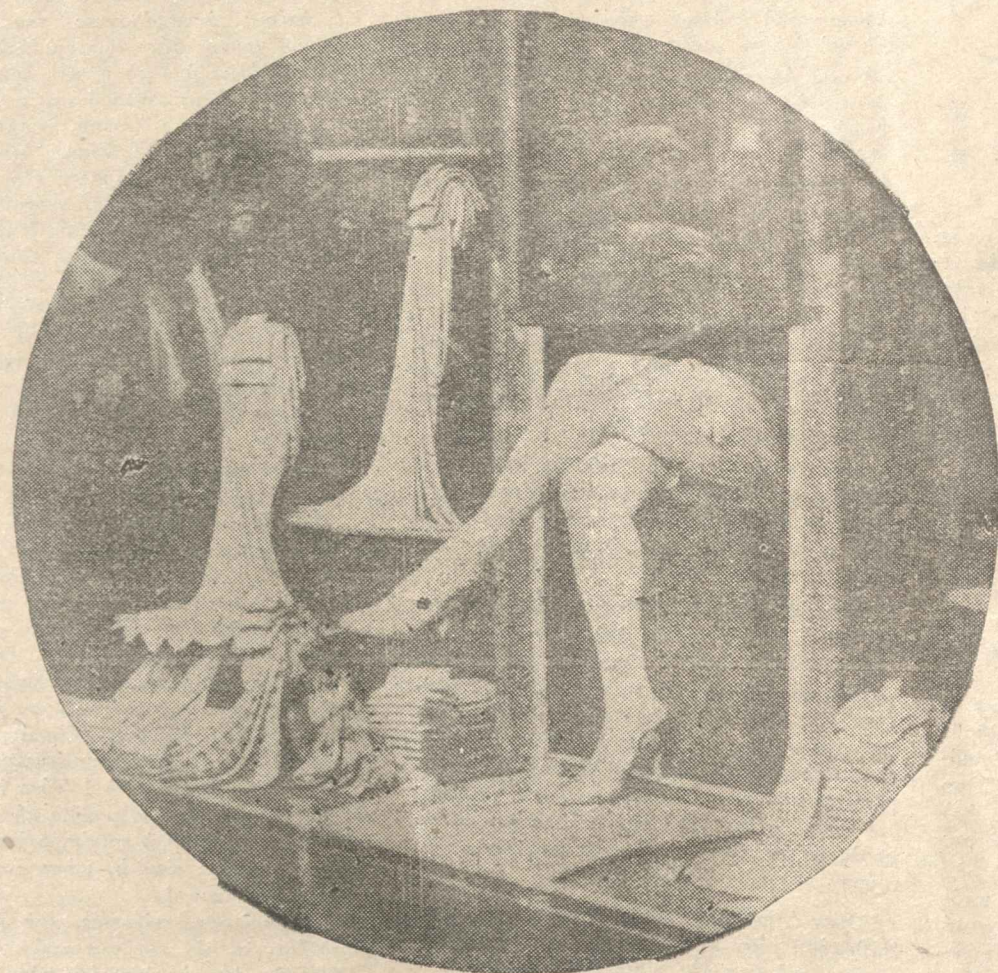
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΟΙ ΔΗΜΟΦΙΛΕΙΣ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Οι τόσοι αγαπητοί εις τοὺς Ἀθηναίους Βίλυ Φρίτς καὶ Λίλιαν Χάρβεϋ, παντρεμένοι ἤδη, ὡς γνωστόν, παντρεύονται τώρα καὶ διὰ δευτέραν φοράν. Καὶ ἰδοὺ ἡ μεγαλοπρεπὴς σκηνὴ τοῦ γάμου τῶν εἰς τὴν... νέαν ταινίαν «Ἡ Βασίλισσα τῆς Τζάζ», ποὺ χαλὰ κόσμον εἰς τὴν Γερμανίαν.

ΜΙΑ ΓΑΡΓΑΛΙΣΤΙΚΗ ΡΕΚΛΑΜΑ

Ἐνας Βερολινέζος ἔμπορος καίτω. ... τὴν πρωτότυπον καὶ ζωντανὴν ρεκλάμα. Ἐτοποθέτησε εἰς τὴν διτρίναν του μίαν κυρίαν με ὥραιες γάμπες ντυμένες με κάλτσες τοῦ καταστήματός του καὶ κάνει χρυσὲς δουλειές. Τὸ κορμὶ καὶ τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας κρύβονται πίσω ἀπὸ ἓνα παρατέταγμα.

ΘΕΑΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΝΩΝ ΜΙΟΥΖΙΚ ΧΩΔ

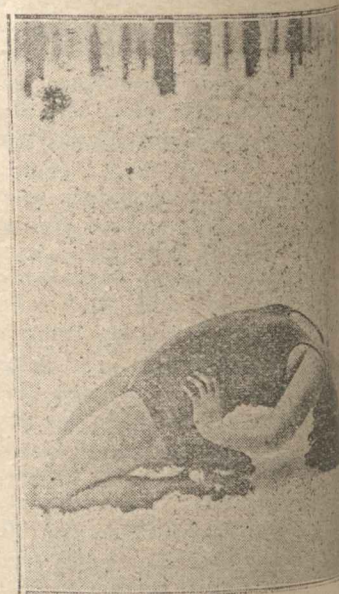

Ἐνα ἀνθρώπου μὲς Τζιερτζία Γκραλνός

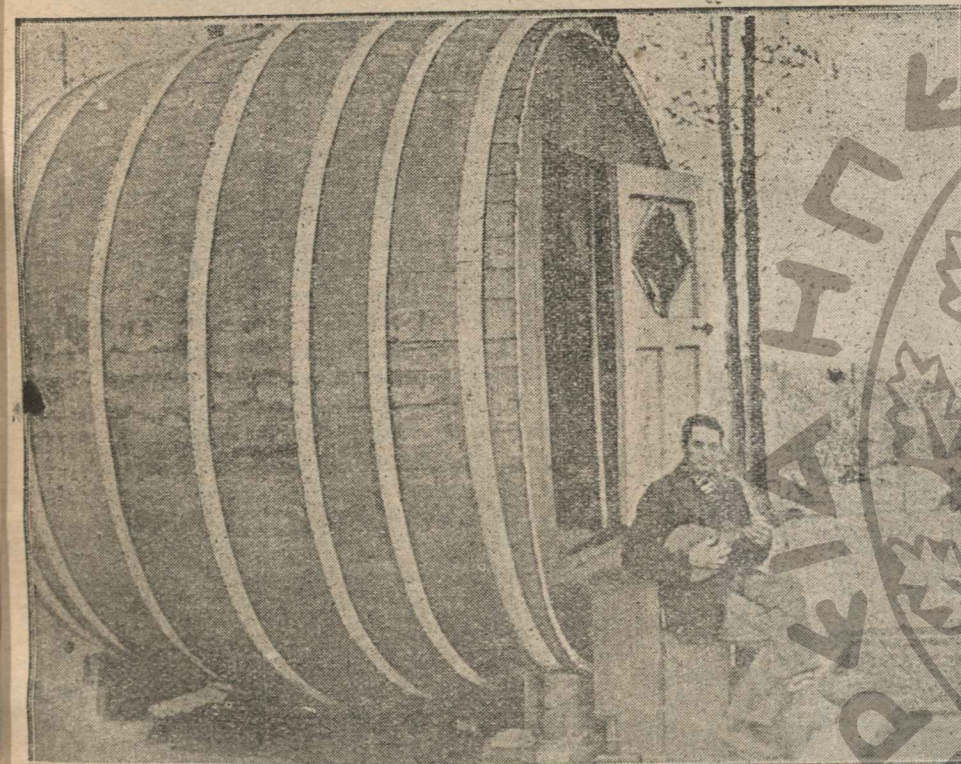

Τὸ ζεύγος μετὰ τὰ τρία πόδια : Αἱ ἀδελφαὶ Μπόλυ

Ἡ ΦΥΣΙΟΛΑΤΡΕΙΑ

Ἡ χαριτωμένη αὐτὴ Νορβηγία γυμνὴ τὴν γυμναστικὴν τῆς ἐπὶ τὰ χιόνια, σάν νὰ εὐρίσκειται εἰς μάτιόν τῆς. Ποιὰ ἀτίθις δὲ εἰς κοιράγιο νὰ τὴν μνηστῆ :

Νὰ ποῦ ὁδηγεῖ ἡ κλέψ τῆς στέγης. Ὁ νέος αὐτός, κάτοικος μιᾶς οἰνοπαραγωγῆς πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, καὶ στερούμενος στέγης, μετέβαλε εἰς κατοικίαν τοῦ ἑνα τεράστιο βαρέλι ποὺ τοῦ ἐχάρισε ὁ ἀφεντικὸς του καὶ ξῆ ἐκεῖ μέσα εὐτυχισμένος ὅσον καὶ ὁ ἀρχαῖος κυνικὸς φιλόσοφος.

ΚΟΚΑΙΝΗ Κ.Α.Π.

Εἰς τὸ Παρίσι πολλὰς κυρίες, ποὺ διεξάγουσι λαθρεμπορίαν ναρκωτικῶν, χρὺνουν τὰ μπουκαλάκια μετὰ τὴν κοκαίνην, μορφίνην κλπ. εἰς τὰς καταλλήλως διασκευασμένους καλτσόδετες τῶν, διὰ νὰ ἐξαπατοῦν τοὺς ἀστυνομικοὺς.

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ

ΣΕΛΙΣ

ΑΦΩΝΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

ΜΙΣΟ ΦΥΛΛΟ ΧΑΡΤΙ

Το τελευταίο κάδρο, φορτωμένο με έπιπλα, είχε φύγει. 'Ο ένοικος του σπιτιού, άρχιστά νέος άκόμη, με πένθος στο κατέλλο, έκαμε για τελευταία φορά τον γύρο του σπιτιού, για να ιδεί μήπως έβγαζε τίποτα. Έβεβαιώθηκε ότι τα πήρε όλα και βγήκε στον αντίπαλο δρόμο, αποφασισμένος να μη σκεφθεί πια τη ζωή που έπερασε εκεί μέσα. Στον αντίπαλο δρόμο, όμως, αμέσως στο τηλεφώνο, ήταν κρυφά μένο μισό φύλλο χαρτί, με διάφορα γραφήματα, άλλα γραμμένα κανονικά με μελάνι και άλλα βιαστικά με μαύρο ή κόκκινο μολύβι. 'Ολη η ζωή των δύο τελευταίων χρόνων ήταν γραμμένη εκεί. Ένα κομμάτι ανθρώπινης ζωής ήταν χαραγμένο σε μισό φύλλο χαρτί.

Έξεκόλλησε το χαρτί, κυτριμένο από τον καιρό. Τό άκουμπισε πάνω στη θερμάστρα του σαλονιού, έσπασε άπάνω κ' έδιάβασε. Πρώτα απ' όλα ήταν γραμμένο το όνομά της 'Αλίκη', το όρασιότερο όνομα που έγγινόριζε τότε, γιατί άνηκε στην άραβωναστική του. Έπειτα ήταν ο αριθμός 16—11. Καί κάτω ήταν γραμμένο 'Τράπεζα'. Απ' τη ήταν η εργασία του, που του έδινε το ψωμί του και έσυντηρούσε το σπίτι, ή βάσις της ύπαρξής του. 'Αλλά ο αριθμός ήταν οδυνημένος, επειδή η Τράπεζα είχε χρεοκοπήσει. Έπειτα βρήκε δουλειά σε μιά άλλη, αφού πέρασε μιά περίοδο από μεγάλες στενοχώριες. 'Ακολουθούσαν άλλοι αριθμοί και όνοματα, αίνωτα, λαχάρια, λαχάρια, λαχάρια... Νά και οι άραβωνες, όταν κατώρρισε να συγκεντρώσει μερικά χρήματα.

Μετά 'επιλοπίσας, ταπεινός. Είχε τακτοποιήσει το σπίτι και οι νεόνυμφοι έζηγαν να έγκατασταθούν εκεί.

«Ταμείον της 'Οπερας» 50—50». Ενε νεόνυμφοι και την Κυριακή πγαίνουν στο θέατρο. Είλε η καλύτερες ώρες τους. 'Απολαμβάνουν την μουσική και συναντώνται στην όμορφη και την άρμονία της χώρας των όνειρων...

Τώρα φαίνεται ότι συνέβη κάτι το νέο στη ζωή των δύο συζύγων. 'Από γυναικείο χέρι είχε γραμμένο με μελάνι «Η γυναίκα». Ποιά γυναίκα; 'Α, ναι, εκείνη η νοσοκόμος με το ευγενικό και λιγνιτερό πρόσωπο, που έδίδε άργά, δεν διέσχιζε ποτέ το σάβανο, αλλά πήγαινε κατ' εθέλειαν στο δωμάτιό της από πόν διάδρομον. Ήταν ή εποχή του τοκετού.

'Ακολουθούν μερικά σημειώσεις με κόκκινο και μπλε μολύβι. 'Η ύπνρτρια έφυγε και ζήτην άλλη. Έπειτα «Φαρμακείον». Τά πρώτα σύννεφα. 'Ελαστασιολέιον». Ζητούν 'απαστερωμένον γάλα. 'Εδωδμοτωλείον, κροστωλείον κλπ... Τό τηλεφώνον έργάζεται πολύ. 'Απόδειξτε ότι ή κυρία δεν μπορεί να ψωνίση. Βέβαια, είχε στο κρεβάτι.

Απ' τα που ακολουθούσαν δεν μπόρεσε να τα διαβάση, επειδή τα μάτια του θολώνουν, όπως εκείνον που προσπαθεί να διακρίνη κάτι όταν βρίσκεται μέσα στη θάλασσα. Ήταν γραμμένο «Κηδεία». Αυτό έλεγε άρχικά!

Ένα μικρό και ένα μεγάλο φέρετρο, φυσικά. 'Ο θάνατος...

Δεν ήπιχε τίποτα άλλο. Απ' ός όμως έπ' ος το κυτριμένο χαρτί, τό φίλησε και τό φύλαξε στη μέσα τσέπη του σακακιού. Είχε ζήσει δύο χρόνια της ζωής του σε διάστημα δύο λεπτών.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΣΤΡΙΝΤΜΠΕΡΓΚ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΩΡΙΑΣ
(ΠΑΡΑΛΟΓΗ)

Ανέκδοτον του κ. 'Ηλία Βουτιερδίου

Ρήγας είναι ο 'Αντιρόνικος μεγάλος. Σε δύναμη και πλούτια ξεκινάμενος. Τό δυνατό του κάστρο δεν τόχει άλλος. Καί ξη με τό λαό του εύτυχισμένους

'Αμέτρητοι είναι οι τόσο θησαυροί του Κ' ή δόξα τό παλάτι του στολίζει. Όμως την κόρη την μονακισμένη του

Γιά πιά άκριβό στολίδι του νομίζει. Μά ο Ρήγας άναγκάζεται μιά μέρα Σε πόλεμο με Ρήγα έχτρο του νάμνη

'Ορμητικός αυτός φτάνει από πέρα Κι' απ' τό στρατό του πλημμυρούν οι κάμποι

Μήνες πολλούς ο πόλεμος βαστάει. Του Ρήγα το άλλοι την όρμη την κόρη Τό δυνατό του κάστρο την κρατάει

Καί δέ μπορεί τη νίκη να σμώσει. Τη Ρηγοπούλα ο πόλεμος δέ σκιάζει. Συχνά στού κάστρου τα ψηλά άνεβαίνει

Τό πώς ο έχτρος τους πολεμάει κοιτάζει. Καί σάν πολεμιστής εκεί ώρες μένει. Μιά μέρα ξάφνου από ψηλά άγναντεύει

Πολέμαρχο, που μόνο απ' την όρμη του Πώς είναι ο έχτρος ο Ρήγας τό μαντεύει. Βαριά άρματα σκεπάζουν τό κορμί του.

Καθώς παραθυρώνει παλληκάρι Στη μάχη μπάνει καστοροπολεμής. Πού της άντρείας τότε στολίζει ή χάρη Κι' ώραιός σάν τό παιδί της 'Αφροδίτης.

Για να τον βλέπη πρὸς τό κάτω σκύβει Στο θώρο του λαφιάζεται ή καρδιά της Εξέρει πώς είν' έχτρος' μά δεν τό κρύβει

Πόσο ποθεί να τον βορρή ή ματιά της. Στο παλάτι με δίχως νου γυρίζει Κι' όλη τη νύχτα εκείνον συλλογιέται

Νά τότε διώξη από τό νου πασιζέι' Μά να τον ξαναβίδη παρεκκλίεται. Στο κάστρο απ' την ήμέρ' αυτή άνεβαίνει

Καί στέκει εκεί για να τον βλέπη μόνο Όρες βουδὴ στο κάστρο έπάνω μένει. Με την καρδιά σφιγμένη από τον πόνο Δεν ξέρει πιά τί θέλει. Δίχως κρίση

Γυρεύει τώρα απ' τό Θεό τη χάρη Τη χώρα της εκείνος να πατήση Καί νικητής σκιάδα κ' αυτή να πάρη Τη βλέπει πιά κ' αυτός, πώς τον κοιτάει.

Καί νιώθει, ότι στής μάχης την άντάρα Με τις γλυκιές ματιές της τό μνησάει. Πόση για τη ζωή του έχει τρομάρα. 'Η λύσσα του πολέμου μεγαλώνει

Μά δέ μπορεί τό κάστρο να χαλάση. Στής Ρηγοπούλας την καρδιά ριζώνει 'Αγάπη, που δέ τρέλλα πιά έχει φτάσει. Σ' εκείνον, που την έχει έτσι υποτάζει, Μηνάει κρυφά, ότι αυτή του παραδίνει

Τό άπαρτο κάστρο, άνίσως και της τάξη Μ' όρκο βαρὺ πὸς άντρας της θα γίνη. Της τάξει ο Ρήγας στη στιγμή, ότι θέλει 'Απ' τη χαρά τα λογικά της χάνει.

Για χώρα, για δικούς της δεν τη μέλει. 'Αφού θά έχη άντρα έκε'νον, τότε φτάνει Του κάστρου όλες τις θύρες τις προσέχουν

Βιγλάτορες πιστοί' και μιά μονάχη

ΣΥΜΒΟΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΛΕΓΕΙΑ

Όταν ή νύχτα απλώνει τη θλίψη της στο στερέωμα και, χλωμή στο μπάλκονι, ή ήρεμη μορφή σου παίρνει μιά έκφραση μεταρσώσεως άπάνω από τό χρόνο, ότι σε λατρεύει μέσα μου συγκινείται βαθεία.

Είλε ή ώρα του ρεμβαισμού που ή λάμψη άνάβουν. 'Η πόλις, όπου σιγά - σιγά κάθε ήρωος σβύνει, φαίνεται ήρημη, μακρινή, σκεπημένη, και παίρνει της άπαλές μισοσδυμένες άποχρώσεις που βλέπουμε στής παλιές στάμπες.

Μένουμε σιωπηλοί και σοβαροί. Πού και πού πέφτει μιά λέξις, εύθραυστη γέφυρα για να έπικοινωνούν οι ψυχές μας. 'Ο σφαιρικός ξεθωιάζει κ' είνε μονωδική γοητεία αυτό το γλίστρημα του χρόνου σάν μέσα από τα δάχτυλά μας.

Όθωνα έτσι ώρες, χρόνια, χωρίς να κοιρασθώ ποτέ από την περιπάθεια που δοκιμάζω όταν τό κεφάλι μου με τα βαριά μάλλια άκουμπάει στον όμο μου σάν νεκρό μέσα στον άτονο φωτισμό.

Νά που οι κήποι της νύχτας άρχίζουν να λουλουδίζουν. Οι γραμμές, οι χωματισμοί, οι ήχοι γίνονται άναθόριστοι. Κόττα, ή τελευταία άχτίδα του ήλιου ξεφυγκάζει στο πετράδι του δαχτυλιδιού σου. Αδελφή μου, δεν άκούς κάτι να πεδάνει!...

Βάζε στο μέτωπό μου τα δροσερά σάν γόστου νερό χέρια σου, κλείσε τα μάτια σου με τ' άπαλά σου τα λουλούδια χέρια σου κ' ή ψυχή μου, όπου ή ήδονή των δακρύων φοιλάζει, άς είνε σάν ένα κρένο πιστό και νικημένο στο κορμάς σου.

Είλε ο έκτος που άκουμπάει έτσι τό δάχτυλό του έπάνω μας κ' όσους στεναγμούς άνα δίνει ή γη μου φαίνεται πὸς τοις άνιστορούν στη μεθυσμένη από πόνο καρδιά μου τα τόσο θλιμμένα και τόσο γλυκά μάτια σου, έφομέ να πρὸς τον ούρανό.

ΑΛΜΠΕΡ ΣΑΜΑΙΝ

Με δίχως φυλακισμένες την έχουν. 'Απ'αίτητοι τη διαφεντεύουν βράχοι

Τη θύρα έκείνη, ή Ρηγοπούλα πάει Κρυφά μιά νύχτα σκοτεινή κ' άνοίγει. Τρέμουν τα χέρια κ' ή καρδιά χτυπάει.

Τό Ρήγα, που την καρτερείται, σμίγει. Γλήγορα τό στρατό του κρυφομαζέει Στο κάστρο' και προτού διαβή λίγη ώρα

Καί κάστρο και ρηγάτο τα υποτάζει. Κουρσέει και ρημάζει όλη τη χώρα. Κ' ή Ρηγοπούλα μες στη σφοδρά την κόση

Γρουκιά απ' τό Ρήγα λόγο, που τη σφάζει: «Κόρη, που έχει τη χώρα της προδοθεί. Γυναίκα μου να γίνη δεν ταιριάζει!»

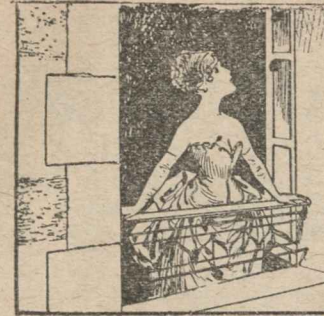
Βρίσκει τα λογικά της πάλ' ή ματρη. Καί νιώθει που την έχ' ή άγάπη φέρει. Ότι ποτέ την ήσυχία δέ θάδρη Του νου και της καρδιάς, τώρα τό ξέρει.

Στου κάστρου τα ψηλά πάλι άνεβαίνει. Καί πρὸς τον κάμπο ρίχνοντας τα μάτια Στους βράχους τοις άπάτητους πηγαίνει

Γκρεμίζεται και γίνεται κομμάτι... Την ώρα Ρηγοπούλα δεν έθάψαν. Έχουνε γίνε ταφόος της οι βράνοι. Καί μήτε μάτια ανθρώπου την έκλάψαν.

Την κλαίν οι άνέμοι όταν θά μπουν σε (μάχη)

ΗΛΙΑΣ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗΣ

ΤΟ ΚΛΩΝΑΡΑΚΙ ΤΟΥ ΑΓΙΑΣΜΟΥ

Ό Πιερ Πεϋράν άνέθηκε στο τραμ άκτινοβολών σάν ν' άνέβαινε στον Όλυμπο.

Έπηγαινε για να διαβάση ένα έργο του έμμετρο στο διευθυντή ενός θεάτρου. 'Η δόξα τον άγγιζε πια, μολονότι έθράδυνε τόσο να έλθη.

Έδώ και δέκα χρόνια ο Πιερ Πεϋράν έπροσάθησε έπίμονα να κατακτήση τη δόξα γράφων διάφορα θεατρικά άριστουργήματα, που κανένα έν τούτοις θεάτρο δεν έδέχετο να παίξη. 'Η δόξα, αλλοίμονο, δεν παρδίδετο. Απ' τη φορά όμως ο Πιερ Πεϋράν ήταν δέβσιος ότι θάκανε το Παρίσι να δουίξη από τό όνομά του, όταν θ' άνέβαινε στη σκηνή τό άριστούργημα αυτό. Καί μετά τη δόξα είνε φυσικά, ο πλούτος.

Για να πούμε την άλήθεια, τό θεάτρον Ταμπού, για τό όποιον προώριζε τό έργο του —τετρακόσιες πενήντα θέσεις όλες με τό σχετικό στρώμαγμα—δεν ικανοποιούσε άπολύτως της φιλοδοξίας του Πιερ Πεϋράν. Έπειδή όμως πέντε έτών προσπάθειες για να παύη τό έργο του στη Γαλλική Κομωδία στο

'Οντεν ή σ' ένα από τα τριανταξέη άλλα κεντρικά θεάτρα, είχαν άποβεί άγονες, ήταν εύχαριστήμενος που βρήκε τέλος πάντων ένα λιμπεράριο ενός όποιουδήποτε θεάτρου, ο όποιος έδέχθηκε, μεταξύ δύο χρεοκοπιών, ν' άκούση την άνάγνωσι της 'Βασίλισσας της Τραπεζούντας—αυτός ήταν ο τίτλος του άριστουργήματός του. 'Αφού θά έπαίξετο εκεί και θά πετύγαινε τό έργο του—ο Πιερ Πεϋράν δεν άμφέβαλλε γι' αυτό—θά κατόρθωνε ύστερα να έπιβληθ ή μόνο του και να βοη τό δόξιο πρὸς της μεγάλης σκηνής του Παρισιού όπως και τόσα άλλα έργα που ξεκίνησαν από μικρά άπόκεντρα θεατράκια για ν' άνεθούν κατόπιν στα μεγάλα θεάτρα.

Με της τέσσαρες πράξεις του έργου του καλοτυλιγμένες μέσα στη μουσαμαδένια τσάντα του, ο Πιερ Πεϋράν κατέβηκε από τό τραμ και διευθύνθηκε πρὸς τον αριθμό 79 της οδού Ταμπού. Έκει ήταν τό θεάτρο. Πρὸ πέντε λεπτών ο κ. Διευθυντής θάπρεπε να τον περιμένη.

Ό κ. Διευθυντής τον έπεριμενε πράγματι. — Περιμένετε μιά στιγμιούλα, του είλε ένας μικρός.

Έπειτα από μιάμιση ώρα ο Πιερ Πεϋράν έγινε δεκτός.

Τό δωμάτιο στο όποιον έμπήκε ήταν μικρό και παραγεμισμένο. Άν και ή ώρα ήταν τρισημίον τό άπόγευμα τα δύο μικρά παράθυρα ήταν κατ'ακλειστα. Δεν διέκρινε κανείς τίποτ' άλλο εκεί μέσα έκτός από ένα στενό τραπέζι στρωμένο με μιά γωνιά, κάτω από τό κοκκινοπό φως ενός λαμπριονιού κατελωμένου με ένα πλατύ άμπαλόου.

— Καθήστε, κύριε, είλε μιά φωνή βραχνή που προήχετο πίσω από τό τραπέζι. Σας άκούω.

Ό Πιερ Πεϋράν διέκρινε την έπιστημότητα της φωνής ενός θεατρικού διευθυντού, αλλά δεν διέκρινε καθόλου τον κ. Διευθυντήν, ο όποιος ήταν χαμένος μέσα στο σκο-

τάδι της γωνιάς του και άόρατος.

Ό κ. Διευθυντής κατέφνεγε πάντοτε ο' αυτή τη σκηνοθεσία, όσάκις έπρόκειτο ν' άκούση την άνάγνωσι ενός έργου. 'Ετοι ο συγγραφέας μπορούσε να διαβάξη ήσυχος κ' άνεπηρέαστος μη βλέποντας τίποτα άλλο γύρω του έκτός από τα χειρόγραφα του, αυτός δέ, ο διευθυντής, μπορούσε να σιέπτεται της ύποθέσεις του έν τῷ μεταξύ, ή να παίξη με τό σκυλάκι του—τό όποιον έπίσης κατεδέχετο να παρακολουθ ή την άνάγνωσι των κριτών ποιητών — ή άκόμη να πέρνη κανένα ύπνάκι, όταν τό νανούρημα των στίχων του έφαινετο κατ'άλληλο.

Τό περιβάλλον έκαμε έντύπωση στον Πιερ Πεϋράν. Έν τούτοις έδγαλε τό πρώτο τετραδίο τά χειρόγραφα του, έξερόβηξε δύο φορές και άρχισε να διαβάξη.

Εδιάβασε πολύ καλά στην άρχή, με φωνή ήχηρή, παλλόμενη και χρωματισμένη, και οι

πρώτοι στίχοι άρμονικοί έκύλισαν ο ένας πίσω από τον άλλον.

Αυστηρώς στην τετάρτη σκηνή της πρώτης πράξεως συνέβη ένα άπρόοπτο, ένα πράγμα που δεν έά ήταν τίποτα για ένα κοινόν άνθρωπο μά που ήταν τεράστιο για τον Πιερ Πεϋράν. Καθώς γύριζε μιά σελίδα των χειρογράφων του έπεσε στα δάχτυλά του ένα ξερό κλωνάρκι θαμνιού απ' αυτά που έχουν στην έκκλησία για τόν άγιασμό.

Ό ποιητής έδοκίμασε μιά τέτοια ταράχη που άναγκάσθηκε να σταματήσει.

Ή 'Αννούλα είχε φυλάξη κρυφά εκεί μέσα αυτό τό κλωνάρκι, ή 'Αννούλα, ή πρώτη και μοναδική του άγάτη, που ήταν τώρα πεθωμένη. Συχνά είχε τέτοιες άπλοϊκές και συγκινητικές έμπνεύσεις. Στα περισσότερα χειρόγραφα του άγαπημένου της είχε γράψει στής γωνιές λίγες ήμέρες πριν πεθάνη: «Άγάπα με πάντοτε, Πιέρ μου». Καί για να γίνουν δεκτά τα έργα του έράντιζε τα χειρόγραφα του με άγιασμό ή έβαζαν άναμεσα τους μιά εικόνα άγίου...Φτωχή 'Αννούλα!

Ήταν τόσο καλή! Νά τώρα που τό άγιασμένο κλωνάρκι της τοίφνερε εύτυχία ή 'Βασίλισσα της Τραπεζούντας—που μιά πράξη της την είχε αντιγράψει ή ίδια με προσοχή— θά έγίνετο άσφαλώς δεκτή. 'Ω, γιατί να μην ξη τώρα να παραστή στο θρόνο αυτό του!...

Ό Πιερ Πεϋράν άισθάνθηκε στην άκρη των ματιών του την ύψη θερμότητα ενός δακρύου.

— Αισπών, κύριε; Γιατί σταθήκατε; Δεν πιστεύω να τελείωσε ή πράξις!...

Από τό βάθος της σκιερής γωνιάς άκούσθηκε ή βραχνή φωνή του διευθυντού συνοδευόμενη από δύο γαργαλάσματα.

— Με συγχωρείτε, κύριε διευθυντά, άπήτησεν ο Πιερ με κάπως άλλαγμένη φωνή, συνεχίζω...

Έσυνέχισε. Αλλοίμονο όμως! Τό τέλος της πράξεως είχε κομικώς σκηνές, με τί φωνή όμως να άπαγγείλη τους κομικούς στίχους του; Ή άνάμνηστίς της μικρούλας του είχε φέρει μιά τρυφερή μελαγχολία που έκανε τη φωνή του συρτή και θλιμμένη. Απὸ φορές άόμοια άναγκάσθηκε να σταματήσει για να σκουπίσει δύο δάκρυα...Καυμένη 'Αννούλα! Ύπρξε τόσο δυστυχισμένη!...Είχαν τόσο ύποφέρει μαζί τέσσαρα χρόνια!...την ξανά βλέπε τώρα άδύνατη, χλωμή, όχι ώμορφη, αλλά τόσο καλή και άποσιωμένη!...

— Με συγχωρείτε, κ. Διευθυντά, είπαν ο ποιητής σκουπίζοντας τό μάτι του. Μ' έπείρασε μιά παληά άνάμνηση... Έάν έπιτρέπετε θα σας ξαναδιαβάσω αυτή τη σκηνή.

— Περιττόν φίλε μου!

— Καλά. Τότε προχωρώ στην πέμπτη σκηνή.

— Δεν βέζει τον κόπο. Τό κατάλαβα τό έργο σας... Είλε πολύ μελαγχολικό...

— Μά, κύριε διευθυντά!...

— Σας βεβαίω. Δεν μπορεί να σταθ ή, γιατί τό κοινό θέλει εύθυμα πράγματα...Καί

σείς ὁ ἴδιος θὰ κλαίγατε... Ὁρεβουάρ, ἀγαπῆτε κύριε. Κάμετε τίποτ' ἄλλο καὶ βλέπουμε... Ἀπὸ δὴ ἡ πόρτα... Ἐλα, ἤσυχα Ντίκι!

Καὶ πάλιν τὰ μάτια τοῦ Πιερ ἐγέμισαν ἀπὸ δάκρυα· αὐτὰ ὅμως ἦσαν δάκρυα ντροπῆς καὶ φούρκας. Ἀ! ξερόκλαδο! Τέτοινα εὐτυχία λοιπὸν ἐφερνε! Χωρὶς ἐσένα τὸ ἔργο θὰ ἐγίνετο δεκτὸ ἢ ἀρχὴ εἶχε πάει τόσο καλὰ! Ἐπὶ ἐκάμες τὴ φωνὴ νὰ χάσῃ τὸν τόνο ποὺ ἐχρειάζετο γιὰ νὰ δείξῃ τὰ ὡσαύτα μέρη τοῦ ἔργου. Ἀ, θὰ σοῦ ἀεῖτε, ἀλήθεια...

Ὁ Πιερ Πεῦράν αἰσθάνθηκε τὴ διάθεσιν νὰ πετάξῃ τὸ γαντάκι τὸ ξερόκλαδο. Ἀλλὰ ἐσκέφθηκε τὰ δάκτυλα τῆς Ἀννούλας ποὺ τὸ εἶχαν ἀννίσει καὶ τὰ γέλια της, ποὺ βέβαια θὰ τὸ εἶχαν φιλήσει ποὺν ὑπεὶ ἀνάμεικα στὰ χειρουργεῖα του, καὶ δὲν ἔκαμε τὴ βέβηλη χειρωνακία νὰ τὸ πετάξῃ.

Ἐπρωχώρησε ἀποκαμμένος. Αὐτὴ ἡ ἀτυχία ἔπειτα ἀπὸ τόσες ἄλλες τὸν εἶχε τελείως ἀποθαρρύνει. Ἔως τώρα εἶχε γράψει σαφάντα ἔργα καὶ κανένα δὲν εἶχε παιχθῇ. Εἶχε γράψῃ ἀκόμη μὴ δωδεκάδα μυθιστορήματα κ' οὐτε ἓνα δὲν ἐδοκιμασθῆκε σὲ μὴ ἐφημερίδα τῆς κοινότητος. Ὅσα καὶ νᾶγραφε, τὸ ἔβλεπε καλῶς, ποτὲ δὲν θὰ κατόρθωνε νὰ κερδίσει μὲ τὴν πέννα του ὅσα κερδίζει ἓνας σκαφτιάς μὲ τὸ ξυνάρκι τοῦ ἑνὸς λούστρου μὲ τὸ κασέλι του. Καὶ ἦταν τώρα τριάντα ἐτῶν. Ἡ περὶ ὁμορφῆς ἡλικία εἶχε περάσει, ἡ πατρικὴ κληρονομία εἶχε φανωθῇ...

Ὁ Πιερ Πεῦράν δὲν ἐπῆγε στὸ σπίτι του. Ἐτράβηξε γιὰ τὸ νεκροταφεῖο Σαιντ-Οδὲν Σὲ μὴ ἀπόμνησιν γυναικῶν ἦσαν ὁ πάρος τῆς Ἀννούλας: μὴ λουρίδα χρώμα μ' ἓνα φτωχικὸ ἔξιλον σκαρπὸ. Κάτω ἀπ' αὐτὸν ἦταν ἡ Ἀννούλα.

Ὁ Πιερ ἐγονάτισε, ἐφίλησε τὴ λίγη γλῶσση ποὺ εἶχε φυτρώσει στὴν λουρίδα ἐκείνην, ἔπειτα ἔδωκε τὸ περιστρεφόμενόν αὐτὴν τὸ σπῆν του καὶ ἐπυροδόλησε στὸν κρόταφόν του.

— Ὅποτε ἔτσι λοιπόν, ἔ; Θέλησες νὰ τὰ τινάξῃς, παιδί μου... τί κουταμάρα... Ἐνας νέος σὰν καὶ σένα... Εὐτυχῶς ποὺ τὸ χέρι σου ἔτρεψε. Μόνον τὸ αὐτὸ ξεγδάθηκε λίγο μὰ θὰ θρέψῃ γρήγορα... Ἐτσουρουφλισθῇσαν καὶ λίγα μαλλιά μὰ θὰ ξεαναφύτρωνουν κ' αὐτά. Τὶ δλακεῖα, ἀλήθεια, τόσο νεὸς καὶ νὰ θελγῃς νὰ σκοτωθῇς... Ἐλα, γιὰ πῶς σὲν κυρὰ μπαλζάρ πῶς σοῦ ἤλθε αὐτὴ ἡ κουτοδεία; Καμὴ μὰ ἐρωτοδοῦλα; Εἶνε τῆς ἡλικίας σου αὐτά, ἀλλὰ περνανε... Ὅσα ἱούε... μίτες αὐτο το ζουμί... Ἰδοὺμε ἐγὼ ἡ ἴδια... Ὁρα... τώρα γιὰ λέγε μου, τί μπορείς νὰ καμῇς; Ἐψαξαν στὴν τσάντα γιὰ νὰ ἴδουν ποῖος εἶσαι καὶ εὐρηξαν τέσσερα τετράδια μ' ὠραῖο γράμμα. Ἐπὶ τὰγραψες; Μπαράδο χερί!... Ἐπειτα εὐρίσκαν κ' ἓνα κλονάρι ἀπὸ ἀριστοκράτη. Ἀπὸ μὲν ἀρεσε. Ἐνας νέος, εἶπα ἐγὼ, ποὺ εἶχε μαζί του τέτοιο πράγμα δὲν μπορεί νᾶνε κακός. Πρέπει νὰ τον συνηθίσουμε το κοῖνον. Τὶ λές, ἐξ ἡ φράγκα τὴν ἡμέρα γιὰ νὰ κρατᾷς τὰ δλοκία τοῦ ἀδελφου μου, ποὺ εἶχε μαγαζὶ ἐδῶ δίπλα, σοῦ κάνει; Αὐτὸ γιὰ τὴν ἀρχή... ἀν σου ἀρεσει τὸ ἐμπόριο, νὰ ἰδοῦμε ἀργότερα... Δὲν εἶνε καλὸ τὸ ζουμί μου, ἔ;

Ἦταν μὴ εὐσῶμη γυναικία σ' ἓνα ξενοδοχεῖο τῆς λεωφόρου Μισελὲ ὅπου τὸν εἶχαν μεταφέρει λιποθυμῶν μετὰ τὴν ἀπέπειρα τῆς αὐτοκτονίας του. Ὁ συγγραφεὺς τῆς «Βασίλισσας τῆς Τραπεζούντας» ἐκτύπησε τὴ γυναικία αὐτή, τὴ χαρακτηριστικὰ τῆς ἦσαν κοινὰ ἀλλὰ τὸ ζουμί ποὺ τοῦ εἶχε προσφέρει ἦταν ἀξιόλογο. Ὁ Πιερ Πεῦράν ἐδέχθηκε τὴ θέσιν ποὺ τοῦ προσέφεραν. Ἐκρατοῦσε τὰ διβλίδια τοῦ κ. Ροδόλφου Μπαλιζάρ ποὺ εἶχε μεγάλο βουλευτικὸν κατῶστημα στὸ Σαιντ-Οδὲν. Καὶ καθὼς εἶχε νύχια περιποιημένα

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΙ ΑΠΑΤΑΙ

Ο Κ. ΚΟΝΔΥΛΗΣ ΘΥΜΑ ΑΠΑΤΕΩΝΟΣ

ΟΤΑΝ ΗΤΟ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ.—ΤΑ ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΟΠΑΔΩΝ ΤΟΥ
ΚΑΙ Ο ΕΞ ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΟΜΟΓΕΝΗΣ.—ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΛΕΣ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ.—
ΤΟ ΕΝΤΑΛΜΑ ΤΟΥ ΣΩΦΕΡ.—Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

«Ολοι οἱ ἔχοντες δοσοληψίας μὲ τὴν δικαιοσύνην, ἀνεξαρτήτως ἀν τοποθετοῦντο τοὺς ἔχει περὶ αὐτῆς εἰς τὴν μεγάλην βίβλον τοῦ λοποδυντικοῦ πανθέου, ὅταν ἀποφασίσουν νὰ ἐλθουν ἀντιμετώπιον τὸν ἄρθρον καὶ διατάξουν τοῦ κοιντοῦ Ποινικοῦ Νόμου θάξουσιν καὶ ἰδιαίτερον τρόπον δράσεως. Ὅλοι οἱ κακοποιοί, εἴτε πορτοφολάδες, εἴτε διαρρηκταί, εἴτε ἀπατεῶνες εἶνε, ἔχουν ἴδιον σύστημα καὶ ἰδιαίτερον μέθοδον διὰ νὰ ἐπιτύχουν ἐκεῖνον ποὺ ἐπιδιώκουν. Εἰς ἐφευρέσεις δὲ μεθόδων καὶ συστημάτων οἱ ἀπατεῶνες εἶνε ἀνεξάντητοι. Ὁ ἥρωας τοῦ παρόντος σημειώματος μοῖρε νὰ μὴν εἶνε ἀπὸ τοὺς τύπους ἐκείνων ποὺ ἀπασχολήσαν τὸ πανελλήνιον μὲ τὸ δνομάτων καὶ μὲ τὰ ἔργα των, δύνανται ὅμως νὰ κανῶνται ὅτι κατὰ φύσιν νὰ ἐξαστάσῃ τὸν πρῶτον ἱπποπόνη τῆς Ἑλλάδος καὶ νὰ τραφῇ ἐπὶ ἓνα μῆνα εἰς βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ κράτους.

Καὶ ἰδοὺ πῶς. Μετὰ τὴν ἀνατολήν τῆς δικτατορίας τοῦ Παγκάλου, ἀνέλαθε τὴν διακυβέρνησιν τῆς γῶρας ὁ στρατηγὸς Κονδύλης, ἐγκατασταθεὶς εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν, ὅπου ἐδέχτο τὰ συγχαρητήρια τῶν φίλων καὶ πατρῶν του.

Οἱ διελθόντες ἀπὸ τὸν πρωθυπουργικὸν θάλαμον ἦσαν πολλοί. Μεταξὺ δὲ αὐτῶν ἦτο καὶ ὁ Δημήτριος Τσάβαντζακας, ἀνὴρ ἐξόχου ἐμφανείας, μὲ ἡμίψηλον, ἄσπρες γκέτες, κίτρινα γάντια, κορδόνι χρυσοῦσιον στὴ λαμὸ μὲ μονόκλι, καὶ τὰ τοιαῦτα.

— Δημήτριε Τσάβαντζακας, ὁμογενὴς ἐξ Αἰγύπτου, εἶπε μὲ ὑπόκλιον ἀξιοπρεπῆ.

— Χαίρω πολὺ, ἀπάντησεν ὁ κ. Πρωθυπουργός.

— Ἐπιτρέψατέ μου, κ. πρόεδρε, νὰ σᾶς ἐκφράσω τὸν θαυμασμόν μου καὶ τὴν ἄπειρον εὐγνωμοσύνην μου, διότι ἀπληρώτως τὴν ἀγαπημένην πατρίδα ἀπὸ τὴν ἐπάρστον δικτατορίαν. Πιστὸς θρασυτῆς καὶ θαυμαστῆς τῶν ὑπὸν ἀρχόντων τοῦ Ἑθνικοῦ Δημοκρατικοῦ κόμματος, εἶμιτι ὑπερήφανος διότι εἶτε τὸν ἀρχηγὸν τοῦ Ἑθνικοῦ κόμματος ἔλασεν ὁ κληρὸς νὰ σώσῃ τὴν Ἑλλάδα...

— Εὐχαριστῶ πολὺ! εὐχαριστῶ! ἀπάντησεν ὁ κ. Κονδύλης, καὶ ἐσφίγγεν ἐνθουσιαστικῶς τὴν χεῖρα τοῦ... ἐνθουσιάζοντος ὁπαδοῦ του.

καὶ ἤξερε ν' ἀπαγγέλλῃ ὁμορφους μονολόγους ἀκόμη καὶ ποιήματα, ἄρεσε στὴ δεσποινίδα Ὑδὼν Μπαλιζάρ, τὴν μοναχοκόρη τοῦ κατὰστημάτης. Σὲ λίγο καιρὸ τὴν ἐπανδρεῦθηκε καὶ ἐγίνετο πλούσιος.

Ὁ! τὸ ξερόκλαδο τῆς Ἀννούλας. Τοῦφερνε εὐτυχία σ' ἀλήθεια. Τὶ καλὰ ποὺ ἔπεσε στὰ χεῖρα του τὴν ἡμέρα ἐκείνην στὸ γραφεῖο τοῦ θεάτρου. Τὶ καλὰ ποὺ ἔκαμε νὰ τοῦ τρεμουλιάσῃ τὴ φωνὴ ἔτσι ποὺ νὰ μὴ γίνῃ δεκτὸ τὸ ἔργο του. Τώρα ὁ δαίμονας τῆς δόξας εἶχε φύγει ἀπὸ μέσα του σὰν νὰ τὸν εἶχε ξεορίσει τὸ κλαδί ἐκεῖνον...

Τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου του ὁ Πιερ Πεῦράν εἶπε στὴ γυναικία του δείχνοντάς της τὸ ξερόκλαδο, φυλαγμένο εὐλαβικά:

— Ὑδὼν, φίλῃς με παρκαλῶ αὐτὸ τὸ κλονάρι... Χωρὶς αὐτὸ δὲν θὰ εἶχαμε γνωρίσῃ ποτὲ!

Ἡ γυναικία τοῦ Πιερ Πεῦράν ἔφερε πρόθυμα στὰ χεῖρά της τὰ ξερά κλωνιασμένα φύλλα. Καὶ ὁ ἄλλοτε ποιητὴς ἦταν βέβαιος, ὅτι ἡ καλὴ Ἀννούλα τὸν ἐσυγχωροῦσε ἀπὸ κεί ψηλὰ ἀφ' οὗ ἐκείνος, τὸν ὅποιον εἶχε τόσο ἀγαπᾷσει ἐγίνετο εὐτυχισμένος.

JEAN RAMEAU

Ο ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΔΙΣΤΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ CONCORDIA MERREI

Ἡ μὲς Μὼντ Κόλλιερ ἐγίνε δεκτὴ κατὰ ἓνα ἐντελὸς ἀνελπιστον τρόπον στὸ ἀρχοντικὸ σπίτι τῆς οἰκογενείας τοῦ σὲρ ἱζμὶ μαρρ— μίας ἀπὸ τὰς ἀριστοκρατικώτερας οἰκογενείας τοῦ Λονδίνου.

Ὁ πατέρας τῆς Πάτρικ Κόλλιερ εἶχε σῶσει ἀπὸ θεαμάτων κινδύνου θανάτου τὸν σὲρ ἱζμὶ μαρρ, πρὸ τριῶν ἡμερῶν ὅπου ὁ εὐγενὴς αὐτὸς ἀριστοκράτης περνώνας ἀπὸ τὸ ἓνα πεζοδρόμιον εἰς τὸ ἄλλο, στὴν πλατεία Στράντ, ἐκινδύνευσε νὰ διαμελισθῇ ἀπὸ ἓνα αὐτοκίνητον ὁλοταχὺς ἐρχόμενον κατ' ἐπάνω του.

Ὁ Πάτρικ Κόλλιερ εἶχε τὴν ἐτοιμότητα νὰ ὁρμήσῃ εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου καὶ νὰ τραβῇ τὸν σὲρ Πάρρυν στὸ πεζοδρόμιον τῆς στιγμῆς ἐκείνῃ ἀκριβῶς ποὺ ἔφθανε τὸ αὐτοκίνητον. Καὶ ὁ κινδυνεύσας τζέντλεμαν γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν σωτήρα τῆς ζωῆς του, τὸν ἔπαιρε εἰς τὸ σπίτι του νὰ τοῦ προσφέρει ἓνα τσάι καὶ νὰ τὸν παρουσιάσῃ εἰς τὰ ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας του.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ σὲρ Πάρρυν ἀποτελεῖτο ἀπὸ τὴν γυναικίαν του, μίαν ἡλικιωμένην κυρίαν ποὺ ἦτο ἡ προσωποποιήσις τῆς ευγενείας καὶ τῆς καλῶσύνης, καὶ τῆς δύο κόρες του.

Ἡ μία ἀπ' αὐτὰς, ἡ Εὐδία, ἦταν ἓνα χαριτωμένο καὶ νοστιμώτατο κοριτσάκι δεκαεπτά ἐτῶν γεμάτο ζωὴ καὶ ταχαίνια. Ἡ πρωτότοκος ἀδελφὴ τῆς ἐλέγετο Μύριελ, κ' ἦταν ἓνα αἰθέριο πλάσμα πρὸ τῆς ἐκθαμβωτικῆς ὁμορφίας τοῦ ὁποίου ἔμενε κανεὶς ἐκστατικός, μόλις τὴν πρωταντίκρυζε.

Ἀλλὰ τί τραγικὴ ἐντύπωσιν ἔκανε ἡ τετραετής ἐκείνη καλλονὴ στὸν Πάτρικ Κόλλιερ σὰν ἔμαθε ὅτι τὰ ὑπέρτοχα γαλανά μάτια τῆς εἶχαν χάσει τὸ φῶς των πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἐξ αἰτίας μίας γρίπης!

Ἐράγιζε ἡ καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου νὰ ξέρῃ τὸ φοβερὸ δυστύχημα ποὺ εἶχε πληῖξῃ τὴν νεαροδόνην ἐκείνην παρθέναν...

Ὅταν ὁ Πάτρικ Κόλλιερ εἶπε ὅτι εἶχε μὴ μοναχοκόρη στὴν ἡλικία τῆς Μύριελ, ὅλη ἡ οἰκογένεια Πάρρυν ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὴν γνωρίσῃ. Ἡ δὲ κυρία Πάρρυν τοῦ εἶπε νὰ τὴν φέρῃ τὸ ταχύτερον, διότι αὐτὸ καιρὸ ἔζητοῦσε μὴ νέα μὲ καλοὺς τρόπους ἡ ἡτοῖα νὰ ἀναλάβῃ νὰ κρατῇ συντροφίαν καὶ νὰ συνοδεύῃ τὴν Μύριελ — ἓνα εἶδος φίλης καὶ συνοδοῦ τῆς τυφλῆς. Ἀν λοιπὸν ἡ δεσποινὴς Μὼντ ἀπεδεικνύετο κατάλληλη γιὰ τὸν λεπτὸ καὶ δύσκολον αὐτὸ ὁλόν, ἡ κυρία Πάρρυν θὰ ἦταν εὐτυχὴς νὰ τὴν προτιμήσῃ.

— Ποιὸ ἐντάλμα, παιδί μου; ἠρώτησεν ὁ στρατηγός.

— Νά, γιὰ τὸ αὐτοκίνητον. Ξέρετε, ἔχω ξοδέψῃ ὅλα τὰ λεπτὰ καὶ δὲν ἔχω ἄλλα ν' ἀγοράσω βενζίνη. Ἄν εἶχατε τὴν εὐγενὴ καλῶσιν νὰ διατάξετε νὰ μὲ πληρώσουν...

— Τί ἔκανε λέει; ἐφώνασε κατάπληκτος ὁ κ. Κονδύλης. Αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ αὐτοκίνητον ποὺ ἔθεσε στὴ διάθεσίν μου ὁ ὁμογενὴς τῆς Αἰγύπτου;

— Ποιὸς ὁμογενὴς; ἀπάντησεν ἐξ ἴσου κατὰπληκτος καὶ ὁ σωφὲρ. Τὸ αὐτοκίνητον εἶνε δικό μου. Πρὸ ἐνὸς μηνὸς ἤλθε στὴν πιάτσα ἓνας κύριος μὲ ψηλὸ καπέλλο καὶ μοῦ εἶπε ἀν θέλω νὰ πιάσω δουλειὰ σὲ λόγον σας μὲ ἓνα χιλιάρικο τὴν ἡμέρα καὶ τὰ ἔξοδα διὰ καί μου. Λέχθηκα, καὶ γὰ ἀντάλλαγμα κάθε βράδι τοῦ δίνω ἓνα ἑκατοστάριον γιὰ τὴν δουλειὰ ποὺ μοῦ ἤθε.

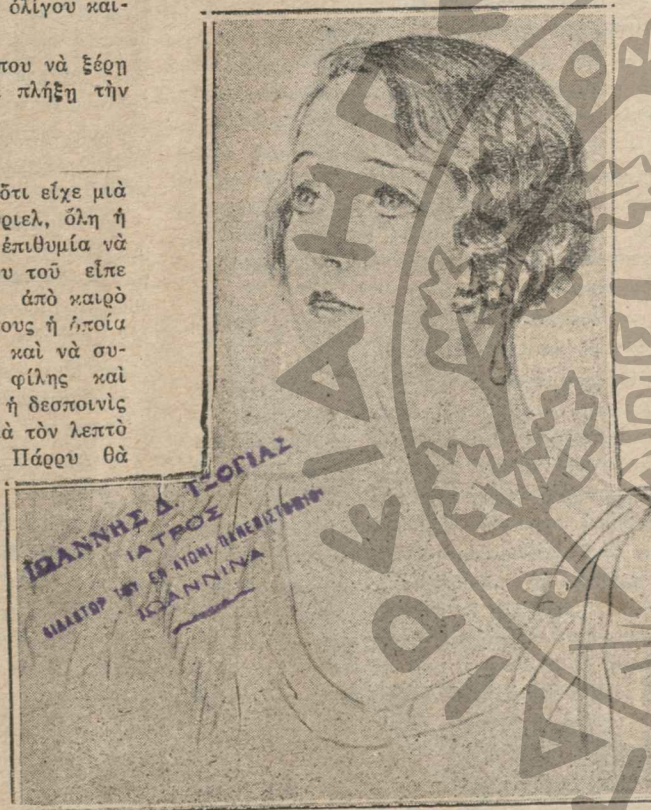
Ὁ κ. Κονδύλης, διὰ νὰ μὴ δημιουργηθῇ περιεσπότερος θόρυβος, ἔδωκε ἐντολὴν νὰ πληρωθῇ ὁ σωφὲρ ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου καὶ ἠρώτησεν ἔκτοτε ν' ἀποφεύγῃ τὰς προσφορὰς τῶν ὁπαδῶν του.

Ἡ Κογκόρτια Μέρρελ εἶνε σήμερον ἡ συγγραφεὺς τῆς ὁποίας τὰ ἔργα διαβάζονται ἀπληστῶς εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὅπως καὶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Τὰ γεμάτα τρυφερότητα αἰσθημάτων καὶ εὐγενικὸς χαρακτῆρας μυθιστορημάτων τῆς σημειώσονται τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἔργων «Μάρβελ», «Θέλμα», «Ἐρως Τυφλὸς» κλπ. τῆς Μαρίας Κορέλι, τῆς Οὐγκενφορδ καὶ τῆς Φλόρενς Μπάρνκλεϋ, τῶν ὁποίων ἡ κ. Μέρρελ θεωρεῖται ἡ διάδοχος εἰς τὴν ἀγγλικὴν φιλολογοίαν. Τὸ «ΤΙΚ ΤΑΚ», παρουσιάζον εἰς τὸ ἐλληνικὸν κοινὸν τὴν κ. Μέρρελ, προσφέρει εἰς τοὺς ἀναγνώστας του μὲ τὸ «Μυστικὸν τῆς Ἀγάπης» ἓνα πραγματικὸν ἀριστοτέλεσμα.

Ἐδῶ πρέπει νὰ λεχθῇ ὅτι ὁ πατέρας τῆς Μὼντ, τελευταῖος ἀπόγονος μεγάλῃς ἀλλὰ ξεπεσμένης ἱρλανδικῆς οἰκογενείας, ἦταν ἓνας ὁμορφάνθρωπος καλὸς καὶ αγαθόψυχος κατὰ βάθος, φλύαρος ὅμως, μεγαλομανὴς καὶ φαιφαρόνος εἰς τὸ ἐπαινον.

Εἶχε τὴν ἰδέαν, ὅτι τὸ γαλάζιο αἷμα ποὺ ἔτρεχε στῆς φλέβες του δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ἐργάζεται ὅπως ὅλοι οἱ κοῖνοι ἄνθρωποι. Καὶ δὲν ἀπεφάσισε νὰ κερδίῃ μερικὰ χρήματα, παρὰ μόνον δόσεις εὐρίσκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὰ κερδίσῃ ὅσο μπορούσε προχειρότερα καὶ εὐκολώτερα—μὲ τὰ χαρτιά, μὲ τὸ λαθρεμπόριο ναρκωτικῶν καὶ με παρόμοιους ἄλλους ὑποπτους τρόπους ποὺ δὲν ἄρεσαν καθόλου στὴν κόρη του.

Ἐπὶ τὴν ἰδέαν, ὅτι τὸ γαλάζιο αἷμα ποὺ ἔτρεχε στῆς φλέβες του δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ἐργάζεται ὅπως ὅλοι οἱ κοῖνοι ἄνθρωποι. Καὶ δὲν ἀπεφάσισε νὰ κερδίῃ μερικὰ χρήματα, παρὰ μόνον δόσεις εὐρίσκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὰ κερδίσῃ ὅσο μπορούσε προχειρότερα καὶ εὐκολώτερα—μὲ τὰ χαρτιά, μὲ τὸ λαθρεμπόριο ναρκωτικῶν καὶ με παρόμοιους ἄλλους ὑποπτους τρόπους ποὺ δὲν ἄρεσαν καθόλου στὴν κόρη του.

Ἡ Μύριελ ἦταν ἓνα αἰθέριο πλάσμα, ἀλλὰ τὰ μάτια τῆς...

Γι' αὐτὸ ἡ Μὼντ ποὺ εἶχε χάσει ἀπὸ μικρῇ τὴν μητέρα της, ἀναγκάσεται νὰ ἐργάζεται ὡς δακτυλογράφος, οὕτως ὥστε ὁ μισθὸς της μαζί μὲ ἓνα μικρὸν ἐισοδηματῆκα ποὺ εἶχαν, νὰ φθάσῃ γιὰ νὰ συντηροῦνται ὅπως, ὅπως αὐτὴ καὶ ὁ πατέρας της.

Ἡ στενωχορημένη ὅμως αὐτὴ ζωὴ ποὺ δὲν ἄφηνε καμμιὰ ἐλπίδα καλλιτέρας μέλλοντος, δὲν ἐνθουσίαζε καθόλου τὴν Μὼντ. Ἐξ ἄλλου ἡ ἑταιρία ὅπου ἐργάζεται δὲν ἐπῆγαινε καθόλου καλὰ τελευταῖως, καὶ ἂν διελύετο, θὰ ἔχανε καὶ τὴν θέσιν της.

Γιὰ ὅλα αὐτὰ ἡ Μὼντ μὲ χτυποκάρδι, ἐπέμενε ἐκεῖνο το αἰσθημα τοῦ λαοῦ αὐτοῦ τοῦ κατωφλί τοῦ μεγάρου τῶν Πάρρυν. Ἀπὸ τὴν ἐντύπωσιν ποὺ ἔκανε στὴν ἀριστοκρατικὴν ἐκείνην οἰκογένειαν ἐξηρτάτο τὸ μέλλον της.

Εὐτυχῶς οἱ Πάρρυν δέχθησαν αὐτὴν καὶ τὸν πατέρα της μὲ πολλὴν καλωσύνην, πράγμα τὸ ὁποῖον ἐδόξησε τὴν Μὼντ νὰ διατηρήσῃ τὴν ψυχραιμίαν της καὶ νὰ μὴ τὰ χάσῃ μέσα στὸ πολυτελέστατον ἐκεῖνον περιβάλλον, ὅπου τόσο ξαφνικὰ εἶχε βρεθῇ.

Ἐπῆραν τὸ τσάι τῇ βεράντα κάτω ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπλώνοντο ὁ μεγάλος καὶ θαυμάσια διατηρημένος κήπος τοῦ μεγάρου.

Ἡ Μὼντ ἐκτύπησε τὰ ἐξάσια ἄνθη του, τὰ δένδρα του, τοὺς δρομάκους του καὶ ὄνειροπολοῦσε ἀφηρημένη.

Ὁ σὲρ Τζῆμ δέχοιτο τὴν ὄνειροπόλησιν της:

— Λοιπὸν τί ἐντύπωσιν σας κάνει ἡ οἰκογένεια Πάρρυν, μὲς Κόλλιερ;

— Ὁ!... ἔκαμε ἡ Μὼντ, ἀσφαλῶς ἐγὼ θὰ σας κάνω τὴν ἐντύπωσιν μίας πολλῆς κακοαναθεμένης νέας ποὺ φαίνεται ἔτσι ἀφηρημένη.

— Κάθε ἄλλο! ἀπάντησε ἡ κ. Πάρρυν.

— Ἄλλως τε, ἐπρόθεσε ὁ σὲρ Πάρρυν, ἡ ἀφηρημάδα σας εἶνε δικαιολογημένη γιὰ τὴν στοιχηματίζω, ὅτι ἐπρωτοπαύσατε νὰ συγκεντρώσετε τὰς ἐντύψεις σας, γιὰ νὰ σχηματίσετε μὴ ἰδέαν γιὰ τὸν καθένα ἀπὸ μᾶς. Πῆτε μας, λοιπὸν, σὲ ποῖο συμπέρασμα κατέληξατε; Ἀν γενικαὶ ἐντύψεις σας εἶνε καλὰς ἢ κακὰς;

— Ὁ! ἀμφιβάλλω πολὺ γιὰ τὴν ἀντίληψιν τῆς μὲς Κόλλιερ ἀν πῇ ὅτι οἱ ἐντύψεις της εἶνε καλὰς, ἐφώνασε τότε ἡ Εὐδία. Γιατὶ ἐγὼ εἶμαι ἓνα ἀδιόρθωτον τρελλοδρόνιστο, ὅπως μοῦ λένε ὅλοι, ἡ δὲ Μύριελ μὴ ἀνυπόφορη ἀγῶστια καὶ ἰδιότροπη.

Καὶ ἔσπασε σ' ἓνα τσαχπίνικο γέλιο.

Ἡ Μὼντ ἐκκοκίνησε καὶ εἶπε μὲ μετριοφροσύνην:

— Μὰ νομίζω ὅτι τὸ ζήτημα δὲν εἶνε ποῖα ἐντύπωσι κάνετε σεις σ' ἐμένα—καὶ φυσικὰ εἶνε ἡ καλλιτέρας ποὺ μπορεί νὰ γίνῃ— ἀλλὰ ποῖα ἐντύπωσι κάνω ἐγὼ σὲ σας. Καὶ πολὺ φοβοῦμαι ὅτι...

Ἡ κυρία Πάρρυν ἠθέλησε νὰ ἀπαντήσῃ μὲ

τὸ χαμόγελο τῆς καλοσύνης εἰς τὰ χεῖλη, ἀλλὰ ἡ Μύριελ δὲν τῆς ἔδωσε τὸν καιρὸ. Ἐσηκώθη καὶ στρέφουσα τὰ χωρὶς φῶς μάτια τῆς πρὸς τὴν Μὼντ εἶπε :

— Αὐτὸ εἶνε ἓνα ζήτημα ποὺ θὰ κανονισθῇ μεταξὺ τῶν δύο μας, μὴ Κόλλιερ. Πάρτε με νὰ κάνωμε μιά βόλτα στὸν κήπο γιὰ νὰ γνωρισθοῦ με καλλίτερα.

Ἡ Μὼντ ἐσηκώθη καὶ τὴν ἐπλησίασε :

— Δόστε μου τὸ μπράτσο σας, εἶπε ἡ τυφλή, καὶ εἰδοποιήστε με μόνον ὅσα φθάσουν ἐπὶ σὴ σκάλα.

Ὅταν ἐφθασαν κάτω στὸν κήπο, ἡ Μύριελ ῥώτησε :

— Δὲν τὰ καταφέρνω καλά ;

Ἡ Μὼντ ἀντεγείχισε ἀπὸ τὴν λύπην ποὺ τῆς ἐπροξένοιτο τὸ τραγικὸ θέαμα τῆς ὠραίας ἀόματης μέσας ἐκεῖνο τὸ γεμάτο φῶς, λουλούδια καὶ ἀρώματα περιβάλλον τοῦ κήπου.

— Μοῦ ἔκαμε ἐντύπωση ἡ εὐκολία μετὰ τὸν ὅποιον ἐκατεθήκατε τῆς σκάλας, ἀπάντησε μετὰ τὸν χαμουργεῖον τῆς φωνῆς τῆς.

— Οἱ γιατροὶ πιστεύουν ὅτι εἶνε μιά ἀδυναμία τοῦ ὀπτικοῦ νεύρου καὶ ἐλπίζουν ὅτι θὰ θεραπευθῇ μετὰ τὸν καιρὸ. Μὲ ὑποβάλλουν σὲ χιλίες διὰ θεραπείας. Τὰ ὑπομένω ὅλα, ἐφόσον δὲν φαίνεται ἡ πάθησίς μου.

— Ἀσφαλῶς, δὲν διακρίνεται καθόλου, ἐβεβαίωσεν ἡ Μὼντ.

Ἐβάδιζαν ἀργὰ σὲ μιά ἀλλά. Ἡ Μύριελ ἐπανελάθε :

— Δέχομαι τῆς θεραπείας τοὺς ἐν ὅσῳ ἐξακολουθῶ νὰ εἶμαι ὥραία ὅσο καὶ πρὶν !... Εἶνε κανεὶς κοντά μας ;

— Ὁχι.

— Περιγράψτε μου τώρα ἐσεῖς τὸν ἑαυτὸ σας.

— Ὁ! τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν.

— Πῆτε μου, ἐπέμεινε ἡ Μύριελ μετὰ μὴ κίνησι ἀνυπομονησίας. Εἰσθε μελαγχολοῦν ἢ ξανθὴ σὰν ἐμένα ;

— Ἐν συγκρίσει μετὰ ὅσας εἶμαι μελαγχολοῦν. Τὰ μαλλιά μου εἶνε καστανά.

— Σγουρὰ ἢ ὄχι ;

— Μάλλον σγουρὰ...ἀλλὰ...

— Τί χρώμα ἔχουν τὰ μάτια σας; Γαλανὰ σὰν τὰ δικά μου ;

— Ὁχι...μᾶλλον σταχοπράσινα...Εἶνε ἀρκετὰ δύσκολο....

— Νὰ ξέρη κανεὶς πῶς εἶνε ὁ ἑαυτὸς του; Ὁ, ὄχι, δὲν πιστεύω. Ἐγὼ ξέρω πολὺ καλά πῶς εἶμαι. Καὶ μὲν ἀπολύτως ευχαριστημένη.

Εἶνε μιά τόσο μεγάλη παρηγοριά γιὰ μένα. Θὰ προτιμῶσα σχεδὸν νὰ εἶμαι ὥραία καὶ νὰ μὴ βλέπω...παρὰ ἄσχημη καὶ νὰ βλέπω. Εἶνε τόσο θαυμαστὸ πρᾶγμα νὰ ξέρη κανεὶς πῶς εἶνε ὥραιος, δὲν εἶνε ἔτσι;

Ἡ Μὼντ ἔμεινε κατάπληκτη. Δὲν εἶχε ποτὲ ἀκούσει κανένα νὰ μιλῇ ἔτσι περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του.

— Δὲν ἔχω τὴ σχετικὴ πείρα, ἀπάντησε. Ἀλλὰ φαντάζομαι πῶς εἶναι πρέπει νὰ εἶνε.

— Ὅποτε δὲν εἶσθε ὥραια; ῥώτησε ἡ Μύριελ καταφανῶς ἱκανοποιημένη.

— Ὁχι.

— Εἰσθε βεβαία, ὅτι δὲν εἰσθε ὥραια ;

Στὴν ἐρώτησι αὐτὴ ὑπήρχε κατὰ τὸν μὴ πρόκλησις.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει κανεὶς δὲν ποῦ εἶπε ἔως τώρα πῶς εἶμαι ὥραια, ἀπάντησε ἡ Μὼντ μ' ἓνα στενοχωρημένον γέλιο.

— Καὶ δὲν μπορείτε νὰ κρίνετε μόνη μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ καθρέφτη σας ;

— Ἐκεῖνο ποὺ καταλαβαίνω εἶνε ὅτι δὲν εἶμαι ὡροφυ, ἀλλὰ οὔτε καὶ ἀποκρουστική.

— Δὲν θὰ ἐπιθυμῶσα νὰ εἰσθε καὶ ἀποκρουστική, ἔκαμε ἡ Μύριελ συγκαταβατικά. Ὅποτε μετὰ τὰ λόγια εἰσθε ἐντελῶς διαφορετικὴ ἀπὸ μένα, δὲν εἶνε ἔτσι;

— Ἐντελῶς διαφορετικὴ.

Τὰ βλέμματα τῆς Μὼντ περιεργάσθησαν τὴν συνομιλήτριά της. Ἀπὸ τὸ ὀλόχευσο κοφάκι τῆς ἔως τὸ κομψότατο γοβάκι τῆς, ἦσαν ἓνα ἀπὸ τὰ θελτικότερα πρᾶγματα ποὺ μποροῦσε κανεὶς νὰ φαντασθῇ. Τὸ φόρεμά της ἀπὸ κεντημένη μουσελίνα ἀνεδείκνυε πρὸς τὰς ἀπὸ τὸ ὑπέροχο σώμα της καὶ ἦταν μάλιστα πρὸς ἄσπρο ἀπὸ τὸ κατάσπρον ἀσπρὸ δέρμα της.

— Δὲν πιστεύω ὅτι θὰ ἐσπέντετο κανεὶς νὰ με προσέξῃ μπροστὰ σας, εἶπε ἡ Μὼντ με ἀπό ντον εἰλικρίνεια.

Ἡ Μύριελ ἐχαμογέλασε ἱκανοποιημένη.

— Δηλαδή εἰσθε ἓνας συνηθισμένος τύπος, ὑποβέτω.

— Ναι, ἀπάντησε ἀργὰ ἡ Μὼντ, αὐτὸ υποβέτω καὶ ἐγὼ.

Τὰ λόγια τῆς ὅμως δὲν ἐσυμφωνοῦσαν μετὰ τὴν σκέψιν τῆς, καὶ τώρα ποὺ ἐθυμώθηκε τὰ λόγια τῆς Εὐας στὴν θερμότητα, ἀνεγνώριζε ὅτι ἡ Εὐὰ ὑπὸ τὸν ἑνὸς ἀθῶον περιφρονητικὸν ἢ πῆ τὴν ἀλήθειαν γιὰ τὴν ἀδελφὴν της. Πράγματι ἡ Μύριελ εἶχε ἓνα χαρακτὴρ μέγας ἀπιστεῦτον βαθμοῦ ἐγωιστικὸ καὶ ματαιόδοξο, ἐλαττώματα, τὰ ὁποῖα ἐσυγχωροῦσε μόνον ἡ ἐπιείκεια ποὺ ἦταν φυσικὴ νὰ αἰσθάνεται κανεὶς γι' αὐτὴν ἐξ αἰτίας τοῦ δυστυχισμένου της.

Ἡ τυφλὴ ἐξηκολούθησε τὴν ἀνέκδοτον :

— Εἰσθε ἀρραβωνιασμένη ;

— Ὁχι.

— Ἐρωτευμένη ;

— Οὐτε.

— Εἰσαστε ποτὲ ἐρωτευμένη ;

— Ποτέ.

— Γιατί ;

— Μὰ...γιατὶ δὲν συνήντησα ἀκόμη τὸν νέον τῶν ὀνείρων μου.

— Καὶ κανεὶς ἄνδρας δὲν σὰς ἐρωτεύθηκε τρελλὰ ;

— Δὲν τὸ ξέρω. Τοῦλάχιστον κανεὶς ἔως τώρα δὲν μοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβω τέτοιο πρᾶγμα, ἀπάντησε ἡ Μὼντ με γέλιο.

Ἡ Μύριελ ἐμειδίασε ἀγέρωχα.

— Ἐμένα με ἀγάπησαν τρελλὰ πάρα πολλοὶ νέοι.

— Τὸ φαντάζομαι.

— Ὅστε ἐσεῖς δὲν εἰσθε ὁ τύπος τῆς γυναίκας ποὺ ἀρέσει στοὺς ἄνδρες;

— Δὲν πιστεύω νὰ εἶμαι, ἀλλὰ μπορῶ νὰ πῶ μετὰ βεβαιότητος ὅτι πάντως δὲν εἶμαι τύπος ποὺ ἀρέσει ἐξαιρετικὰ στοὺς ἄνδρας.

— Ἐγὼ ἀπεναντίας ἀρέσω σ' ὅλους κατὰ τὸν ἐντελὸς ἐξαιρετικόν. Φυσικὰ αὐτὸ πολλὰς φορὰς εἶνε ἐνοχλητικὸ καὶ δημιουργεῖ μπελάδες, ἀλλὰ δίνει στὴν γυναῖκα τὴ συναίσθησι μιάς τόσο μεγάλης δυνάμεως.... Δὲν βρίσκετε ;

— Πράγματι ἔτσι νομίζω καὶ ἐγὼ, εἶπε ἡ Μὼντ με κάποια ἀποστροφή.

Ὁ ἔρωτες ἦσαν ἀκόμη γι' αὐτὴν ἓνα πρᾶγμα μακρυνὸ καὶ ἱερὸ, ποὺ τὸ περιέβαλλε ὁ φωτοστέφανος τοῦ ὀνείρου. Ἀτομικῶς δὲν εἶχε γνωρίσει τῆς χαρῆς, τῆς θλίψεως καὶ τῆς ἀπογοητεύσεως τῆς ἀγάπης. Κανεὶς ἄνδρας ἔως τώρα δὲν εἶχε κατακτήσει τὴν καρδίαν της, ἀλλὰ μέσα στὴ φαντασίαν της εἶχε σχηματίσει τὸν ἰδεώδη τύπον τοῦ ἀνδρὸς ποὺ θὰ ἦταν πρόθυμος ν' ἀγαπήσῃ ἂν τὸν συναντοῦσε στὸν δρόμο τῆς ζωῆς της, μ' ἓνα αἶσθημα ἀποκλειστικὸ καὶ εὐγενές. Γι' αὐτὸ τῆς ἔκαμε πολὺ καλὴ ἐντύπωση ὁ τρόπος μετὰ τὸν ὅποιον ἡ Μύριελ ἐκαυχῆτο γιὰ τὰς κατακτήσεις της.

— Ἐγὼ εἶμαι μνηστευμένη, εἶπε ἡ Μύριελ. Κυτᾶτε τὴν ἀρραβώνα μου.

Καὶ ἄπλωσε τὸ ὥραιο χεράκι της, μετὰ τὴν περιποιημένην ἐντέλειαν νύχια.

Ἡ Μὼντ ἔμεινε ἀναυδὴ ὅχι διότι ἡ Μύριελ ἦταν ἀρραβωνιασμένη, ἀλλὰ διότι ἐνῷ ἦταν ἀρραβωνιασμένη, ἐμίλουσε μετὰ τὴν ἐδωχρίστη γιὰ τὴν δύναμιν ποὺ εἶχε νὰ σαγηνεύῃ καὶ πολλοὺς ἄλλους ἄνδρας, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν μνηστῆρα της.

Ἡ τυφλὴ, πειραγμένη ἀπὸ τὴν σιωπὴν τῆς συνομιλήτριάς της, ἐφώνασε :

— Πῶς; Δὲν θαυμάζετε λοιπὸν αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι ;

— Εἶνε ἓνα ἀριστούργημα ! ἔσπευσε νὰ ἀπαντήσῃ ἡ Μὼντ γιὰ νὰ μὴ τὴν δυσχεστήσῃ.

Ἡ τυφλὴ ἐξηκολούθησε :

— Ὁ Ντάβιντ εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί μου! Μὲ ζήτησε τοῦλάχιστον δέκα φορὰς εἰς γάμον προτοῦ νὰ πῶ τὸ ναί. Εἶνε τρομερὰ πλούσιος. Ἀνήκει στὴν οἰκονομία τῶν Καίην μετὰ τὰ ἀπέραντα μεταλλουργεῖα, ἰσως ἔχετε ἀκούσει γι' αὐτοὺς. Ἔχουν ἀκαταλόγητα χρήματα. Πολὺ περισσότερα ἀπὸ τὸν μπαμπά μου.

Ἐσταμάτησε μὴ στιγμὴ καὶ κατόπιν ἐξηκολούθησε :

— Εἶνε παράξενο πῶς μιλῶ ἔτσι ἐλευθέρως σὲ σὰς...Εἶνε μερικοὶ ἄνθρωποι ποὺ ἐμπνέουν ἀμέσως ἐμπιστοσύνην, ἐνῷ ἄλλοι...Ναι, παραδείγματα χάριν, στὴν Εὐὰ δὲν μπορῶ ποτὲ νὰ μιλήσω ἐμπιστευτικὰ, καὶ ὅμως εἶνε ἀδελφὴ μου. Ξέρετε; Μοῦ φαίνεται πως ἄρχισα ἀπὸ τώρα νὰ σὰς ἀγαπῶ. Καὶ πιστεύω πως θὰ μ'ἐχαριστήσῃ πολὺ νὰ μείνετε ἐδῶ μαζί μας. Ἀλλὰ πᾶμε νὰβροῦμε τοὺς ἄλλους.

— Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ σὰς ἀρέσω, εἶπε ἡ Μὼντ με εἰλικρίνεια. Ὁ καμὸς ὅτι μπορῶ γιὰ νὰ σὰς εἶμαι εὐχάριστη.

Στὸ προαύλιον τοῦ μεγάρου συνήντησαν τὴν κυρία Πάρου καὶ τὸν κ. Κόλλιερ καὶ ἐ- συνομιλήσαν μαζί του μὴ στιγμὴ.

Πρὸς μεγάλην ἀνακούφισιν τοῦ κ. Πάρου, Κόλλιερ ἄκουσε τὴν Μύριελ νὰ λέγῃ στὴν μητέρα της, ὅτι ἡ Μὼντ τῆς ἄρεσε καὶ ὅτι ἐσυνηνεοῖτο περίφημα μαζί της.

Τότε ἡ κ. Πάρου ἐπῆρε τὴν Μὼντ ἀπὸ τὸ μπράτσο νὰ κάμουν μιά βόλτα στὸν κήπο γιὰ τὴν εἶχαν νὰ κανονίσουν μερικὰ σοβαρὰ ζητήματα, ὅπως ἐδῆλωση.

Τὰ σοβαρὰ ζητήματα ἦσαν οἱ ὅροι ὑπὸ τοὺς ὁποίους θὰ προσελαμβάνετο ἡ Μὼντ ὡς σύντροφος τῆς τυφλῆς καὶ θὰ ἐγκαθίστατο στὸ μέγαρο τῶν Πάρου. Καὶ οἱ ὅροι αὐτοὶ ἐκα- νονίσθησαν ἱκανοποιητικώτατα γιὰ τὴν Μὼντ.

— Τώρα, ἀγαπητὸ μου παιδί, εἶπε ἡ κυρία Πάρου, θὰ σοῦ μαζέψω μερικὰ τριαντάφυλλα νὰ τὰ πάρῃς μαζί σου. Περιμένε με ἐδῶ μὴ στιγμὴ, νὰ πάω νὰ φέρω ἓνα ψαλίδι καὶ ἓνα πανέρι ἀπὸ τὸ κήπον.

— Ὁχι, ἐγὼ θὰ πάω νὰτὰ φέρω...

— Φοβοῦμαι μήπως καθῆς μετὰ τοὺς μα- ἄνδρους τοῦ κήπου.

— Δὲν χάνομαι. Πῆτε μου μόνον ποῦ εἶνε τὸ κήπον...

Ἡ κυρία Πάρου τῆς ἔδωσε μερικὰς ὁδηγίας καὶ ἡ Μὼντ ἐξεκίνησε γιὰ νὰ βρῇ τὸ κήπον. Ἀλλὰ οἱ δρομάκοι ἦσαν τόσο πολὺ λυγροὶ, ὥστε μετὰ πέντε λεπτῶν ἀναζητή- σεις πρὸς κάθε διεύθυνσιν δὲν εἶχε κατορ- θῶσαι νὰ τὸ βρῇ.

Ἐστάθηκε ἐν ἀμηχανίᾳ σ' ἓνα σταυροδρόμι καὶ ἐμονολόγησε :

— Καλὰ μοῦ ἔλεγε ἡ κ. Πάρου ὅτι θὰ τὰ χάσω...

— Μπορῶ νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος ; ἐρώ- τησε ἀφηνειῶς μὴ ἀνδρική φωνὴ πίσω της. (Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΠΑΡΑΚΗΝΙΑ

ΠΩΣ ΑΝΕΒΑΙΝΕΙ ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΟΝ

Πῶς ἀνεβάξεται ἓνα καινούργιο ἔργο στὸ θέατρο. Νὰ τὴν ἴθιλε νὰ παρουσιάσῃ τὸ «Τικ-Τακ» στοὺς ἀναγνώστας του.

Ἡ ἐντολὴ ἐδόθη καὶ ἐξετελέσθη. Καὶ ἐ- πεὶ τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἀνέθηκε ἡ ὀπερέττα «Ντόλλυ, ἂν μ' ἀγαποῦσε...», ἐπῆραμε αὐ- τὴν γιὰ παραδείγμα, χωρὶς αὐτὸ νὰ ἀφαιρῇ τίποτα ἀπὸ τὴν γενικότητα τῆς εἰκόνας. Ἡ «Ντόλλυ, ἂν μ' ἀγαποῦσε» εἶνε ἡ ὀπερέττα ποὺ παρουσιάσας στὴν «Ἀλάμπρα» ὁ θιασὸς τοῦ Φώτη Σαμαρτζή. Ὁ συγγραφεὺς καὶ μου- σικοσυνθέτης γεωγράφτοι. Ὁ ἓνας εἶνε ὁ κ. Δ. Χρονόπουλος καὶ ὁ ἄλλος ὁ κ. Χρ. Χα- ρόπουλος. Καὶ οἱ δύο γνωστοὶ ἀπὸ προηγου- μενη θεατρικὴ παραγωγή, ἀλλὰ κυρίως ὁ δευτέρος ἀπὸ τὸ γλυκύτατον τραγουδάκι του «Γυναικεῖς, Γυναικεῖς» ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ χα- λᾷ κόσμον. Εἰς τὸ ἔργον πρωταγωνιστοῦν αἱ κ. κ. Ζοζὴ Νταλμὰς καὶ Ζαζὴ Μερκλάντο- Παζζὺν ἐπίσης ἡ κ. Λιάσκα, Ρούσσου κλπ., ὅπως καὶ οἱ κ.κ. Κορινιώτης, Καντιώτης πατὴρ καὶ υἱὸς, Στυλιανόπουλος κλπ.

Τὸ κοινὸν ὅμως ποὺ βλέπει ἓνα καινούργ- ιον ἔργο καὶ τὸ χειροῦνται ἢ τὸ ἀποδοκιμά- ζει, εἶνε ἀσφαλῶς περιέργον νὰ μᾶθῃ καὶ τὸ πῶς ἐτοιμάσθηκε. Ἄς εἰσαγάγωμεν λοιπὸν τὸν ἀναγνώστην εἰς τὰ ἄδυτα τῶν παραση- νίων τῆς ἡμέρας, τῆς ὥρας ποὺ δὲν παίζει τὸ θέατρο. Θὰ ἀκούσῃ καὶ θὰ ἰδῇ πολλὰς φο- Ͼς πράγματα πολλὰ πρὸς ἐνδιαφέροντα ἀπ' τὴν ἴδιαν τὴν παράστασιν. Καὶ ἂς πάρουμε ὡς παραδείγμα τὴν ὀπερέτταν αὐτή.

Γιὰ ν' ἀνέβῃ μιά ὀπερέττα χρειάζεται νὰ γραφῇ πρῶτα-πρῶτα. Δηλαδή νὰ γραφῇ διὰ φορὰς. Ὡς λιμπρέττο καὶ ὡς μουσικὴ. Φυσικὰ πρῶτα γράφεται τὸ λιμπρέττο, χω- ρὶς νὰ ἀποκλεισθῇ καὶ τὸ γεγονός τοῦ νὰ γρα- φῇ τὸ προηγουμένως ἡ μουσικὴ. Τότε ἡ θέσις τοῦ δυστυχισμένου λιμπρετίστα γίνεται ἀκό- μη περισσότερον τρομερὴ. Πρέπει νὰ πάρῃ... τὰ μέτρα τῆς ἐτοιμῆς ἥδη μουσικῆς καὶ νὰ προσαρμόσῃ τὰ λόγια τῶν τραγουδιῶν. Γι' αὐτὸ καμμίαν φορὰ βλέπομε ὀπερέτταν μετὰ μου- σικὴν γλυκιάτην ἀλλὰ μετὰ ἀπαίσιο στίχον. Στὴν περίπτωσιν αὐτὴ ἡ γλυκειὰ μουσικὴ ἔφαγε τὸ στίχον.

Ἡ ὀπερέττα λοιπὸν γράφεται πρῶτα εἰς λιμπρέττο συνήθως καὶ κατόπιν παραδίδεται...πρὸς κακοποίησιν εἰς τὸν μουσικογύν. Καὶ τότε ἐπέρχονται συχνὰ διαφοροὶ συγ- γραφεῖς καὶ μουσικοί.

— Αὐτοὶ οἱ στίχοι πρέπει νὰ κινήθουν.

— Νὰ κινήθουν! Ἄδύνατον.

— Ἀδύνατον νὰ γίνῃ μουσικὴ.

— Ἀστείεςσαι ;

— Ἐμπρός.

— Τίποτα...

Καὶ ἡ διαφωνία συνεχίζεται διὰ νὰ κατα- λήξῃ εἰς πλήρη συναδέλφωσιν μετὰ ἓνα παγε- ρώτατον καλαμπούρι.

Ἀφοῦ τελειώσει τὸ ἔργον, συνήθως δα- κτυλογραφεῖται. Καὶ δὲν ἀποκλείονται, ἐπά- νω εἰς τὴν δακτυλογράφωσιν τὰ ἀπρόοπτα. Ἐνας κεραινοβόλος ἔρως λόγον χάριν πρὸς τὴν δακτυλονοφῶν... Πόσοι καὶ πόσοι δὲν τὴν ἔχουν πάθει ἔτσι !...

Διμπρέττο καὶ σπαρτίτο, ἦτοι ἔρ- γον καὶ μουσικὴ παραδίδονται εἰς τὸν θια- σόν. Ὁ γραμματεὺς τοῦ θιάσου δαγάζει τὰ μέτρα, μοιράζει δηλαδή τοὺς ῥόλους. Καὶ ἡ πρόβας ἀρχίζονται. Ἐνα ὀρντι νο—ήμερ- σία διάταξις—τοικοκολλεῖται ἀπὸ τὸ βράδυ τῆς προηγουμένης στὰ παρασκήνια: «Σάββα-

τον, 11 π.μ. πρόβα νέου ἔργου. Κόρο, Μα- ρίκα, Λουλού, Ζιζή κλπ.»

Τὸ κόρο προσέρχεται ἐνῷ ὁ θιασάρχης ἀ- νημέρει. Καὶ μόνον ὁ «μαέστρος» ἀργεῖ. Κα- 'αφθάνει λαχανιασμένους ἀργότερα, μετὰ τὰ μαλλιά ἀνεμίζοντα καὶ δικαιολογεῖται :

— Μία συνάντησις στὸ δρόμον...Κάποια ἀρ- γοπορία.

— Ἐμπρός... Πᾶμε...

Τὸ «πᾶμε» εἶνε ἐκφρασις θεατρικὴ. Θὰ πῇ «ἀρχίζουμε». Καὶ «πᾶμε» λοιπὸν ὅλοι πλὴν τῆς Λουλοῦ τῆς ὁποίας μόλις τώρα διακρι- νεται ἡ ἀπουσία.

— Κάθε φορὰ ἀργεῖ, μονολογεῖ ὁ θιασάρ- χης συμβουλευόμενος τὸ ρολόγι του. Καὶ ὅ- στερα ἀπὸ μὴδ ὁραχτάτη συνενόησιν μετὰ τὸν γραμματεῖα τοῦ θιάσου, κάτω ἀπὸ τὸ «ο ρε νι- νο» προστίθενται τὰ ἀκόλουθα: «Τιμωρεῖ- ται μετὰ προσέτιμον δρ. 25 ἡ δις Λουλοῦ διότι δὲν προσήλθεν ἐγκαίρως εἰς τὴν δοκιμὴν.» Ὁ Διευθυντὴς τῆς σκηνῆς.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ θιασάρχης παρακολουθεῖ τῆς συνεχιζόμενης πρόβας καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐκφέρει τὰς παρατηρήσεις του :

— Αὐτὸ τὸ ταγκὸ μοιάζει λιγάκι μετὰ πέν- θιμον ἐμβλητήριον. Βγάλτο....

— Μὰ δὲν ἔχω ἄλλο ἔτοιμο, ἀπαντᾷ πικα- ρισμένως ὁ συνθέτης.

— Δὲν περᾶζει πάρε ἓνα ξένο....Πολὺ τρα- βάζι, βρε ἀδερφέ, αὐτὸς ὁ διάλογος. Θὰ βγάλουν γένεια οἱ ἄνθρωποι.... Συντάμπε- τον λιγάκι....

— Ἀδύνατον. Αὐτὴ εἶνε ὅλη ἡ οὐσία τῆς ὑποθέσεως, ἀπαντᾷ ὁ λιμπρετίστας.

— Λέ βαρύνσαι, ποῖος κινεῖται ὑπόθεσι.

Καὶ σὲ λίγο :

— Αὐτὸ τὸ φῶς εἶνε μοῦρλια. Δὲν τοῦ προσθέτεις μερικὰ στιχάκια ἀκόμα...

Εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ ἡ πρῶτα ἐξαλαργί- νεται μετὰ τὸ νέον ταγκὸ—ποὺ ἀπολογεῖται νὰ πιάσῃ.

Μαριγκίττε,

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΛΥΚΩΝ

Τὸν εἶχαν πιά βαρεθῇ στὸ χωριὸ τὸν γε-
ροφτιανό. Ὅλα τὰ σπλιάναξα εἶχαν περ-
ναῖν τὴν πόρτα καὶ μετ' αὐτὰ τὰ ξεγυμνωμένα
χαμοσνεύοντα οἱ τέσσαρες λύκοι τὸν εκκοττα-
ζάν τὸν κακόμοιρο ποὺ ξαναεθαίνανε τὸν α-
νηφορὸ τῆς ρουνοπλαγιάς, στηριζόμενος στὸ
ραβδί του, μὲ ξανεραισμένο τὸ γενι καὶ τὸ
λατῖγγι του γεμάτο κατάρρες.

Ἡ μέρες κυλούσαν ἀργές, μονότονες, γκρι-
ζες σὰν τὸν οὐρανὸ, μονότονες καὶ θλιμμέ-
νες σὰν τὴ γῆ, ποὺ ἐσκέπαζε τὸ χιόνι, τὸ
χιόνι ποὺ κάτω ἀπ' τῆς βαρετῆς ἀβύθλους
τοῦ γέροντος ἐτρίφε, σκληρὸ καὶ παγωμένο.

Ἀπὸ τὴν πλαγιά τοῦ βουνοῦ, στὸ ἀνοιγμά
τῆς σπηλιάς, ὅπου ἐκρύβετο ἡ λυκοκοιτοχέ-
νεια, ὁ γέροντος - λύκος κ' ἡ γρηά - λύκαινα
ἀντίκρυζαν τὸ χωριὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸν
κάμπο, σαρκένιον ὅλον μὲ βάρβα καὶ ἀγριό-
χορτα. Ἀπλῶντονταν ἀτέλειωτος μπροστὰ
τοὺς καὶ τὰ ξαναμμένα μάτια τοὺς μπορού-
σαν νὰ διακρίνουν σαρκένια στὴν τύχη ἐδῶ
κ' ἐκεῖ τὰ ξεγαλιμένα φορτία τῶν μυκρῶν
δαμαλιῶν, ποὺ οἱ ἄνθρωποι τὰ κουβαλοῦσαν
ἐκεῖ κάποιες ἀγέες, ὅταν τὸ λυχνάρι ὅλη τὴ
νύχτα ἐφεγγε καὶ σπύτια τοὺς.

Ἐδῶ κ' ὅχτὼ μέρες τὸ ὀλιγώτερο οἱ λῦ-
κοι δὲν εἶχαν φαίει τίποτε, ὅχτὼ ἀτέλειωτες
μέρες κ' ὅχτὼ νύχτες ἀτέλειωτες.

Ἐνα βράδυ τὸ μικρὸ λυκοπούλο, βάρδια
στὸ στόμιον τῆς φωλιάς τοῦς, ἐνοιωσε τὴ
νόστιμη μυρουδιά τοῦ κρέατος καθὼς τὴν ἐ-
φερνε ὁ ἀγέρας ἀπ' τὸν κάμπο. Τὸ διαπερα-
στικὸ οὐρλιασμὰ τοῦ ξεσηκώσε στὸ πόδι ἀ-
μέσως ὅλη τὴν λυκοφαμλιά, μὰ ὡς ποὺ νὰ
βγῇ ὁ γνωστὸς πατέρας, τὸ λυκοπούλο ῥί-
χτηκε πρὸς τὸν κάμπο, μὲ τὰ ρουθούνια τε-
ντωμένα, μὲ τὰ σπύτια ὀρθάνοιχα ἀπὸ λαι-
μαργία.

Ὁ γέροντος - λύκος στὰ χαμένα τὸ φώναζε
μ' ἕνα οὐρλιασμὰ. Σὲ λίγο μιὰ ντουφεκιὰ ἔν-
τελῆσε καὶ στὶς τελευταίες ἀναλαμπές τοῦ
σοῦρουτοῦ τ' ἀγρίμια μύδρεσαν νὰ διακρί-
νουν τὸ μικρὸ λυκοπούλο μὲ τὸ κεφάλι κρε-
μασμένο, τὴ γλώσσα ἔξω ἀπ' τὰ δόντια, στὴν
πλάτη ἐνός χωριότη ποὺ τραβῶσε γιὰ τὸ ἐ-
χθρὸ χωριὸ τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ γέροντος - λύκος τῶξερε καλὰ πὼς τὰ κομ-
μάτια ἀπ' τὰ φορτία ποὺ οἱ ἄνθρωποι φεί-
νονταν ἀπὸ εὐσπλαγχνία ν' ἀφήνουν γιὰ τ'
ἀγρίμια, ἐκρυβαν ἀγνώστες παγίδες, γιὰτὶ
ἀπὸ φεγγάρια καὶ φεγγάρια τὴν πόρτα ἐδγαί-
νε τὸ κυνήγι του, ἔμαθε ὅλες τὶς πονηρίες
τῶν ἀνθρώπων καὶ πρᾶπει νάταν πάρα πολλὸ
ἐξυπνοὶ ἐκεῖνοι ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ τὸν
γελᾶσουν.

Ὅχτὼ μέρες τώρα οἱ τέσσαρες λύκοι ἀντι-
στέκονταν στὸ μαρτύριο τῆς πείνας. Ἀδύνα-
ταίπανε τὰ λυκοπούλα, τὰ μάτια τοὺς πετοῦ-
σαν φλόγες, ὁ φῶδος τοῦ ἀνθρώπου ποὺ πα-
ραμόνιζε χανόταν μπροστὰ στὸ κέντρισμα
τῆς πείνας καὶ ἡ παγίδα τὰ τραβάγε μὲ μιὰ
δύναμι μαγική. Πηδώντας στὰ ἐξηγνημένα
πόδια τοὺς ἐτοιμάζονταν νὰ πάρουν φῶρα,
γιὰ νὰ ριχθοῦν, κ' ὁ γέροντος - λύκος μὲ τὴ
γρηά - λύκαινα, γιὰ νὰ τὰ ἐμποδίσουν ἀπὸ
τὸν τρομερὸ δρόμο τοῦ θανάτου τοὺς ἐδάγ-
καναν τ' αὐτὰ καὶ τὴν οὐρά!

Κι' ἡ τούφα τοῦ θανάτου καὶ τῆς πείνας
τοὺς εἶχε ὅλους κυριεύσει τόσο, ὥστε δὲν ἐ-
πῆγαινε στὸ μυαλὸ τοῦ γερο - λύκου, σὰν ἄλ-
λες φορές, νὰ πάρῃ τὴ φιλία του καὶ νὰ
πῶνε πὺλ πέρα, ἄλλοι, ποὺ δὲν θὰ παραμό-
νευαν οἱ ἄνθρωποι, νὰ κυνηγήσουν κανένα
λαγὸ.

Ἡ μέρες περνοῦσαν μονότονες καὶ γκρι-
ζές ἡ νύχτες ἀκολουθοῦσαν ἀτέλειωτες καὶ

παγωμένες, δίχως τροφή γιὰ τ' ἀγρίμια, δι-
χως κύνιγι γιὰ τοὺς λύκους, δίχως ψωμί
γιὰ τὸ γερο - ζιτιάνο, ποὺ κανεὶς πιά δὲν
ἤθελε νὰ τὸν ἐλεήσει καὶ ποὺ δὲν μπορούσε
με αὐτὴν τὴν παγωνιά νὰ πάρῃ τὰ μάτια του
καὶ νὰ τραβῇ σ' ἄλλα γειτονικά χωριά, ὅ-
που κάποτε πηγαίνε νὰ ζητιανέψῃ τὸ ψωμά-
κι. Ὅμως ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα, ὁ γερο - ζιτιά-
νος ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς καλύβας τοῦ ἐννοίω-
σε νὰ κεντάνε τὰ εὐαίσθητα ἀπὸ τὴν πείνα
ρουθούνια τοῦ ἡ μυρουδιῆς ποὺ ἀνέβαιναν
ἀπ' τὸ χωριὸ, ἄγχα ἀπὸ ζεστὸ ψωμί κ' ἀπὸ
πῆττες καὶ κνίσσα ἀπὸ κρέατα ψητά κ' ἐλ-
πίζοντας στὴν παλὰ καλωσύνη τῶν ἀνθρώ-
πων, ξαναπῆρε τὸ δρόμο πρὸς τὸ χωριὸ, γιὰ
νὰ ζητήσῃ τὸ μερεθὶο του.

— Φόρτονέ μας. Ἄν ἄξιζες τίποτα ὅα-
κανες καμιά δουλειά νὰ ζήσης.

— Πεινώ, μουμουρίζε ὁ φτωχός.

— Τράβα στὸ πόδι.

Κι' ὁ γέροντος ξανάκλεισε τὴν πόρτα καὶ πῆ-
ρε πάλι τὸ μονοπάτι πρὸς τὸ καλύβι του.

Μόλις ἔφθασε, πλάγιασε καὶ τοσιμισμένος
ἀπὸ τὴν κούραση καὶ τὴν πείνα ἀποκοιμή-
θηκε.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἐξυπνήσε ξαφνισμένος
ἀπ' τῆς καμπάνης τῶν ἐκκλησιῶν, ποὺ χτυ-
ποῦσαν μ' ὅλη τους τὴ δύναμη. Τί τρέχει;

Ὁ γέροντος πῆρε στὰ γόνατά του καὶ ἐκνι-
ταξε πρὸς τὸ χωριὸ, μὲ βλέμματα ὅπου ἀντι-

φάγγιζε μιὰ λάμψη παράξενη. Κι' εἶδε πολ-
λὰ μικρὰ φανάρια νὰ χορεύουν κρεμασμένα
ἀπὸ χέρια ἄδρατα, ποὺ τὰ τραβοῦσαν ὅλα
πρὸς τὴν ὀλόφωτη ἐκκλησιά.

— Ἡ λειτουργία τοῦ μεσονυκτίου κ' ἐ-
πειτα τὸ τραπέζι.

Μιὰ θύελλα ἀπὸ παλῆς ἀναμνήσεις στρι-
γογούριζε στὸ μυαλὸ τοῦ φτωχοῦ. Οἱ ἄνθρω-
ποι θάτρωγαν. Θάπιναν... κ' αὐτὸς νησι-
κός.

— Ἄ, ἂν ἄξιζο κάτι!, ἀναστενάξε.

Μεγάλα δαυλιὰ σπιθοβολοῦσαν σὲ μιὰ γω-
νιά τῆς καλύβας, ποὺ τὴν εἶχε κάμει τζάκι.
Πῆρε μερικὰ ἀπ' αὐτὰ στὰ χέρια του καὶ μὲ
τὸν κεραυνὸ στὰ μάτια, κατέβηκε πάλι τὸ
μονοπάτι του...

Τὸ φεγγάρι, ποὺ σκαρφάλωνε στὸν οὐρα-
νὸ, ἔφηνε μέσα στοὺς ἴσκιους τοῦ μυστηρίου
τὸ μέρος ποὺ εἶχε στηθῇ ἡ λυκοπαγίδα, κ' οἱ
τέσσαρες νηστικοὶ λύκοι, δασκαλεμένοι ἀπ'
τὸ γέροντος - λύκο τὸν πατέρα, ἔξεραν πὼς ὁ
θάνατος μπορεῖ νὰ παραμόνευε στὶς σκοτει-
νὲς κρυψόνες. Κι' ὅλοι μαζί κ' ὁ καθένας
χωριστὰ πολέμοιζαν νὰ τρυπήσουν μὲ τῆς
πυρωμένες μετιές τοὺς τὸ πικρὸ σκοτάδι.
Πεινασμένοι, μὲ τὸ ρυγχὸς τετωμένο, μὲ τὰ
ρουθούνια ἀνοιχτά, ἔψαχναν μὲ τὰ μάτια
τοὺς τὴ νύχτα καὶ μὲ τ' αὐτὰ τοὺς τὴ σιγῇ.

Ἡ βοὴ τῶν καμπανῶν τοὺς ἐγείμζε μὲ
μιὰ φρίκη ἀλλόκοτη. Τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ γι-
νόταν στὸ χωριὸ τῶν ἀνθρώπων;

Ξαφνικὰ κ' ἀπὸ τὶς τέσσαρες μαζί γωνιῆς
τοῦ χωριοῦ, φλόγες παράξενες ἄρχισαν νὰ
ἐξαπλοῦν καὶ νὰ κολουριάζονται σὰν φέ-
δια. Ἡ σελήνη, ποὺ ἔκινε μὲν ἀνέλκωναν κ'
ἔκινε μὲν ἀνέλκωναν, φάτιζαν σὰν νάταν μέ-
ρα ὅλα τὰ σπύτια καὶ τὰ βλέμματα τῶν λῦ-

ΔΥΚΩΝ

κων ἐπῆγαιναν ἀπὸ τὸ καγόμενο χωριὸ στὸ
οὐστεινὸ καρτέρι, ποὺ τοὺς εἶχε στήναι ὁ
ἄνθρωπος.

Σὲ λίγο ἡ πυρκαϊὰ σὰν ἕνα ζωνάρι εἶχε
τυλίξει ὅλο τὸ χωριὸ, τὸ στερέωμα κοκκί-
σε καὶ πύρινες φλόγες σὰν νὰ ἐξέφυγαν ἀπὸ
μιὰ φυλακὴ, ἐτινάζοντο πρὸς τὸν οὐρανὸ τὸν
ὀλόμοιρο.

Τὸ χωριὸ καγόταν σὰν δαδί, τὸ χωριὸ ἐ-
λαμπόδιαζε μέσα στὴ νύχτα.

Γοργές ἡ φλόγες ποὺ τῆς ἐσπρωχνε ὁ ξε-
ρὸς κ' ὀρηκτικὸς βορρᾶς, ὅμοιες μὲ χέρια
ἀγκιστρωτά, ἐσκαρφαλώναν στοὺς τοίχους
τῶν σπιτιῶν καὶ στὰ παράθυρα κ' ἀνέμιζαν,
τρεμούλιαζαν, ἐγλυφαν τῆς στέγες σὰν κό-
κινες πλεξούδες.

Ἡ καμπάνες ἄρχισαν πάλιν νὰ χτυποῦν,
μὰ ὄχι πιά γιὰ τὸ παιδί τοῦ Θεοῦ. Κραυ-
γὲς τρομὸν ἐξέσπασαν μαζί μὲ τῆς καμπάνες
κ' ἄνδρες ξεσκουφωτοί, γυναῖκες τρομαγμέ-
νες, παιδιὰ ποὺ ἔκλαιαν, ὁρμώσαν ἔξω
ἀπ' τὴν ἐκκλησιὰ φωνάζοντας ὅλοι μαζί:

— Πυρκαϊὰ! πυρκαϊὰ!

Ὅλο τὸ χωριὸ εἶχε μεταβληθῇ σ' ἕνα με-
γάλο καμίνι. Τὰ μισὰ ἀπ' τὰ σπύτια πνίγον-
ταν, ἐχάνονταν κάτω ἀπ' τῆς πύρινες ἀγκα-
λιές ποὺ τὰ ἐπερίζωναν. Ἡ σιβίλα σὰν νὰ
τῆς τίναξε μιὰ τρύμπα, πετιοῦσαν παγινι-
δὲς στὸν ἀέρα...

Καρφωμένοι ἀπὸ κατάληξη στὰ πόδια
τοὺς οἱ λύκοι, ἐθαύμαζαν τὸ γεμάτο μεγαλίσ-
τὸ σπύτια αὐτὸ θέαμα.

Βήματα βαρεῖ ἀντήχησαν στὸν κάμπο κ'
ὁ γέροντος - ζιτιάνος μὲ μιὰ ὑπερένταση δυνά-
μεων, ἄφρονες μὴ κραυγὴ ἀγρίου θηρίου.

Ὁ ἔχθρος - ἄνθρωπος ἔφηνε τὸ καρτέρι
του κ' ἐφευγε τρέχοντας πρὸς τὸ χωριὸ. Τὸ
ρα ὁ δρόμος ἦταν ἐλεύθερος. Κι' ὅλοι πίσω
ἀπὸ τὸν γέροντος - πατέρα, οἱ λύκοι τινάχτηκαν
ἔξω ἀπὸ τὸ λόγγο.

Καὶ τὸ τοῖμποῦς ἄρχισε. Τὰ φορτία τὸ
ἕνα μὲ τὸ ἄλλο κατεβόχθιζοντο, προσφρόν-
τας στὴν πείνα τοὺς τὰ ὀρεκτικὰ κρέατά
τοὺς.

Καθένας ἀπ' τοὺς λύκους ρίχτηκε ὅπου
τοῦ ἄρεσε, κατεβόχθιζε μὲ γερά δόντια, μὲ
γεμάτο τὸ στόμα, κατεβόχθιζε μ' ὅλη τὴν
πείνα του.

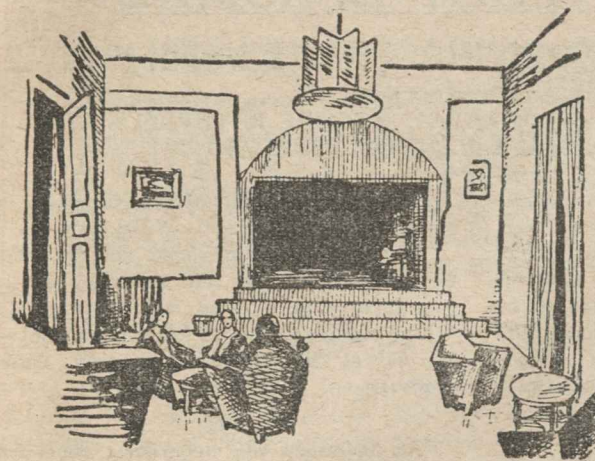
Κι' ἦταν ἕνα πανηγύρι μακάθριο, κάτω ἀ-
πὸ τὸ χλοερὸ φεγγάρι καὶ κατ' ἀπ' τὸ ματω-
μένο οὐρανὸ, ἕνα χόρτασμα ποὺ ποτὲ κα-
νένα ἀγρίμιο δὲν τὸ χάρηκε ὡς τώρα.

Τὸ χωριὸ ἐκαίγετο ἀκόμα ὅταν ἀπερᾶσαν
νὰ γυρίσουν στὴ φωλιὰ μὲ τὴν κοιλία γεμά-
τη καὶ μ' ἕνα τελευταῖο κομμάτι κρέας στὸ
ματωμένο στόμα τοὺς.

Οἱ θηριῶν κ' οἱ φωνὲς τῶν ἀνθρώπων ἐ-
φθάναν ὡς τ' ἀφτιά τους. Τὰ ἡμέρα ζωὰ ποὺ
χωριοῦ ἐφευγαν φρενισμένα, μπουλούκια -
μπουλούκια, πρὸς τὸν κάμπο. Σὰν μεθυσμέ-
νοι ἀπὸ τὸ πλὸν καὶ οἱ λύκοι τὰβέλεσαν ὅλ'
αὐτὰ καὶ κάποιον αἰσθημα οἴκτου ἐσφιγγε δι-
χως ἄλλο τὴν καρδιά τους.

Καὶ νὰ ποὺ ἀνέμεσε ἀπ' τὰ ξεγυμνωμένα
χαμδένδρα εἶδαν πάλι, μὲ τὰ χέρια τενω-
μένα ψηλά, μὲ τὸ γένι ξανεραισμένο, μὲ τὸ κε-
φάλι ἐξοκπετο, νὰ γελᾷ μ' ἕνα γέλιο σαρκώ-
νιο τὸ γέροντος - ζιτιάνο, ποὺ μέσα στὸ ἀχνὸ
φῶς τοῦ φεγγαριοῦ διακρίνεται νὰ βαδίζει
βραρεῖα φορτωμένος, ἕνα κοφίνι γεμάτο.

Πῆγαινε κ' αὐτὸς νὰ κἀνῃ Χριστοῦγεννα
στὴν καλύβα του, μὲ τὰ φαντά ποὺ εἶχαν ἐ-
τοιμάσει, μὰ δὲν εἶχαν προφθάσει νὰ χαρῶν
οἱ ἄνθρωποι τοῦ χωριοῦ.

Ἡ σάλα καὶ τὸ θεατράκι τοῦ «Ἀτελιέ».

ΤΟ ΕΝΤΕΥΚΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΚΟΣΜΙΚΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΜΙΑ ΒΡΑΔΥΑ ΣΤΟ «ΑΤΕΛΙΕ».

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΛΕΣΧΗΣ

ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΧΝΩΝ

Κάθε τόσο ἡ ἐφημερίδες περιγράφουν χο-
ροὺς, γέφυμα καὶ παραστάσεις ποὺ δίνονται
σὲ μιὰ ἀθηναῖα λέσχῃ ποὺ ὀνομάζεται «Ἀ-
τελιέ».

Τί εἶνε αὐτὸ τὸ «Ἀτελιέ»;

Ἄς μᾶς παρακολουθήσουν οἱ ἀναγνώσται
μας στὶς πλοῖσιες — μὲ ἀστραφτερά παρ-
κέττα, βαθεῖς πολυθρόνες καὶ μοντέρνες ἀπὸ
θαμνὸ κρυστάλλο λάμπες — αἰθούσες τοῦ κο-
σμικοῦ καὶ καλλιτεχνικοῦ ἐντευκτηρίου ποὺ
φέρνει καὶ τὴν ἐπωνομασία «Καλλιτεχνικὴ
Λέσχῃ» καὶ βρίσκεται στὴν πλατεία Συντάγ-
ματος, Καρναγίου Σεβίας 8, ἀπέναντι ἀ-
πὸ τὸ ἱπουργεῖο Συγκοινωνίας.

Ἀλλὰ πρὶν διασκεύσουμε τὸν ἄπλετο φω-
τισμένο χώρο ποὺ ἐξοικονομεῖται, ἐλαφρὰ σὰν χι-
λιόχρομη σατινὸνφουσκὰ γεμάτη ρόδινα ἀ-
ποχρώσεις ἡ κοσμικὴ ζωὴ γοητεῖται, ὡς ποὺ
ἐξαρτᾶ σὲ μιὰ στιγμὴ διαλύεται καὶ δὲν ἀ-
φίη τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνα ἐλαφρὸ τσοῦξμο
στὰ μάτια ἐκείνων ποὺ σὰν παιδιὰ μὲ καλα-
μάκια γιομίζουν μὲ κούφισον ἀέρα τὴν λεπτό-
τητα ὀβάλινῃ σφαῖρα τῆς, ἡ δόξα μὲ πρῶτα
πὼς δημοσηγήθη ἡ Λέσχῃ τοῦ «Ἀτελιέ».

Μιὰ παρὰ καλλιτεχνῶν, οἱ ζωγράφοι Π.
Βεζάντιος, Π. Καλλιγὰς καὶ ὁ γλύπτης Φ.
Ρῶκ στὴν ἀρχὴ τοῦ σταδίου τοὺς εἶχαν ἕνα
κοινὸ ἐργαστήριον, «Ἀτελιέ», στὴ συνοικία τῆς
Πλάκας, στοὺς «Ἀέριδες», κοντὰ στὴν Ἀ-
κρόπολιν. Στὸ «Ἀτελιέ» αὐτὸ, ἕνα μεγάλο καὶ
παλαιὸ ἀθηναϊκὸ σπίτι, μαζεύονταν καμ-
μιὰ φορὰ γιὰ νὰ χορεύουν μαζί μὲ τὸ πᾶ-
ντομα ποὺ σιμῶν χοροπλοῦσε κ' αὐτὸ, οἱ
γνωστοὶ τῶν καλλιτεχνῶν κοσμικοὶ καὶ καλ-
λιτεχνῶν. Σιγὰ σιγὰ ὅμως ἡ ζωὴ σκόρπισε
ἐναν - ἐναν τοὺς ζωγράφους τοῦ παλαιοῦ «Ἀ-
τελιέ», τὸ κτίριον μὲ τίς βροχὲς πλημμυροῦσε,
ἐστάζε ἀπὸ παντοῦ, καὶ τελευταῖος εἶχε ἀπο-
μείνῃ στὸν γενικὸ κατακλυσμὸν ὁ γλύπτης τῆς
παρέας, ὥσπου ἕνα πρωῒβροντῶντας τὴν λόρ-
τα ἔφυγε κ' αὐτὸς ἀπὸ τοὺς «Ἀέριδες», ποὺ
ἦταν πραγματικοὶ κ' ὀλοζώντανον στὸ μισο-
ρεπωμένο κτίριον.

Ὅσοι ὅμως παρενέστησαν στὶς γιορτὲς
ποὺ δινόταν πρόχειρες καὶ αὐθόρμητες, θυ-
μόντωνσαν πάντοτε μὲ νοσταλγία τὸ κέρι ποὺ
βασιλευε ἐκεῖ μέσα στὸ μυστικιστικὸν ἐργα-
στήριον τῶν ζωγράφων. Κι' ἕνα βράδυ ἡ αὐ-
τὴ συντροφία, στὴν πλατεία Συντάγματος, τὸ
ἴδιο πρόγραμμα καὶ αὐθόρμητα, πῆρε τὴν ἀπό-
φασιν νὰ ἀναστήσει καὶ πάλι τὸ παλὸν «Ἀτε-
λιέ». Οἱ τρεῖς καλλιτέχναι Π.Βεζάντιος, Π.
Καλλιγὰς καὶ Φ. Ρῶκ ἀνέλαβαν τὴν πρωτο-
βουλία μὲ τὴν βοήθεια καὶ ἄλλων καλλιτε-
χνῶν καὶ φιλοτέχων νὰ ἱδρῶσαν ἕνα νέο
«Ἀτελιέ», μὲ εὐρύτερες αἰθούσες καὶ γενικώ-
τερο πρόγραμμα, μιὰ λέσχῃ ὅπου οἱ διανοῦ-
μενοι καὶ οἱ καλλιτέχναι θὰ ἐρχονται σὲ πνευ-
ματικὴ ἐπικοινωνία μεταξύ τους, θὰ κἀν
διαλέξεις, παραστάσεις, ἐκδόσεις ζωγραφι-
κῆς καὶ θὰ παρακολουθοῦνται ἐν γένει τὴν
πνευματικὴν κίνησιν τοῦ τόπου.

Κι' ἕνα ἡμέριον τῆς δόξης Ὑπερίδου ἔβλε-
πε ἔξω ἀπὸ τοὺς ἰδρυτὰς, μὲ πρόθεσιν τὸν ποιη-
τὴ κ. Μαλακάση καὶ μερικοὺς ἄλλους, ποὺ
οἰσμηθήκαμε ἀριστοτεχνικὰ, μὲ μοντέρνα ἐπὶ
δρῶσκουμε ἀποτραβηγμένους στὶς πύλεις σκοτει-

πλωση, τοὺς τοίχους τοῦ στόλισαν κάδρα, ξε-
γὰ ζωγραφικῆς, καὶ στὴν ἐξώπορτα ταπει-
τῆθηκε ψηφιδωτὰ γραμμὴν ἡ ἐπιγραφή «Ἀ-
τελιέ». Σὲ λίγο αὐτοκίνητα καὶ λιμουζίνες κά-
θε βράδυ σειρὲς στάθμευαν μπροστὰ στὴ μι-
κρὴ λέσχῃ τῶν καλλιτεχνῶν. Οἱ κοσμικοὶ καὶ
φιλότεχνοι ἐπιζητοῦσαν τὴν συναναστροφὴν
τοῦ πνευματικοῦ κύκλου τῶν μελῶν του. Καὶ
ἐβρισκε κανεὶς τότε στὸ πρῶτον ἐκεῖνο «Ἀτε-
λιέ» — γιὰτὶ ἐκτετε πέρασαν πολλὰ στάδια —
διανοομένους, γνωστάἀγρίμια τῆς μοναξιάς,
ὅπως ὁ κ. Βάρναλης, Ἀγγέλης, Κα Καζαν-
τζίω, Δασκαλάκης, Σφακιανῆς κλπ. νὰ
παρευρίσκονται μὲ κοσμικοὺς καλλιτέχναις, ὅ-
πως ὁ κ. Νεγροπόντης («Ἀλκίς Θρόνος»), οἱ
κ.κ. Βουτινῆς Μητροπούλου, Μαλακάσης καὶ
ἄλλοι ποὺ κάθε τόσο ἀναφέρονται στὴν κοσμ-
κὴ κίνησιν. Διάφοροι σημαντικοὶ ἄνθρωποι, ὅ-
πως ὁ Νορβηγὸς συγγραφεὺς Μπόγιερ, ἡ
Γαλλίδα ἐντιζὲ Σπινέλλι, φιλόλογοι καὶ ζω-
γράφοι διάσημοι, μαζί μὲ τὰ ἀξιοθέατα τῶν
Αθηνῶν ἔπρεπε νὰ περάσουν καὶ ἀπὸ τὸ «Ἀ-
τελιέ», ποὺ διοργάνωνε πρὸς τμήν τοὺς δε-
ξιώσεις ἐξαιρετικὰ πρωτότυπες.

Τὸ κέρι ἄνοθε μὲ τὸ τίποτε. Μιὰ λέξη, ἕ-
να φρεντονάρισμα καὶ ἄρχιζε τὸ τραγοῦδι μὲ
πάντο, φρεντομόνικες καὶ ὅτι ἄλλο μουσικὸ σύ-
νεργο τύχαινε. Ὅλοι μαζί σὰν μιὰ συντρο-
φία, μέγχοι, ὅπως λένε οἱ ἐφημερίδες, «βα-
θίας νυκτός», τραγουδοῦσαν καὶ ἀνεγχοῦσε
ἀπὸ σκοποὺς τῆς παλῆς Ἀθῆνας τὸ κοινὸ
υπόγειον τῆς δόξης Ὑπερίδου. Ἀλλὰ τὰ μέλη
αἰζάναν, ἡ αἰθούσα γίνονταν στενωχώρα, οἱ
κοσμικοὶ κατέφθανον ἀδόσοι σὶς ἐστέρες καὶ
ἡ Λέσχῃ μεταφέρθηκε πρὸ ἐπίσημην στὴν ὁδὸν
Πανεπιστημίου, ὅπου καὶ πάλι ὅμως σημειώ-
θηκε τόσο ἐντονὴ συμφροή, ὥστε χρειάσθηκε
νέα μετακόμισιν στὴν ὁδὸν Βαλαοφάνου. Ἀλλὰ
καὶ ἐκεῖ σιγὰ σιγὰ στενεύον ὁ σάλλας ἀπὸ
τὸ πλῆθος, ποὺ σήκωνε σὶς διαλέξεις καὶ
σὶς φιλολογικὰς ἐστέρες. Καὶ πάλι μετακόμι-
σις. Ἀλλὰ σὶς μετακομίσεις αὐτὲς τὰ καλλι-
τεχνικὰ μέλη τῆς παλῆς ἐποχῆς ἀποσπαστοῦ-
σαν καὶ ὅσο αἰζάνε ἡ πολιτέλεια καὶ ἡ κοσμ-
κὴ τόσο λιγότεραν τὰ μέλη τῆς Λέσχης.

Καὶ τώρα; Τώρα ἂς διασκεύουμε τὸ πε-
ριζήτητον κοσμικὸν κέντρον, τοῦ ὁποῦ κα-
θε διακρινόμενος στὴν κοσμικὴ κίνησιν πο-
τεῖ ἀπαράτητα νὰ εἶνε μέλος. Βρίσκεται κα-
θὼς εἴπαμε στὴν πλατεία Συντάγματος. Οἱ
αἰθούσες του εἶνε ευρύχωρες, πολυτέλειες, ὅσο
μυαίνονται μὲ καλοσφαιρὸ, μὲ γυμνά, μὲ κάθε
δυνατὴ ἀνέσιν, μὲ ἀναγνωστήριον μὲ ὅλα τὰ
ἔξανα περιοδικὰ, βιβλία, ἐπιστάσιο γιὰ τὰ
μέλη, σάλλα γιὰ χορτὰ καὶ...θεάτρο, μὴ μι-
κρὴ σκηνὴ καλλιτεχνικῶν, γιὰ παραστά-
σεις, μὲ ὅλα τὰ κομμοὶ τῆς περὶ ἀπάντα-
στῆς πολιτέλειας, ἐξηγήσαν σὰν ἀπὸ μαγι-
κὴ υπαγέττα στὴ Λέσχῃ τῶν Καλλιτεχνῶν,
καθὼς καὶ οἱ πύλεις αὐτοῦ τῆς ἀθηναῖ-
κῆς κοινωνίας. Μαρὸς στὴν εἰσβολὴ αὐτῆς
τόσης μεγαλοπρέπειας, οἱ διανοομένοι καὶ
οἱ καλλιτέχναι ἔαφνίστηκαν καὶ σκόρπισαν, ἔ-
ξιν ἀπὸ τοὺς ἰδρυτὰς, μὲ πρόθεσιν τὸν ποιη-
τὴ κ. Μαλακάση καὶ μερικοὺς ἄλλους, ποὺ
οἰσμηθήκαμε ἀριστοτεχνικὰ, μὲ μοντέρνα ἐπὶ
δρῶσκουμε ἀποτραβηγμένους στὶς πύλεις σκοτει-

νὲς γωνιῆς τῆς κατάφωτης σάλλας, ὅπως
τοὺς κ.κ. Μωραΐτιν, Μπόγιερ, τὸν ζωγρά-
φο Οἰκονόμου, τὸν σκιτσογράφον Ντίνο Μπῆ
νὰ σιγοκου

Η ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ ΤΑ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΑ ΕΝ... ΕΞΑΦΕΙ

ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΚΑΙ ΦΙΛΙΚΑΙ, ΕΘΝΙΚΗ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ, ΕΠΑ-
ΝΑΣΤΑΤΙΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΟ

θώς και για την απαγγελία του δ. κ. Α. Φω-
κάς, που άτυχώς για το ελληνικό θέατρο πα-
ρέμεινε έρρασιτέχνης. Αν και η θέση του είνε
χωρίς άλλο στην εθνική σκηνή, που έχασε έ-
να μεγάλο ταλέντο, έναν πρώτης τάξεως ή-
να μεγάλο. Μία πρωτότυπη σκηνή που κατέλη-
ξε τους άκουστές, ήταν η ήχητική αναπαρά-
σταση του «Πρωτότυπου Πειραιώ» και της
«25ης Μαρτίου», όπου διάφοροι έρασσιτέχνη-
τες από την κλεισμένη αλλαία απομυμήθη-
καν τους θορύβους του λιμανιού που ξυπνάει,
τά βίντζα, τα σφυρίγματα των διαπορών, τις
φωνές των βαρκάρηδων, τον Πειραιά όλο-
ζώντανο, με την θορυβώδη του κίνηση, κα-
θώς και την εθνική έορτή της 25ης Μαρτίου,
την παρέλαση, τα προστάγματα, το ιπτικό,
τις σάλπιγγες, τόσο πιστά, που οι παριστάμε-
νοι μόνο που δεν συγκράτησαν από τη θέση
τους και δεν βγάλαν τα καπέλα τους.

Κι' ένα δεύτερο γεγονός έλαβε χώραν στη
νέα κατοικία του «Ατελιέ». Ο διαγωνισμός
για την αποστολή μιας καλλιγράφου Έλλη-
δος στο Παρίσι. Την Έλληνίδα ζήτησε τη
λεγογραφική από τον έδω αντιπρόσωπο του ο
κινηματογραφικός οίκος «Πατέ», που πρόκει-
ται να «γνωρίσει» μια ταινία «Τό άσμα των
Έθνων», όπου θα περιλαμβάνονται για να
τραγουδήσουν στη γλώσσα τους ήθοιοι δια-
φόρων εθνικοτήτων. Ο αντιπρόσωπος του
«Πατέ» ζήτησε την φιλοξενία της αιδού-
σης του «Ατελιέ» καθώς και την σύσταση έ-
κ των μελών του μιας έλληνοδίκου επιτροπής.
Η επιτροπή κατηριόθη από τους κ.κ. Μα-
λαζάκη, Αποστολίδην, Βουτινάν, Θεοχά-
ρη, Ν. Καρατζά, Βρόδογλη, Τριανταφύ-
λου, και παρήλασαν διά να διαγωνισθούν οι
Δες Βιδινού, που έτραγουδούσε την άρια της
«Λουκίνας», Μαντζούνη το «Κόκκινο μαντή-
λι» και Ν. Γαλαζούδη την «Σερενάταν» του
Σαμάρα. Προεκήρυξε η τελευταία και άπεστά-
λη στο Παρίσι, όπου εισίσταται ήδη, διά να
συμμετέσχη εις τον διεθνή διαγωνισμόν του
οίκου «Πατέ».

Αλλά δεν είνε μόνον εις αυτό που περιορί-
ζεται η δράσις της «Καλλιτεχνικής Λέσχης».
Η κοσμημένη πνευματώδης διαίτα των με-
λών της διά τους έχοντες άρεξιν ελληνικού
έλλας, προσφέρεται άφθονος και τόσον έκ-
λεκτή, ώστε μπορεί να πη κανείς ότι σήμερα
απ' όλα τα κοσμικά κέντρα, μόνον εκεί έ-
χουν άκμήν και μύησιν έξιστα. Αλλά η κο-
σμητική της Λέσχης συναντά ίσχυράν αντί-
πάλειψιν εκ μέρους των καλλιτεχνών, οι ό-
ποιοι επιθυμούν να την επαναφέρουν εις την
εθνικήν όδόν της καλλιτεχνικής δράσεως, με
διαλέξεις, παραστάσεις, έκδόσεις ζωγραφι-
κής, που αναγγέλλονται διά τον χειμώνα.
Αυτό είνε το «Ατελιέ». Και τώρα άς έ-
ξέλθωμεν. Έξω είνε ο δρόμος, η βιοπάλη, το ά-
τόφιο κέφι, η άτόφια άπόγνωση — η γεροή
ζωή — που δημιουργεί την τέχνη.

ΒΕΓΑΣ

Μεταχειρίζεσθε μόνον «ΠΑΝ»
την ιδεώδη λάμιν!

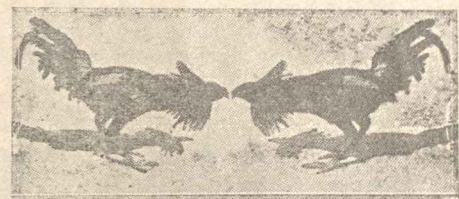

Είναι η άνωτέρα όλων.
Μία δοκιμή θα σάς πείση:

Ιά σιγ ρέτια «ΕΓΟ» κατα-
σκευάζον αι άπ τα έλλε-
κτότεζ ι καπνά Άργινίου.

Εθνική κατηγορία, άγών φιλικός Όλυμ-
πιακού — Παναθηναϊκού, συναντήσεις προς
έξνας ομάδας. Ίδου τα τρία κατά σειράν
σοβαρά ζητήματα, που άπασχολούν άνεπισή-
μους και έπισήμους φιλάθλους. Πρώ των
δύο και ο θρίαμβος άκόμη του ποδοσφαίρου
μας έναντι του βουλγαρικού, έπαυσε να προ-
καλή το έλάχιστον ενδιαφέρον εις τάς μετα-
ξύ φιλάθλων συζητήσεις. Όλοι τώρα στρέ-
φονται γύρω από τα τρία σοβαρώτατα και
μεγαλειότερα από καταβολής ελληνικού ποδο-
σφαίρου ζητήματα. Δέν υπάρχει φιλάθλος ελ-
λικρινής και ιδεολόγος — είνε δέ ελικρι-
νείς και ιδεολόγοι φιλάθλοι μόνον όσοι άνή-
κουν εις ένα σωματεϊόν και δέν ενδιαφέρον-
ται παρά διά την πρόδοον μόνον των μελών
του — τάς ημέρας αυτές που να μη έχη
γνώμην επί των ζητημάτων αυτών. Μενάλοι
και μικροί, στοργιστοί και νήπια, συζητούν
επί του προβλήματος της εθνικής κατηγορί-
ας, επί του μεγάλου γεγονότος των διεθνών
(1) συναντήσεων των έορτών των Χριστου-
γέννων και επί των πιθανών αποτελεσμάτων
του άνθνος Όλυμπιακού — Παναθηναϊκού,
που άσφαλώς... άκόντες θα γίνιν. Και είνε
τόσαι αι άπόψεις επί των τριών αυτών συγ-

κλονιστικών ζητημάτων, όσοι και οι συζη-
τούντες επί αυτών φιλάθλοι. Φαντασθήτε λοι-
πόν τί μπορεί να γίνεται σε συντροφιάς φι-
λάθλων. Το όλγώτερον μάς πυγμαχίας!

Κατά σειράν σπουδαιότητας όμολογουμέ-
νως έρχεται το ζήτημα της εθνικής κατηγο-
ρίας. Όλοι οι φιλάθλοι έχωρίσθησαν εις
δύο αντιμεταχόμενα στρατόπεδα. Ένα εκ των
όπαδών των μεγάλων σωματείων, που επιθυ-
μούν τον νέον θεσμόν, και ένα εκ των όπα-
δών των μικρών σωματείων. Μία έξήγησις
εδώ είνε άπαραίτητος. Τα μεγάλα σωματεία
θέλουν τον νέον θεσμόν διότι αυτά θ' άπο-
τελέσουν την τιμητικήν κατηγορίαν. Τα μι-
κρά σωματεία δέν θέλουν άπλούστατα μό-
νον και μόνον διότι θα μείνουν έκτός του
νυμφώνος. Λοιπόν οι όπαδοί των δύο παρα-
τάξεων των ποδοσφαιρικών σωματείων έχω-
ρίσθησαν εις δύο στρατόπεδα. Ο μεταξύ των
πόλεμος είνε άγριος. Πολεμφοδία... πυρίνοι
λόγοι. Και αυτοί χωρίς ούσιναν. Αλλά έ-
λατε μαζί μας σε μία συντροφιά από γενναίους
πολεμιστάς των δύο παρατάξεων. Άκούστε
συζητήσεις....

— Δέν θα γίνη εθνική κατηγορία, γιατί
δέν πρέπει να γίνη.
— Γιατί δέν πρέπει;
— Διότι έτσι πρέπει να γίνη.
Και ο πόλεμος της εθνικής κατηγορίας κα-
μαρώνει. Είνε ο νικητής της... άψιμαχίας.
Άκούστε τώρα και τον άκούραστον μαχη-
την της άλλης παρατάξεως:
— Πρέπει να γίνη εθνική κατηγορία.
Είνε κατηγορηματικώτατος εις την δήλω-
σιν του.
— Και τί είδους είνε αυτό το φροδοτο;
Έξηγεί τότε σοφώτατα:

— Εθνική κατηγορία, άγών φιλικός... κα-
τηγορία που όνομάζεται... εθνική.
Έτσι μήκατε στο νόημα και εγκατελεί-
ψατε την συντροφιά των φιλάθλων με... σο-
φές ιδέες περί εθνικού ποδοσφαίρου.
Συγγνώμην! Και με ένα φόβον. Και οι
μην και οι δέ άπειλούν... άμνηστία έπανά-
στασιν.

— Άς άφίσουμε τάς συζητήσεις περί... έπα-
ναστάσεων και εθνικών συμφερόντων, που
έξαρτώνται από το... φροδοτο — μωλά και άς
προχωρήσουμε σε άλλη συντροφιά. Αυτή έ-
χει τελείωση την συζήτηση επί του εθνικού
ζητήματος. Δικαιολογημένη λοιπόν είνε η ή-
ρεμία των συζητητών. Κανείς δέν... άποστο-
κάνει δέν χειρονομεί, ούτε άπειλούνται κι-
νήματα. Και το παράδοξον, όλοι είνε σύμ-
φωνοι.

— Θα έλθω η «Νίκολσον», λέγει ένας.
— Και θα άύγη τσακισμένη στα... γκλό,
προσθέτει άλλος.

Και τότε:
— Επί τέλους είνε καιρός να μάθουν οι
έξνοι ότι παίζουμε και εδώ φροδοτο — μωλά.
Ένας άσημαντος λόγος ήκουσε να έξέλ-
η τα πνεύματα. Αυτό το παίζουμε κι' εδώ
φροδοτο — μωλά.

— Μόνον ο Παναθηναϊκός παίζει, άγριέει
ένας της συντροφιάς.

— Και η Ένωσις, κτυπά το τραπέζι δεύ-
τερος.

— Και ο Όλυμπιακός!
— Και ο... Έθνας!
— Και ο Απώλλων!
Και η συζήτηση διακόπτεται άπότομα.
Κάποιος έφερε μία σπουδαία είδησι....

Της γιορτής θα γίνη κι' ένα φιλικό μάς
— δηλαδή δέν θα υπάρχουν νεαροί, αλλά μό-
νον καμιά έκ ιοντάς βια... τραυματιών
— μεταξύ Παναθηναϊκού και Όλυμπια-
κού. Μετατόπισις άμεσος της συζητήσεως έ-
πί του τρίτου και σοβαρωτάτου ζητήματος
των φιλάθλων μας. Τώρα δέν υπάρχουν φι-
λάθλοι, ούτε όπαδοί διαφόρων σωματείων.
Μόνον Παναθηναϊκοί και Όλυμπιακοί. Και
οι μιν και οι δέ, θηρία άνήμερα. Και τί έ-
πιχειρήματα οι άθεόφοβοι....

Οι Όλυμπιακοί ώρουντο....
— Πίσω έχει η άχλάδα την ούρά...
Οι Παναθηναϊκοί:
— Μα το άκούμε αυτό από πέρσι. Έφ-
τος τί θα γίνη;

— Έφτός! Απλούστατα θα φάτε δέκα
γκλό, γιατί... έισθε πιδ γεροί.

Ένας Άθηναίος εις άπάντησιν διεδεά-
ωσεν ότι θα ιδρώσουν πολλοί οι γείτονες από
ανάκαλυσιν της ούρας της άχλάδας. Και έ-
πιδεικτικά ήγήθη και άνεχώρησε, δίδων
ρσντεβού διά την έπουμένην στάς... 8' και 2'.

Παρ' όλα αυτά όμως για πρώτη ίσως φο-
ρά την έκκλησίαν αυτήν οι Άθηναίοι και Πει-
ραιείς — όπαδοί του Όλυμπιακού και του
Παναθηναϊκού — είνε φίλοι. Άς γκαλιό-
ξουν. Πρώ του κινδύνου της δημογραφίας
της νέας κατηγορίας συμφωνούν. Και τότε,
ας μη τους πλησιάση κανείς. Δέν δέχονται
συζητήσεις.

— Και στο φροδοτο-μωλά οι ίσχυροί μόνον
πρέπει να ζήσουν. Αυτό μόνον λένουν. Και
αυτό άν καταδεχθούν.

ΝΙΚ. - ΚΑΠ.

ΑΓΝΩΣΤΑ ΕΠΕΙΔΕ- ΔΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΑ- ΝΑΣΤΑΤΙΚΗΝ ΤΟΝ 21

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΜΟΝΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ κ. ΓΕΩΡ. ΑΣΠΡΕΑ

Τόν Άπρίλιον του 1822 ή Στερεά Έλλάς
διετέλει υπό τραγικήν άγωνίαν. Από την
Λάρισσαν και από την Λαμίαν, το Ζητούνι,
όπου το έλεγαν τότε γενικώς Έλληνες και
Τούρκοι, ήρχοντο πληροφορία, ότι ο έχθρος
έτοιμάζει μεγάλην έκστρατείαν κατά του Μο-
ρηά. Αλλά κάθε έκστρατεία μεγάλη κατά του
Μορηά κατέστρεφε πρώτα την Ρούμελη. Οι
Τούρκοι πολυπληθείς και ύπερόπται δέν άφη-
νον τίποτε όρθιον μέχρι του Ίσθμου, οι δέ
όπλαρχηγοί της Στερεάς άνίκανοι ως εκ των
όλίγων άριθμητικών δυνάμεων να τους άνα-
χαιτήσουν έπεριορίζοντο εις παρενόχλησεις
εις τα πλευρά και τα νώτα.

Έξ όλων των όπλαρχηγών της Στερεάς
έγινε έκπικρήσει εις γόητρον ο Όδυσσεύς
Άνδρούτσος.

Ο φοβερός εκείνος άρματωλός ώφελε το
γόητρον και την έπιβολήν του όνι μόνον εις
την προσωπικήν του άνδρειαν αλλά και εις
την μενάλην έπιτινίαν του κατά το ποτόν
έτος της επανάστασεως εις το Χάνι της Γρα-
βιάς, όπου μετά έκατόν είκοσι γενναίων ο-
νυσοθεις πίσω από ένα μανδρόεινον κατόρ-
θωσε να άνυναιτίσει την θοισιθεντικήν κά-
θοδον όλωλήρου έθνομικού στρατού.

Τα μιση όμως, αι έριδες, τα πάθη και αι
φιλοπονησίαι που έξεργάσθησαν άμέσως μετά
το πρώτον έτος της επανάστασεως και κα-
τέκλυσαν την Έλλάδα, είχαν επηρεάσει πολύ
τόν Άνδρούτσον, και τον είχαν καταστήσει
ύποκτον εις την κυβέρνησιν, διότι ο Άν-
δρούτσος με την πίστιν την οποίαν ειχε
εις τα όπλα του και την πεποίθησιν του γο-
ήτρον επί των παλληκαριών του ήπειθεί και
ήδιαφόρει εις τάς διαταγάς της κυβερνή-
σεως.

Ο ΠΑΡΑΔΟΣΟΣ ΦΙΛΕΛΛΗΝ

Είς μίαν τοιαύτην έποχήν κρίσιμον διά τον
φοβερόν εκείνον άρματωλόν έξεκίνησε από
το Μεσολόγγι προς αναζήτησίν του ένας από
τους περιγεγοτάτους και ο μάλλον περιπει-
σώδης Άγγλος φιλέλλην τον όποιον είδεν ή
Έλλάς κατά την έποχήν της επανάστασεως.

Ένας έντελώς ιδιόρρυθμος και τυχοδιω-
κικός τύπος άνδρός παραδόξος και κατ'α-
την μορφήν και κατά την ψυχήν και κατά τον χα-
ρακτήρα.

Άνδρός στρατιωτικού, πολεμιστού, ποιη-
τού, φιλόλογου και συγγραφέως, φίλου του
Σχέλλευ και του Βύρονος.

Ο άνδρας ήτο ο Άγγλος Τρελλώνης ή
Τρελλόνειν.

Είς την Στερεάν και ιδίως μεταξύ των
παλληκαριών του Όδυσσεως Άνδρούτσου
και των γυναικών, διότι έγινε μετ' όλήν
γαμβρός του Άνδρούτσου νυμφευθείς την ά-
δελφήν του Ταρσίτσαν, φέρεται υπό ποικι-
λίαν παραδόξων όνομάτων. Πλην του «Τρελ-
λώνης» και «Τρελλόνειν», τον έλεγαν τα παλ-
לקάρια και Ντουάρντο εκ του κυρίου όνό-
ματός του Έδουάρδου, αλλά τον έλεγαν και
Ντουάρδωτο. Άλλοι τον άπεκάλουν άπλως
«παλαβός», άλλοι τρελλογγέλο ή τρελλοφρά-
γγο, ένθ οι συγγενείς του Όδυσσεως και τα
παλληκάρια του τα άφοσιωμένα τον άπεκα-

λουν με ύπερηφάνεια ο «γαμβρός» μας.

Η ΣΥΝΟΔΕΙΑ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ

Ο Τρελλώνης άπήλθεν εις αναζήτησιν του
Όδυσσεως συνοδευόμενος από έναν άκόλου-
θον Έλληνα όνομαζόμενον Βόδλαν ή Μπό-
μπλαν και ένα ... μουλάρι.

Ο Μπόμπλας ήτο Κερκυραίος νέος άνδρας
και μαζί με τα άλλα του προτερήματα έγνώ-
ριζε και αρκετά άγγλικά και κατόρθωσε να
μάθη εις τον Τρελλώνην τα πρώτα Έλλη-
νικά.

Το μουλάρι ήτανε πλιάτσικο κάποιου παλ-
לקαριού.

Ο ιδιόρρυθμος φιλέλλην άφού το εξέτασε

Φωτογραφία του Τρελλώνη όπως ήτο
όταν κατέβη εις την Έλλάδα.

καλά και το εύρηκε καλό το άγόρασε αντί
μιας «Μαρίας Θηρεσίας» δηλ. ενός τάληρου
άνοτιρακού τα όποια έλέγοντο «Θηρεσίες»
διότι έφερον επάνω την προτομήν της μεγά-
λης εκείνης Αύτοκρατορίδας της Αυστρίας.

Τόσον ο Τρελλώνης δσον και ο Μπόμπλας
και το μουλάρι ήσαν πάνοπλοι.

Ο φιλέλλην εκείνος Άγγλος, όπως και
πλείστοι άλλοι κατερχόμενοι εις την Έλλά-
δα διά να πολεμήσουν κατά των Τούρκων έ-
φεραν μαζί και τον όπλισμόν τους και συν-
ήθως όσοι είχαν περισσότερα χρήματα έφε-
ραν και όπλισμόν και πυρομαχικά διά περισ-
σοτέρους πολεμιστάς, τα όποια έκavian δώρον
ή εις την κυβέρνησιν ή εις τους όπλαρχηγούς
μετά των όποιων έτάσσοντο διά να πολεμή-
σουν.

Ο Τρελλώνης είχε φέρει μαζί του όπλι-
σμόν διά πέντε άνδρας. Αλλαδή πέντε μα-
κρυνές καραμπίνες, πέντε ξίφη, πέντε ξυγή
πιστολίον και πέντε κιβώτια πυρομαχικών.
Μαζί με αυτά είχε φέρει και τον άνάτονον
ίματισμόν Άγγλων πολεμιστών, τον όποιον
δμως πλην αυτού ούδεις άλλος Έλληνα κα-
τεδέχθη να φορέση.

Διά τα όπλα τα όποια είχε φέρει μαζί του

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΤΟΥ ΦΙΛΕΛΛΗΝΟΣ ΤΡΕΛΛΩΝΗ ΜΕ ΤΗΝ ΑΔΕΛΦΗΝ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΥ

ο Τρελλώνης έκαυχάτο ότι ήσαν τα καλύτε-
ρα που ύπήρχον εις την Άνατολήν.

Η καραμπίνες και τα πιστόλια ήσαν του
περιονίμου άγγλικού έργοστασίου Σκίνερ,
διά δέ τα σπαθία έκαυχάτο, ότι το άτάλι
τους μπορούσε με όρμητικό κτύπο να κόψη
άκόμη και μίαν σιδερέαν στεφάνην. Ο Όδυσ-
σεύς Άνδρούτσος όμως του άπέδειξε ότι
και αυτός και τα παλληκάρια του είχαν του-
φέκια και σπαθία άν όχι πολύ καλύτερα αλλά
πάντως σαν αυτά που έφεραν εκείνος από
την Άγγλίαν.

ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ ΤΗΣ ΔΡΑΚΟΣΠΗΛΙΑΣ

Πάνοπλοι και με το φορητόν μουλάρι ο
Τρελλώνης και ο άκόλουθός του ξεμερόθη-
καν ένα πρωί παρά τάς ύπωρειάς του Παρ-
νασσού και εις μικράν άπόστασιν από την
περίφημη Δρακοσπηλιά, το μέρος όπου ο Άν-
δρούτσος είχε στήσει κατά την έποχήν εκεί-
νην το στρατόπέδον του.

Λίγο πρό του φτάσούν στα καραούλια του
άρματωλός ο Άγγλος με τον άκόλουθόν του
άκουσαν από μακριά την άτήχησιν, την γλυ-
κιά και μεταλλική, που τόσο όμορφα άντη-
χει στα δάση και στα βουνά, κουδουνιών
που κρεμούν στα όρεινά μέρη οι χωρικοί στο
λαμό των μουλαριών. Ο Μπόμπλας ένοιωσε
ότι κάποια συνοδεία θα έζωννε άπάνω στο
μονοπάτι το άνηφορικό που άνέβαινε μαζί με
τον όφεντικόν του και έξήγησε εις τον Τρελ-
λώνην, που άκουγε με προσοχή και εύναρκτη-
σι τον άντίλαλο, πως σε λίγο θα τους έφτα-
νε συνοδεία καθάλλαρών σε μουλάρια.

— Η γυναίκες, του είπε, θα είνε η κα-
λόγηροι.

Ο Τρελλώνης έξέφρασε την χαράν του με
την έλπίδα που θα έβλεπε γυναίκες του δου-
νός του Παρνασσού, αλλά και την άηδαν
του άν αντι των γυναικών ή έκταπος συνο-
δεία άπετελείτο από καλονήρους.

Ο περιεργος εκείνος Άγγλος ένθ δέν ήτο
άθεος έστρεψε μεγάλην αντίπαθειαν εις τους
παπάδες και τους καλονήρους. Ήτο χριστι-
ανός κατά την ίδιαν αλήθειαν της σημασίας
της λέξεως και τόσον χριστιανός, ώστε και
αυτούς τους δολοφόνους του, οι όποιοι, ως
θα είδομεν τον έπυροδόλησαν από ένέδρας
εις τα νώτα και τον έτραυματίσαν θανασίμως
ένθ τους ειχε εις τα χέρια του και ήδύνατο
να τους θανατώση με ένα μόνον νύχτα τους
έσυγχώρησε και τους άπέδωσε την έλευθε-
ρίαν.

Η συνοδεία έπλησίασεν έπειτα από λίγα
λεπτά και δύο παλληκάρια ύψηλόσωμα με άρ-
ρενωπές φυσιογνωμίες και με τα τουφέκια
έλεύθερα στα χέρια προηγούντο της συνοδεί-
ας των μουλαριών με την χορότητα και την
εθνικήσιν που χαρακτηρίζει ιδίως τα παλ-
לקάρια και τους πολεμιστάς των βουνών.

Το μονοπάτι ήτανε στενό και για να περά-
ση ή συνοδεία έπρεπε να παραμείρη το μου-
λάρι του Τρελλώνη.

— Κάντε πέρα ρε... Αδιάστε το μονοπάτι
... άφώναξαν τα δύο παλληκάρια χωρίς να
έξερουν ποι ήσαν οι δύο συνοδοί του μου-
λαριού που έζωνε το μονοπάτι.

Ο Τρελλώνης, ο όποιος άντελήφθη περί

τίνος επρόκειτο άρπαξε άμέσως τὰ χαλινάρια του μουλαριού και αντί νά παραμερίσει εστάθηκε στη μέση και φώναξε πρὸς τοὺς δύο πολεμιστάς του: «Τὸ Τρελλὸν δὲν κάνει ποτὲ πέρα ἀν ντὲν τὸ παρακαλέσουν».

Τὰ δύο παλληκάρια, τὰ ὁποία εἰς ἄλλην περίπτωσηὶν θὰ ἐξεβίαζον τὴν δίοδον, εἶδαν ἕναν ξένον ἐνδεδυμένον παραδόξως και ἄκουσαν τὸν Μπόμπλας, ὁ ὁποῖος ἔδωκε τίς φωνὲς και ἐστάθηκαν.

— Μωρὲ παλληκάρια, ἐφώνησε ὁ Μπόμπλας, εἶνε ὁ λόγος μωρὲ ὁ ἐγγλέζος, ὁ φιλέλληνας ὁ Τρελλὸν πού πάει ν' ἀνταμώσει τὸν καπετὰν Ὀδυσσεύς Ἀνδρούτσου...

— Κι' ἐλόγου μας στὸν καπετάνιο πάμε, ἀκούσαν νὰ τοὺς λένε τὰ παλληκάρια.

Και τοὺς ἐξήγησαν μὲ γοργότητα και συντομία ὅτι συνώδευαν γιὰ τὴν Δρακουσηλιά τὴν ἀδελφὴ τοῦ Ὀδυσσεύς Ἀνδρούτσου, τὴν Ταρσίτσα μαζί μὲ τὴν γρηὰ παραμάνη της και δύο-τρεις ὑπηρετίες.

Μόλις ὁ Μπόμπλας ἐξήγησε εἰς τὸν Τρελλὸν τί συνέβαινε ὁ ἰδιόρρυθμος ἐκεῖνος Ἀγγλος ἐφώνησε μὲ χαρὰ πρὸς τὸν ἀκόλουθόν του:

«THE SISTER OF THE LION AND DROU'TSO I SHALL GO AND STAKE HANDS WITH HER».

Και ὁ μὲν Μπόμπλας ἐνόησε τί εἶπε ὁ Τρελλὸν, τὴν ἐκπλήξιν του και τὸν θαυμασμόν του: «Ἡ ἀδελφὴ τοῦ λέοντος Ἀνδρούτσου... θὰ πάω νὰ της σφιξῶ τὸ χέρι» ἀλλὰ τὰ παλληκάρια δὲν ἐνόησαν τίποτε και ἐνῶ ὁ Μπόμπλας τοὺς ἐξηγοῦσε ὁ Τρελλὸν μὲ τὸ μαῖο ἐγγλέζικο σκούφο στὸ χέρι ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος πού ἔφταναν ἦδη τὰ μουλάρια.

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟΝ

Τότε συνέβη κάτι τὸ ὁποῖον μπορεῖ νὰ ἐ-

ξηγηθῇ ὡς μοιραῖον, ὡς ἕνα προμήνυμα τῆς μοίρας ἢ τῆς τύχης.

Ἐνῶ ὁ Τρελλὸν ἐσπευδε πρὸς τὴν συνοδείαν ἢ ἀδελφὴν τοῦ Ὀδυσσεύς ἢ Ταρσίτσα ἢ ὁποία προηγεῖτο τῆς μικρᾶς συνοδείας τῶν ἐρίπων γυναικῶν, εἶτε ἀπὸ παραστράτημα τοῦ μουλαριού ἐπάνω εἰς τὸν ὀλισθηρὸν γρανίτην τοῦ μονοπατιοῦ, εἶτε ἀπὸ αἰφνιδίαν ἀπότομον κίνησιν ἀπὸ τὴν ἐκπληξιν της ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ Τρελλὸν ὠλισθήσε ἀπὸ τὸ μουλάρει και θὰ ἔπεφτε ἀν δὲν ἐπρόφθανε ὁ Τρελλὸν νὰ τὴν ἀρπάξῃ σχεδὸν στὴν ἀγκαλιά του.

Φωνὲς και κραυγαὶ ἀντήχησαν.

Φωνὲς φρόβου και κραυγαὶ ἐκπλήξεως ἐνῶ δὲ ἡ Ταρσίτσα ἢ ὁποία ἦτο νεωτάτη και λιγερὴ ἄφοβος δὲ κόρη κατόρθωσε σὲ μιὰ στιγμή και εὐρέθη ὁρθία, καμιά δεκαριά παλληκάρια τὰ ὁποία ἦσαν εἰς τὰ πλεῖρα ἢ παρακολούθουν τὴν συνοδείαν, εὐρέθησαν σὲ μιὰ στιγμή ἀπειλητικὰ γύρω στὸν Τρελλὸν.

Ὁ Μπόμπλας τὰ εἶχε γόσει.

Τὸ ἐγκλημα τοῦ Τρελλὸν ἦτο φοβερόν, ἔσταμάτησε τὴν συνοδεία τῆς ἀδελφῆς τοῦ ἀργικαπετάνιου. Ἐγινε αἰτία νὰ γυρεῖται ἀπὸ τὸ μουλάρει και τὸ χειρότερον ἀπ' ὅλα σκεδὸν τὴν ἀγκάλιασε. Καὶ τὰ τρία αὐτὰ ἀπέτρεψαν τρία ἐγκλήματα διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Ὁ Τρελλὸν ψύχραιμος ἐν τοῖτοις και ἀπαθὴς μὲ τὸν σκούφο του στὸ χέρι ἔβλεπε μὲ θαυμασμόν τὴν Ταρσίτσα και ἔλεγε ἀκαταπαύτως λόγια τὰ ὁποία κανεὶς δὲν καταλάβαινε.

Ἡ Ταρσίτσα, ἡ ὁποία ἦτο λιγνὴ, ψηλὴ, μελαγχρινὴ και μὲ μαῖρα τόσο γλυκὰ ὅσον και διαπεραστικὰ μάτια ἐστάθηκε ὁρθία ἀπέναντί του και ἐνῶ στὴν ἀρχὴ τὸν ἐκύττα-

ζε μὲ μάτια ἀσθηρὰ και ἐπιληκτικά, μόλις ἀντελήφθη ὅτι ἡτοξένος ἄρχισε νὰ τὸν κυττάξῃ μὲ ἐπιεικείαν ἀλλὰ και μὲ φαιδρότητα.

Ἔτσι τὰ παλληκάρια πού ἦσαν ἔτοιμα νὰ τὸν τσακίσουν ἐμαλάκωσαν και περιεμναν ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς κυρᾶς τους νὰ τοὺς δώσῃ διαταγὴ τί νὰ κάνουν.

Ἐν τῷ μεταξύ εἶχε σπεύσει ὁ Μπόμπλας, ἀλλ' ὁ Τρελλὸν χωρὶς νὰ νοιώθῃ μέσα σὲ πῶς κίνδυνον εὐρέθη ἐνῶ ἔλεγε τὰ ἀκατάληπτα ἐκεῖνα λόγια γιὰ τὴν Ταρσίτσα και τὰ παλληκάρια της ἐτόλμωσε νὰ της προτείνῃ και τὸ χέρι.

Ἡ Ταρσίτσα ἢ ὁποία ἦτο ἔκτυπο και τολμηρὸ κορίτσι τοῦδωσε τὸ χέρι της και συνώδευε τὴν χειρονομίαν μὲ ἕνα τραγανὸ γέλιο.

Τότε ὅλα τὰ παλληκάρια ἔμειναν κατὰ πλάγια.

Ὁ «τρελλοῖγγλέζος» πῆρε μὲ ἐνθουσιασμό τὸ χέρι τῆς Ταρσίτσας ἔσκυψε και ἄρχισε νὰ τὸν καταφιλή και νὰ διακόπτῃ τὰ φιλήματα μὲ διάφορα λόγια.

—Τί λεί μωρὲ, τί λεί; ῥώτησε γελώντας ἡ Ταρσίτσα.

Εἰς τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ. Ὁ Τρελλὸν στὴν Ἀρκαδοπηλιά. — Συνάντησις μετὰ τοῦ Ὀδυσσεύς. — Ὁ ἔρως του μὲ τὴν Ταρσίτσαν. — Ἡ Ταρσίτσα τὸν ἀναπαύει. — Τὸ περίφημον Κωρύκειον ἄντρον. — Ἡ ἀπαγωγή.

«ΕΓΩ», τὰ ἐκλεκτότερα

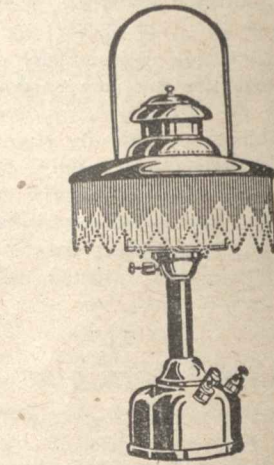
σιγαροῦ τῆς Ἀργινίου.

Εἰς τὰ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΦΩΤΟ - ΟΠΤΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ: Π. ΜΑΝΩΛΙΔΗΣ

Ὁδὸς Ἀγγέλου Βλάχου 4. — ΑΘΕΝΑΙ

ΦΩΤΙΣΜΟΥ

πρόβλημα δὲν ὑπάρχει μὲ τῆς λάμπης πετρελαίου ἢ βενζίνης ἀπὸ 4 ἕως 4000 κηρίων ἔντασιν διὰ σπιτία ἢ καταστήματα. Ἡ ἔργαζονται ἄνευ τρόμπας ὅπως και μὲ τρέμπαν, εἶνε δὲ οἰκονομικώταται και ἀσφαλέςταται. Οἱ μὴ ἔχοντες ἡλεκτρισμὸν ἀπαλλάσσονται τῶν ἀκαταβλητῶν ἐγκαταστάσεων οἱ δὲ ἔχοντες ἐνισχύουν τὸν φωτισμὸν τῶν κατὰ παντὸς ἀποσέπτου. Μία ἐπισκεψὶς θὰ σὰς πείσῃ εἰς τὸ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ε. Κ. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ Πατησίων 53, Ἀθῆναι. Παρὰ τῷ ἰδίῳ διάφορα ἄλλα πρακτικὰ εἶδη διὰ δώρα, ὡς π. χ. γραμμόφωνα, δίσκοι, ὥρελῶνα τῆς τσέπης, θερμάστραι, ἀθύματα, μελανηφόροι γραμμοὶ, σενιδικές κλπ. ἀπὸ 25—5000 δρχ. ἄξιως. Ζητοῦνται δραστήριοι πράκτορες.

Η ΣΕΛΙΔΑ ΜΑΣ

ΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΜΟΔΑΣ

Τὸ «Τικ - Τάκ» μὲ ἀνέθεσε τὴ σελίδα αὐτή, πὺθ εἶνε ἀνεργὴ ἀποκλειστικῶς στὸ γυναικῶν κόσμο. Καὶ ἡ πρώτη σκέψη μου ἦταν πὺθ νὰ δώσω στὴ σελίδα αὐτὴ μιὰ πρωτότυπη μορφή, σύμφωνα πρὸς τὴν δὴν πρωτοτυπία τοῦ περιοδικοῦ.

Γι' αὐτὸ ἀπεφάσισα νὰ μὴ γεμίσω τίς στήλες μὲ τίς στερεοτύπες συμβουλές γιὰ μόδες, γιὰ καλλυντικὰ κλπ., πὺθ πᾶνουν πολὺτιμο χῶρος, χωρὶς ἀπὸ καμμιὰ νὰ διαβάζονται. Γι' αὐτὸ εἶπα καὶ ἐξέρω πὺθ καμμιὰ γυναῖκα δὲν περμενεῖ νὰ μᾶθῃ ἀπὸ ἐφημερίδας ἢ περιοδικὰ τί φόρεμα νὰ κάμῃ. Αὐτὸ το μᾶθαι πὺθ γρήγορα ἀπὸ τὴν μόδιστρα της.. Ἀπόδειξις ὅτι καὶ κανένα ξένο περιοδικὸ ἢ ἐφημερίδα δὲν γράφει πᾶς γιὰ μόδες, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἀποκλειστικῶς ἀσχολούμενα μὲ τὴν μόδα.

Ἀλλὰς ὅμως τὸ πρᾶγμα προκειμένου γιὰ τίς καινούργιες τάσεις και τίς τελευταῖες λέξεις τῆς μόδας. Αὐτὲς βέβαια κάθε γυναῖκα ἐνδιαφέρεται νὰ τίς μᾶθῃ ὅσο τὸ δυνατόν πὺθ γρήγορα. Καὶ γι' αὐτὸ παρακαλέσαμε τὴν ἐν Παιδείας διακεκριμένην λογιαν και δημοσιογράφον δεσποινίδα Ἑλένην Σαμίον νὰ μᾶς γράφῃ τακτικὰ τίς τελευταῖες λέξεις τῆς μόδας. Καὶ ἔτσι μὲ τὴν πολὺτιμο συνεργασίαν τῆς ἀνταποκριτρίας μας ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἡ ἀναγνώστρίς μας θὰ εἶνε πάντα εἰδοποιημένης εγκαίρως γιὰ ὅτι καινούργιο σχετικὸ μὲ τὴν τουαλέττα τους καὶ γενικώτερα τὴν ἐμφάνισιν τους, πρὸς τὸν μᾶθον ἢ μόδιστρες τους.

Ἐκεῖνο ὅμως πὺθ πρέπει νὰ ἔχουν ἰσ' ὄψει τους ἡ ἀναγνώστρίς μας εἶνε ὅτι σήμερον σὺν καλὸ μας κόσμο ἔχει μεγάλη πέρασιν πᾶν ὅτι εἶνε ἐλληνικὸ. Ἐνῶ μετρη πέρου ἀκόμη ἡ ξενομανία μᾶς ἔκανε ν' ἀποκλείουμε τὰ ἀριστοκρατικὰ τῆς ἐθνικῆς χειροτεχνίας, ἐφέτος τὰ ἐλληνικὰ μοῦθα στὰ πρῶινὰ φορέματα, στὶς τσάντες, στὴ διακόσμει, στὰ ἐπιπλά, εἶνε περιζήτητα. Ἰδίως στὴν ἐπιπλάσι. Ὅλα σχεδὸν τὰ ἀριστοκρατικὰ σαλόνια τῶν Ἀθηνῶν ἔχουν ἀναστατωθῇ γιὰ νὰ καθιερώσουν ἑπιπλά ἐλληνικῶ ῥυθμοῦ, βυζαντινοῦ και ἰδίως σκυριανοῦ. Ἀρκεῖ νὰ σὰς πῶ, ὅτι τοὺς τελευταῖους μῆνες ἀνοῖξαν πέντε ἐπιπλοποιεῖα πὺθ δὲν παράγουν παρὰ μόνον σκυριανὰ ἐπιπλά. Μία κυρία μάλιστα ἐξήγησε ἀπὸ ἕνα σκετογραφικὸ νὰ της σχεδιάσει μιὰ σκυριανὰ σὲ β' ἰσ' ὅτι τὸν ἔχει. Ἀλλὰ αὐτὸ βέβαια εἶνε ὑπερβολή.

Ὅπως ὑπερβολὴ εἶνε ὅτι πολλὲς οἰκοδόμοι νες μὲ τὴν εὐχάριστον και ἀξέπαινη αὐτὴν φούδια τῆς...ἐλληνομανίας, ἀπεφάσισαν νὰ ἐξοβελίσουν ἀπὸ τὰ σαλόνια και τὰ στοινιδια τους τὰ μαξιλαράκια. Ἀς μὴ σπεύδουν ὅμως γιὰ τὰ μαξιλαράκια φαίνεται ὅτι θὰ κρατῇ τοὺς πολλὸ ἀκόμα στὴ μόδα. Ἀς ἐπιμένουν στὸν ἐλληνικὸ ῥυθμό, ἂς κεντρίσουν μαξιλαράκια μὲ ἐλληνικὰ μοῦθα. Καὶ γενικώτερα δέμωσ εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι τὰ μαξιλαράκια δὲν πρέπει νὰ ἀγοράζονται ἔτοιμα. Προτιμώτερον εἶνε ἡ οἰκοδόμοινες νὰ τὰ κεντρίν μόνες τους, πρᾶγμα πολὺ εὐκόλο ἄλλως τε γιὰ ὅσες διαθέτουν ῥαπτομηχανή, ἀφοῦ σχεδιάσουν προηγουμένως ἐπάνω σὲ ἔκτασμα ἕνα σχεδῖο δικῆς τους ἐμπνεύσεως. Ἔτσι και τὸ προσωπικὸν τους γούστο θὰ ἔχουν τὴν εὐκαιρία νὰ δείξουν και δὲν θὰ διατρέχουν τὸν κίνδυνον νὰ βλεπῶν σὲ φιλικὰ τους σπιτία μαξιλαράκια ὅμοια μ' ἀπαράλλαχτα σὰν τὰ δικὰ τους, πὺθ ἀγοράστηκαν ἀπὸ τὸ ἴδιο κατάστημα.

ΕΥΑ

Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΞ ΜΟΤΥΠΙΑ

ΟΙ ΝΙΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

Πρῶτος και κύριος εἶνε ἀκριβὲς νὰ μὴ προσκολλάσθῃς και πὺθ εἰς τοὺς κανόνες αὐτούς.

Ἡ σημερινὴ ἐποχὴ εἶνε ἐποχὴ ἀτομικῆς πρωτοβουλίας και πρακτικῶν πνεύματος.

Μία κυρία ἢ ἕνας κύριος πὺθ θὰ ἤθεραν μὲν τέλεια τοὺς κανόνες τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς, ἀλλὰ θὰ τοὺς ἐφήρμοζαν κοῦτὰ και μονοκόμματα σ' ὅλες τῆς περιστάσεις τὸ ἴδιο θὰ ἔκαναν ἀπόλυτα τὴν ἐντύπωσιν ὅτι δὲν ἔξουν νὰ φερθοῦν.

Μὴ δίδετε ὑπερβολικὴν προσοχὴν στὰ ζητήματα τῆς ἐτικέτας. Ἀμα ἔχετε καλὴν κοινωνικὴν ἀνατροφὴν ἀπὸ τὸ σπιτί σας, ἀμα τὸ μυαλό σας εἶνε εὐστρφο, ἀμα ἔχετε τὴν ἱκανότητα νὰ συμμορφώσθῃτε μὲ τὸ περιβάλλον και τὰς περιστάσεις, ὅπως και νὰ φερόσθῃτε ποτὲ δὲν θὰ κάμειτε κακὴν ἐντύπωσιν.

Τὸ ἰδεώδες τοῦ κοσμικοῦ τύπου εἶνε σήμερον ἀκριβὲς νὰ δείχνηται ἀνώτερος τῶν κανόνων, νὰ φερεται ἐλεύθερα και ἰδιότυπα, νὰ δάμῃ τὴν σφραγίδα τῆς προσωπικότητός του στὴ συμπεριφορὰ του και γενικὰ νὰ δη-

μιουργεῖ δικούς του κανόνες ἀντὶ νὰ ἀκολουθῇ ξένους—τοὺς ξένους ἐκείνους και κατὰ παραγγελίαν κανόνες πὺθ περνοῦν σὰν ὁδοστρωτήρες ἐπάνω ἀπὸ τὰ ἄσπρα και τὰ ἰσοπεδώνουν, τοὺς ἀφαιροῦν τὸν ἀτομικὸ χαρακτῆρα και τὰ κάνουν ἀσήμαντα, σὰν στρατιώτες στὴ γραμμὴ.

Μὴ δίδετε και μεγάλῃ ἐμπιστοσύνην στοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος στερεοτύπους ὁδηγούς και προφύσσους τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς. Αὐτοὶ γιὰ νὰ φάνουν καλὰ πληροφορημένοι, ἢ δουλεῖα τους εἶνε νὰ ἐπινόουν διάφορες σχολαστικὲς λεπτομέρειες, νὰ συσσωρεύουν δυσκολίες και νὰ μετρεῖν εἰς τὸ ἐπικρατοῦν τὴν κοσμικὴν ζωὴ.

Ἀκοῖστε τὰ μαθήματά τους, μὲ τὴν ἐπιφύλαξιν ὅμως ὅτι δὲν θὰ τὰ πάρετε ὡς ἐπαγγέλιον ἀπὸ τὸ ὅποιον δὲν πρέπει νὰ παρακλίνετε οὔτε κατὰ κεραίαν, ἀλλὰ ὅτι θὰ διατηρῆσθε τὴν ἀτομικὴν σας πρωτοβουλία ὡς τε νὰ προσαρμόσθῃτε ἀνάλογως σὲ κάθε περίπτωση.

Ἐγὼ δὲν ἔχω τὴν ἀξίωσιν οὔτε και ἀναλαμβάνω νὰ σὰς δώσω μαθήματα. Θὰ σὰς δίδω κάθε βδομάδα στὴ στήλῃ αὐτὴ σὲ σύντομες και πρακτικὲς συμβουλές τοῦς γενικοῦς κανόνες πὺθ ἀκολουθεῖ στὴ συμπεριφορὰ του κάθε πολιτισμένος ἄνθρωπος πὺθ ἔχει καλὴ κοινωνικὴ ἀνατροφή. Κι' ὅταν ἔχετε αἰτιούς τοὺς κανόνες ὡς βάσιν, νὰ εἰσθε ἀπολύτως βέβαιον ὅτι ποτὲ δὲν θὰ πέσετε ἐξω.

Η ΣΜΑΡΤ

Η ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΕΝΟΣ ΠΑΤΕΡΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΟΡΗΝ ΤΟΥ

ΣΤΗ ΜΙΚΡΗ ΜΟΥ ΧΡΗΣΤΙΝΑ

Ἡξερὲς πάντα, παιδί μου, πὺθ ὁ πατέρας σου ἦταν φτωχός, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς πέννας, ὅπως ὅλοι πὺθ εἶχαν τὴν φιλοδοξίαν νὰ μαζεύουν χρυσάφι και διαμάντια μόνον μ' αὐτὴν. Σὰν πεθάνω, δὲν θὰ ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ σ' ἀφήσω παρὰ τὸ μικρὸ ξύλινο σπιτάκι τοῦ Ἑσσελ και τὴ διαθήκη αὐτὴ, πὺθ διαβάζοντάς την, θὰ δῇς πόσο χρυσάφι κρύβει κάτω ἀπὸ τίς γραμμές της. Φύλαξέ την, μελέτα την, και τ' ἀμνηχο χαρτί θὰ σοὺ χαρίσῃ ὅτι ὁ φτωχὸς πατέρας σου δὲν μπόρεσε ἐμπράκτως νὰ σ' ἀφήσῃ μετὰ τὸ θάνατό του.

Κάθε κορίτσι, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θ' ἀγαπήσῃ. Πρόσεξε, παιδί μου. Ὁ πρῶτος ἔρωσ σου νὰ εἶνε και ὁ τελευταῖος. Μὴ σὲ παρασύρῃ τίποτε ἔξω ἀπὸ τὴ λογικὴ, μὴ δώσης ἀσυνλόγιστα τὴν ἀγάτῃ τῆς ψυχῆς σου στὸ πρῶτο λούλουδι πὺθ θὰ βρῇς μετὰ σὺν, ὁμορφο και μυροῦδάτο.

Μὴν ἀγατῆς ἕναν ἄνθρωπον μὲ μιὰ ματιά, μὴ τοῦ δώσης τὴν καρδιά σου μ' ἕναν ὠραῖο λόγο, πὺθ θὰ σοὺ σφραγίσῃ τὴν ὥρα πὺθ θὰ λυγίσῃς στὸ δοξάρι ἐνὸς βιολίου.

Ἡ ἀγάτῃ, κόρη μου, δὲν γεννιέται μ' ἕνα βλέμμα, οὔτε μ' ἕναν λόγο και εἶμαι σὲ ἡλικία νὰ ξεύρῃς πὺθ ποτὲ αὐτοὶ οἱ ἔρωτες ἐνδοκίμησαν, ἐφ' ὅσον ὑπῆρξαν στιγμιαῖοι, στὴν ἀρχὴ τους.

Ὁ ἄνθρωπος πὺθ θὰ σ' ἀγατῇ δὲν θὰ σοὺ τὸ πᾶ ἀμέσως και στὸν ἄντρα πὺθ θὰ δῇς ἡλικίαν γιὰ δικὸ σου, δὲν θὰ τοῦ δώσης τὴν καρδιά σου ἀμα σὺ τὴν ζητῇς, ἀλλὰ ἀμα ἐστὶν ἐλπίς.

Ἐκεῖ πὺθ διασκεδάσεις μὴ ζητῇς νὰ βρῇς τὸν ἄντρα πὺθ θὰ σ' ἀγατῇ, μέσα στὰ σαλόνια δὲν βολέκεται ἡ ἀγάτῃ. Ἡ ἀγάτῃ ἔχει δικὴ της φωλιά. Δὲν μπαίνει στὰ κέντρα τοῦ γλεντιοῦ και τῆς διασκεδάσεως, ἀλλὰ και ἡ σαρκικὴ ἡδονὴ δὲν βολέκεται στὰ λόγια τῆς ὑποκρισίας.

Ὁ κοσμικὸς νέος, ἡ κοσμικὴ δεσποινὴς δὲν πᾶει στὶς διασκεδάσεις γιὰ ν' ἀγατῇ. Πᾶει γιὰ νὰ περάσῃ εὐχόρως τὴν ὥρα της. Γιὰ τὸ δὲν ἔχει τίποτε καλύτερον νὰ κάμῃ. Ἀλλ' ὁ μόνον ἄν κ' ἡ ἀγάτῃ εἶχε τίς ἰδίας ἰδέες μὲ τὸν κοσμικὸ κύκλο τῆς ζωῆς.

Φιλενάδα μόνον ὁ νέος μπορεῖ νὰ ζητῇ μέσα στὰ κέντρα, δὲν ὅμως και αὐτὸν γιὰ τὰ ὑπόλοιπα χρόνια τῆς ζωῆς του δὲν διαλέγονται ἡ γυναικὲς ὅπως διαλέγονται ἡ γυναικὲς τοῦ χοροῦ.

Τὰ βλέμματά σου νὰ εἶνε μετοχημένα νὰ αὐτὰ πὺθ ὀφθαλμοὶ ν' αὐτὰ σημαίνουν τίποτε περισσότερο παρὰ τὴν ἔξορῃ νὰ ξεχωρίσῃς τὸν κάθε ἄπατεῶνα ἀπὸ ἐκείνον πὺθ τοῦ ἀξίζει μιὰ συμπαινητικὴ ματιά σου.

ΟΣΚΑΡ ΜΙΛΟΥΜΕΝΤΑΛ

ΠΩΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΜΕΤΑ ΕΝΑ ΑΙΩΝΑ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΟ ΕΤΟΣ 2031

Είπε πιθανότατον ότι μετά ένα αιώνα ή εφάρμογί των επιστημονικών ανακαλύψεων θα μεταβάλει τις συνθήκες της ανθρώπινης ζωής, τουλάχιστον όσον την μετέβαλε κατά τα προηγούμενα εκατόν έτη.

Ένα παιδί που γεννήθη εις τὰ 1831 ήρχετο σ' έναν κόσμο που μόλις άρχιζε να εκταλνύεται την άτμομηχανήν, όπου ο ήλεκτρισμός ήτο άχρηστος γνώσις μερικῶν καθηγητων, όπου τὰ άναισθητικά και τὰ άντισηπτικά ήσαν άγνωστα. Τὸ παιδί τοῦ 2031, άναπολύν τὸ 1931, θὰ τὸ θεωρεῖ πρωτόγονον και καθυστηρημένον ὅσον φαίνονται αἱ συνθήκαι τοῦ 1831 εἰς ἕνα παιδί τῆς σημερινῆς εποχῆς. Ἡ τάσις μας πρὸς τὰ ταξείδια, αἱ πηγαὶ τοῦ πλοῦτου πού διαθέτομεν, ἡ ιατρική μας άκμή και αἱ ιδέαι μας θὰ ἀλλάξουν τόσον πολὺ κατὰ τὴν προσεχῇ εκατονταετηρίδα, ὅσο ἀλλάξαν και κατὰ τὴν περασμένην.

Η ΚΙΝΗΤΗΡΙΟΣ ΔΥΝΑΜΙΣ

Ἡ ἐφηρμοσμένη φυσική, πού μας ἔδωσε τὴν άτμομηχανήν, τοὺς κινητήρας ἐσωτερικῆς καύσεως και τὸν ασύρματον, τὰ τηλέφωνα, καθὼς και ὅλας τὰς ἄλλας πρακτικὰς ἐφαρμογὰς τῆς ηλεκτρικῆς ἐνεργείας, ἀσφαλῶς θὰ κάμῃ θαυμασίας προόδους πρὸ τοῦ 2031.

Οἱ καλύτεροι ἐπιστήμονες πιστεύουν ὅτι πρὸ τοῦ 2031 οἱ φυσικοὶ θὰ λύσουν τὸ πρόβλημα τῆς ἐφοδιάσεως τοῦ κόσμου με ἄφθονον και φθιγγὴν κινητήριον δύνανμιν. Σήμερα χρησιμοποιοῦμεν τὴν ἐνέργειαν πού ἐξάγεται ἀπὸ τὸ κάρβουνο και τὴν βενζίνην. Καὶ τὰ δύο αὐτὰ ὕλινά βγαίνουν ἀπὸ τὴν φύσιν, με δαπάνην πολλῶν χρημάτων και κολοσσιαίας ἀνθρωπίνης ἐργασίας. Ἀλλὰ με τὰς καλύτερας μεθόδους, μία λίτρα άνθρακος μόλις μπορεῖ νὰ προσέρῃ δύνανμιν ἐνὸς ἱπποῦ ἐπὶ μίαν ὥραν. Ἐνῶ εἰς τὰ ἄτομα μίᾳ σταγόνης ὕδατος ἐννιάχρη χημικασία δύνανμιν ἐνεργείας. Εἶνε ἀναμφισβήτητον ὅτι ἡ κολοσσιαία αὕτη πηγὴ ἐνεργείας ὑπάρχει, ἀλλὰ οἱ φυσικοὶ δὲν ἔβρουν ἀκόμη πὼς νὰ τὴν ἀποκτήσουν ἢ και ἂν τὸ κατόρθωσαν, δὲν ἔβρουν πὼς νὰ τὴν χρησιμοποιήσουν δι' ὠφέλιμον ἐργασίαν.

Τὸ πρόβλημα αὐτὸ θὰ λυθῇ πρὸ τοῦ 2031. Κάποιος ἐφευρέτης, πού βρίσκεται τώρα στὰ σπάρτανα ἢ εἰνε ἀγέννητος, θὰ βρῇ τὸ σίτητρο, πού τὸ ὅποιον ἂν ἀνάψῃ τὴν φλόγα ἢ τὸν ἐμπροσθητήρα πού θὰ προκαλέσῃ τὴν τρομερὰν ἐκρηξίν των ἀτόμων τῆς ὕλης.

ΘΑ ΘΕΡΜΑΝΘΟΥΝ ΟΙ ΠΟΛΟΙ

Αἱ συνέπειαι τῆς ἀνακαλύψεως μιάς τέτοιας ἀνεξαντλήτου εὐθηνῆς πηγῆς ἐνεργείας εἶνε ἀπερίδριπτοι. Διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ἱστορίαν του ὁ ἄνθρωπος θὰ ἀποκτήσῃ ἀρκετὴν δύνανμιν, ὥστε νὰ ἐπιχειρήσῃ δράσιν ἐπὶ παγκοσμίῳ κλίμακος. Θὰ εἶνε εὐκόλον εἰς αὐτὸν νὰ μεταβάλῃ τὴν γεωγραφίαν ἢ τὸ κλίμα τοῦ κόσμου. Διὰ τῆς χρησιμοποιοῦσας τῆς ηλεκτρικῆς ἐνεργείας πού θὰ παράγουν 50.000 τόννοι νεροῦ, ποσὸν πού ἐκτοπίζει ἕνα μεγάλο ὑπερωκεάνειον, θὰ μπορῇ νὰ μετατοπισθῇ ἡ Ἰρλανδία εἰς τὸ νοτιώτατον μέρος τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ. Ἐπίσης ἡ θερμοκρασία πού εἶνε δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῇ με τὴν ἴδια ποσότητα νεροῦ θὰ ἀρκῇ γιὰ νὰ συντηρήσῃ εἰς τὰς πολικὰς περιφε-

«ΕΓΟ», τὰ σιγορέττα διὰ κυρίας και δεσποινίδας.

ρείας θερμοκρασίαν ἰδίαν με τὴν τῆς Σαχάρας ἐπὶ χίλια ἔτη.

ΑΣΤΡΑΠΙΑΙΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

Ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς ἐνεργείας αὐτῆς θὰ ἐπαναστατήσῃ φυσικὰ τὰ ταξείδια και τὰς μεταφορὰς. Θὰ κατορθωθῇ ὥστε μία κινητήριος μηχανὴ ἐξακοσίων ἱππων, ἰκανὴ νὰ ἐγασθῇ ἐπὶ χίλια ὥρας, νὰ χωρῇ μέσα εἰς ἕνα σωλήνα ὀχι μεγαλύτερον ἀπὸ ἕνα στυλογραφόν. Σχετικῶς με τὴν φύσιν των μεταφορικῶν μέσων, διὰ τὰ ὁποῖα τέτοιες μηχανές θὰ παρέχουν τὴν κινητήριον δύνανμιν, εἶνε τολμηρὸν νὰ γίνονιν προφητεΐαι. Οἱ ἐπιβάται θὰ ταξιδεύονιν με καταπληκτικὰς γρήγορα ἀεροπλάνα, τὰ ὁποῖα τὸ 2031 θ' ἀνεβαίνουν και θὰ κατεβαίνουν καθέτως. Τὰ ἔμπορεύματα θὰ μεταφέρονται γρήγορα και φθηνὰ διὰ ξηρὰς ἢ διὰ θαλάσσης, με μέσα των ὁποίων ἡ δαπάνη θὰ εἶνε τελείως ἀσήμαντος.

Ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῆς τῆς νέας ἐνεργείας θὰ συνοδευθῇ μοιραίως με μεγάλα κοινωνικὰ προβλήματα. Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς εἰς τὴν βιομηχανίαν θὰ ἐπιφέρῃ π.χ. τὴν πλήρη καταστροφὴν των ἀνθρακωρυχείων. Ἐπίσης θὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ καταστροφὴ πολλῶν βιομηχανιῶν, ὥστε αἱ κυβερνήσεις θὰ ἔχουν νὰ φροντίσουν διὰ πολλοὺς ἀνέργους.

ΑΝΕΜΟΙ ΚΑΙ ΡΕΥΜΑΤΑ

Μερικοὶ διακεκριμένοι ἐπιστήμονες δὲν πιστεύουν ὅτι ἡ λύσις τοῦ προβλήματος τῆς ἐνεργείας θὰ φθάσῃ αὐτὸν τὸν βαθμόν. Φρονούν ὅμως ὅτι οἱ άνεμοὶ εἶτε τὰ θαλάσσια ρεύματα δύνανται νὰ ὑποχρεωθοῦν νὰ μᾶς δώσουν τὴν ἐνέργειάν των. Ἡ δύνανμιν τοῦ ὕδατος εἶνε πολλὴ ἀνίσως μοιρασμένη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς και ἐπιρρέαζεται πολὺ ἀπὸ τὴν μεταβολὴν των ἐποχῶν, ὥστε νὰ μὴ εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ ἡ κυρία πηγὴ τῆς ἐνεργείας τοῦ κόσμου, ἀλλὰ οἱ άνεμοὶ δὲν σταματοῦν ποτὲ και τὰ ρεύματα κυλοῦν με ἀετὰβλητον ἀκρίβειαν.

Ἐὰν οἱ άνεμοὶ δὲν μειωθοῦν, θὰ δύνανται νὰ δώσουν ὑπεραρκετὴν φθιγγὴν δύνανμιν. Κατὰ τὰς ἡμέρας των καταγίδων ἡ πλεονάζουσα ἐνέργεια των δύνανται νὰ συσσωρευθῇ και νὰ χρησιμοποιεῖται κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς νηνεμίας.

Ἡ ἐκμετάλλευσις τῆς ἐνεργείας των ρευμάτων παρουσιάζει δυσκολίας πού πρέπει νὰ λυθοῦν κατὰ ἱκανοποιητικὸν τρόπον. Αἱ δυσκολίαι αὐταὶ ὅμως δὲν εἶνε δυσκολίαι ἀρχῆς, ἀλλὰ τεχνικῆς, και ἂν ὁ πλοῦτος και ἡ προσοχὴ των μηχανικῶν ἀσχοληθοῦν ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἐπὶ 10 ἔτη, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ ἐπιτύχουν. Τὰ ρεύματα τοῦ κόλπου Φόντου μόνον δύνανται νὰ ἐφοδιάσουν ὁλόκληρον τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν με ηλεκτρικὴν δύνανμιν.

ΤΗΛΕΘΡΑΣΙΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Κατὰ τὰ προσεχῇ ἐκτόν ἔτη ἡ ἐφηρμοσμένη φυσική θὰ ἀναπτύξῃ τὸ ἀσύρματον τηλέφωνον και τὴν τηλεδράσιν πέραν αἰ των πλέον τολμηρῶν μας προβλέψεων. Τὸ 2031 θὰ εἶνε δυνατόν εἰς κάθε πρόσωπον πού κάθεται εἰς τὸ σπιτί του νὰ εἶνε παρὼν εἰς ὁποιαδήποτε ἀπόστασιν. Ἡ στερεοσκοπικὴ τηλεδράσις με ὅλα τὰ φυσικὰ χρώματα και τὰ τελειοποιημένα ἀσύρματα τηλέφωνα θὰ τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ βλέπῃ και ν' ἀκούῃ κάθε γεγονός πού ἐκπέμπεται, σάν νὰ ἦταν πλάϊ στὸν πομπό. Οἱ ταξιδιώται θὰ παρακολου-

θοῦν τὰ μάτια τῆς πατρίδος των ἀπὸ τὴν ἄλ-λην ἀκρὴν τοῦ κόσμου.

Τέτοιες πρόδοι θὰ ἐπιρρέασουν και τὸ μέλλον τῆς πολιτικῆς, διότι με τὴν βοήθειάν των θὰ εἶνε εὐκόλωτον νὰ ἀναζητῇ ἡ μορφή τῆς Δημοκρατίας πού ἀνήκει εἰς τὰς πόλεις τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Τὸ 2031 ὁ ῥήτωρ κάθε κόμματος θὰ μπορῇ νὰ ὁμιλῇ εἰς κάθε ψηφοφόρον τόσον εὐκόλα, ὅσον ὁμιλῇ σήμερα εἰς τὴν Βουλὴν. Καὶ ἐτοὶ κάθε ἔκλογος θὰ μπορῇ, καλύτερα ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους ὅου, νὰ διῇ τὴν γνώμην του διὰ κάθε ζωτικὸν πολιτικὸν πρόβλημα. Μετὰ τὴν ὁμιλίαν των ῥητόρων των κομμάτων, οἱ ψηφοὶ ὅλης τῆς χώρας θὰ συγκεντρώνονται και θὰ μετροῦνται με μηχανήματα ἐγκατεστημένα εἰς τὰς τηλεφωνικὰς συσκευάς. Ἐντὸς εἰκοσι λεπτῶν ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ τελευταίου λόγου θὰ ἔχῃ ἐξακριβωθῇ ἡ γνώμη ὅλης τῆς χώρας.

Η ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ἡ κατάργησις των ἐπιδημιῶν εἰς τὰ 2031 εἶνε ἀσφαλτεστάτη, ὅπως και ἡ ἀνά-λυψις θεραπειῶν διὰ τὸν καρκίνον και τὴν φυματίωσιν. Πλήρης και μακρὰ τοπικὴ ἀνασθησία θὰ καταστῇ δυνατὴ τόσον, ὥστε ὁ μόνον νὰ διευκολύνονται αἱ ἐγχειρήσεις, ἀλλὰ και ὁ ἀσθενὴς νὰ μὴ αἰσθάνεται κατὰν κανένα ἀποτέλεσμα τῆς. Μία τέτοια πρόδοις θὰ ἐπιτύχῃ και τὸν τελείως ἀνόδυνον τοκετόν.

Οἱ βιολόγοι τὸ 2031 θὰ ἔχουν μάθει τὰ μυστικὰ τῆς ζωικῆς χημείας τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος — ἡ τουλάχιστον θὰ ἔχουν ἐπιτύχει θετικὰ ἀποτελέσματα. Ἡ ἀνανέωσις θὰ εἶνε συνηθισμένη και τελείως ἀνεγνωρισμένη ἐγχειρήσις διὰ μερικῶν ἐνέσεων κατὰ ὁρισμένα χρονικὰ διαστήματα. Ἡ ἐπιθυμία τῆς καταργήσεως τοῦ γήρατος ὑπῆρξε πάντα ἕνα ἀπὸ τὰ ὄνειρα τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλὰ θὰ πραγματοποιηθῇ συντόμως, οὕτως ὥστε νὰ παρατείνεται ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ ἔλξις τῆς ἰδέας αὐτῆς, ἰδιαίτερος διὰ τὰς γυναῖκας, εἶνε βέβαιον ὅτι θὰ προκαλέσῃ τρομερὰν χαράν. Ἀλλὰ ἡ γενικὴ ἐφαρμογὴ τῆς ἀνανεώσεως θὰ συνοδευθῇ με σοβαρὰ κοινωνικὰ προβλήματα, τὸ χειρότερον των ὁποίων θὰ εἶνε ἡ τεραστία αὐτῆς τοῦ πληθυσμοῦ. Ἀν ὑποθέσωμεν δυνατὴν τὴν ἐξαεφάλισιν ζωῆς 150 ἐτῶν εἰς κάθε ἄνθρωπον, πόσοι εἰκασατεῖς θὰ μποροῦν νὰ συνυγιοισθοῦν τοὺς ἔχοντες ἡλικίαν 100 ἐτῶν, οἱ ὁποιοὶ θὰ εἶνε ἀκόμη ρωμαλέοι και ἑπάνω εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας των και θὰ ἔχουν τὴν πείραν ἐνὸς αἰῶνος ;

Τὸ κέρδος ὅμως τῆς ἀνθρωπότητος θὰ εἶναι ὅτι θὰ παρατείνεται μαζὶ με τοὺς ἄλλους και ἡ ζωὴ των μεγεθυνθῇ. Εἶνε δὲ ἀδύνατον νὰ προβλέψωμεν τὸ κέρδος τῆς ἀνθρωπότητος ἐκ τῆς παρατάσεως τῆς ζωῆς ἐνός. Ὀλίβερ Λότζ ἡ ἐνός Ἀϊνστάιν, οἱ ὁποιοὶ θὰ δυνηθοῦν νὰ ἐργασθοῦν διὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἄλλα ἐδδομήντα ἢ ὀγδόντα χρόνια.

Λόρδος ΜΠΗΡΚΕΝΧΗΝΤ

«ΕΓΟ», τὰ σιγορέττα διὰ κυρίας και δεσποινίδας.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ ΘΗΡΙΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΟΥΓΚΛΑΝ

ΤΑ ΤΡΑΓΙΚΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΔΥΟ ΤΡΟΜΕΡΩΝ ΛΕΟΝΤΩΝ

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἑρῆμου. Ὁ τίτλος του δὲν εἶνε σημερινός. Ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων ὁ λέων—διότι εἰς αὐτὸν ἀνήκει ὁ τίτλος—ἐθεωροῦτο ὡς ὁ ἀνώτατος κυρίαρχος των ἀγρίων θηρίων τῆς Ἀφρικῆς ἢ των παρθένων δασῶν των Ἰνδιῶν.

Ἡ ζωολογία—ἡ ὁποία φαίνεται, ὅτι συμφωνεῖ ὡς πρὸς τὴν ἐπικυριαρχίαν αὐτὴν—ἐχει περιγράψει με τὴν συνηθισμένην τῆς ἀντικειμενικότητος και ψυχρότητα τοὺς ζωολογικοὺς χαρακτηρισ τοῦ λέοντος. Τὰ ἦθη του ὅμως, τὰ ἐνστικτὰ του, αἱ συνήθειαι του, δὲν εἶνε γνωστὰ παρὰ μόνον ἀπὸ συντόμους ἀφηγήσεις τολμηρῶν κυνηγῶν, οἱ ὁποιοὶ ἐπὶ μακρὰ ἔτη διέσχισαν τὰς ἐρήμους κυνηγοῦντες τὰ ἀγρία θηρία με διαρκὴ κίνδυνον τῆς ζωῆς των.

Ἐνα ἐκ των πλέον ἐνδιαφερόντων ζητημάτων ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν τὸ ἔξης:

Ὁ λέων εἶνε πράγματι τόσον ἀγrios και αἰμοβόρος ὅσον τὸν παριστάνουν και ἐπιτίθεται πρῶτος κατὰ τοῦ ἀνθρώπου ἢ ἐπιτίθεται μόνον ἐὰν προκληθῇ ;

Πόσαι ἀλληλοσυγκρούμεναι γνώμαι και ἀφηγήσεις γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό. Ἐνας κυνηγὸς περιφρόμος, ὁ ὁποῖος ἐπέρασε πολλὰ ἔτη τῆς ζωῆς του κυνηγῶν ἀγρία θηρία εἰς τὰς ἐρήμους τῆς Ταγκανίκας βεβαίονει, ὅτι ὁ λέων δὲν εἶνε κακὸς και δὲν ἐπιτίθεται πρῶτος κατὰ τοῦ ἀνθρώπου ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ εἶνε πολὺ πεινασμένος. Ἄλλος ὅμως, ὁχι ὀλιγώτερον περιφρόμος κυνηγός, μακρὰν τοῦ νὰ συμπεριζέται τὴν γνώμην αὐτὴν ὑποστηρίζει ὅτι ὁ λέων εἶνε γενικῶς ἐπιθετικὸς και ὅτι ὁ κυνηγός δὲν πρέπει νὰ πιστεύῃ εἰς τὰ ἱπποτικά ἐνστικτὰ του θηρίου αὐτοῦ.

Τὶ πρέπει νὰ πιστεῖται καλεῖς ἀπὸ αὐτὰ; Ἀς μὴ δώσωμεν ἀμέσως τὴν ἀπάντησιν. Ἀς παρακολουθήσωμεν τὰς περιπετειώδεις ἀφηγήσεις τοῦ περιφήμου κυνηγοῦ ἀγρίων θηρίων Ρενὲ Γκουζὺ και ἂς βγάλωμεν ἀπὸ αὐτὰς τὰ συμπεράσματά μας, καθάως κατὰ τὴν ἱδιοσυγκρασίαν του καὶ τὸ θάρρος του. Ἀς σμυιέλισομεν μόνον ὅτι ὑπάρχει μία κατηγορία λέοντων «ἀνδροπαφάνων», οἱ ὁποιοὶ ἀναπαισθητῶς ὄνι μόνον ἐπιτίθενται κατὰ τοῦ ἀνθρώπου ἀλλὰ και ἀναζητοῦν αὐτὸν με τὸν ἰδιον αἰσθητικόν.

Καὶ ἰδοὺ τί λέγει σκετικῶς εἰς τὸ περίσσιον ἐκείνο ἐκδοθὲν διδῶν του ὁ κ. Ρενὲ Γκουζὺ.

Ὑπάρχουν λέοντες γιὰ τοὺς ὁποίους ἡ ἀνθρωπίνη σάρκα ἀποτελεῖ τὸ ἐλκτικόν και περιζήτητον φαγητόν. Κλασικὸν σχεδὸν παράδειγμα τῆς κατηγορίας αὐτῆς των λέοντων εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀφηγήθη ὁ μέγας ἀγίλος κυνηγός Πάτερσον και τὸ ὁποῖον ἔλαβε χώραν εἰς τὴν Ἀφρικὴν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ συνταγματάρχης τοῦ μηχανικοῦ Πάτερσον ἀπεβιβάσθη εἰς Μομβάσα διὰ νὰ διευθύνῃ τὰς ἐργασίας τῆς κατασκευῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ ἐνώσῃ τὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴν τῆς Ἀφρικῆς με τὴν μεγάλην λίμνην Βικτωρίας—Ναδάνζα, διερχομένην μεταξὺ των δύο ἀφρικανικῶν κολοσσῶν ἡτοῦ τοῦ ὅρου Κόνια (ὑψ' 5600 μ.) και τοῦ ὅρου Κιλίμάντζαρο (ὑψ. 6010 μ.)

Κατὰ τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον αἱ ἐργασίαι ἐπονομοροῦσαν κανονικῶς και κατὰ τὸν πολὺ ἱκανοποιητικόν. Ἐν τούτοις κατὰ τὴ διάστημα αὐτὸ ἐσημειώθησαν δύο μυστηριώδεις ἐξαφανίσεις ἰθαγενῶν ἐργατῶν. Οἱ

σύντροφοὶ των ἐρωτηθέντες ἐδήλωσαν, ὅτι οἱ ἐξαφανισθέντες εἶχαν ἀπαχθεῖ κατὰ τὴν νύκτα ὑπὸ λέοντων. Ὁ Πάτερσον ὅμως δὲν ἐπίστευσε τίποτε και ἦτο βέβαιος ὅτι οἱ ἐξαφανισθέντες εἶχαν ἀσφαλῶς δολοφονηθεῖ ἀπὸ ἄλλους ἰθαγενεῖς. Ἐν τούτοις παρὰ τὰς ἀναζητήσεις και τὰς ἀνακρίσεις δὲν κατόρθωσαν ν' ἀνεύρουν τὰ πτώματα των ἐξαφανισθέντων ἢ ν' ἀνακαλύψουν τοὺς ἐνόχους. Ἄλλως τε δὲν ὑπῆρχεν ἄλλος ἐνοχος ἐκτὸς ἀπὸ δύο φοβεροὺς ἀνθρωποφάγους λέοντας, οἱ ὁποιοὶ ἀρκεῖ ἦσαν οἱ δρασταὶ τῆς ἐξαφανίσεως των ἀτυχῶν ἰθαγενῶν. Ἐπὶ 9 ὀλοκλήρους μῆνας τὰ δύο αὐτὰ θηρία ἐσπεύραν τὸν τρῶμον εἰς τοὺς ἐργάτας τῆς μεγάλης κατασκευῆς μέχρι σημείου ὥστε παρέρρη ἀνάγκη νὰ διακοποῦν αἱ ἐργασίαι ἐπὶ

Πάτερσον παρηκολούθησε τὰ ἴχνη τοῦ λέοντος και τοῦ θύματος του. Κατὰ διαστήματα κηλίδες αἵματος ἐφανερώων τὰ μέρη εἰς τὰ ὁποῖα τὸ θηρίον ἐσταματοῦσε διὰ νὰ ξεκουρασθῇ και διὰ νὰ γλύψῃ κατὰ τὴν συνηθειάν του τὸ αἷμα τοῦ θύματος του ζεστὸ ἀκόμη. Τέλος οἱ δύο ἀξιώματικοὶ ἐφθασαν εἰς τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ὁ λέων εἶχε καταδροχθῇ σὲ τὸ θῦμα του. Ἐνα εἰδεχθὲς θέαμα παρουσίαζε τὸ μέρος ἐκεῖνο. Εἰς τὸ ἔδαφος ὑπῆρχαν κομμάτια ὀστέων και σαρκῶν ξεσχισμένων. Σὲ μικρὰν ἀπόστασιν ὁ Πάτερσον εὗρε τὸ κεφάλι τοῦ ἀτυχοῦς ἐπιστάτου ἄθικτον, ἐκτὸς τοῦ λαμποῦ εἰς τὸν ὁποῖον διεκρίνοντο τὰ θαθεῖα ἴχνη των δοντιῶν τοῦ θηρίου. Τὰ μάτια τοῦ θύματος ἦσαν ἀνοικτὰ

Λεων τῆς Ἀφρικανικῆς ζουγκλας φωτογραφηθεὶς ὑπὸ τοῦ κ. Γκουζὺ ἐξ ἀποστάσεως 20 μέτρων.

τρεῖς ἐβδομάδας, διότι οἱ τρομοκρατηθέντες ἰθαγενεῖς ἐδραστεύσαν ἐκ τῆς κατασκευῆς σεως.

Ἀς ἰδωμεν ὅμως πὼς εἶχαν συμβεῖ αἱ ἐξαφανίσεις αὐταί.

Ἰνὴν 12 Ἀπριλίου κατὰ τὰ ἐξημερόματα ἕνας ἐργάτης περιτρώμος ἐξέπνευσεν τὸν Πάτερσον ὁ ὁποῖος ἐκωμάτο εἰς τὴν σκηνὴν του διὰ νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ ὅτι ἕνας ἐπιστάτης ἰθαγενῆς τῆς φυλῆς των Σίλ, ὀνομαζόμενος Οὐγκαν-Σίγκ εἶχεν ἀπαχθεῖ κατὰ τὴν νύκτα ἀπὸ ἕνα λέοντα. Ὁ συνταγματάρχης ἔπηγε εἰς τὸ μέρος τοῦ δράματος. Ἐξῶ ἀπὸ τὴν σκηνὴν διέκρινεν εἰς τὸ ἀμφοτέρω ἔδαφος δύο γραμμάς, τὰς ὁποίας εἶχαν χαραῖξει νὰ συσφύραμεν πέλματα τοῦ θύματος. Εἰς τὴν ἰδίαν σκηνὴν ἐκοιμῶντο ἀκόμη ἐξ ἰθαγενεῖς ἐργάται ἐκ των ὁποίων ἕνας εἶχε παρακολουθήσει ἐντρομος τὴν ἐπιθεσὴν χωρὶς νὰ κομῆσιν νὰ προσφέρῃ λέξιν ἢ νὰ κάμῃ μίαν κίνησιν.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, διηγῆθη ὁ ἰθαγενὴς αὐτός, ὁ λέων ἐπέρασεν ἔξαφνα τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ ἱνιογμα τῆς σκηνῆς και ἀρπάξε τον Οὐγκαν-Σίγκ πού ἦτο κοντὰ εἰς τὸ ἄνοιγμα ἀπὸ των λαμῶν. Ἐκεῖνος δὲν ἐκάλáβεν ἀμέσως τὴ συνέβαινε και εἶπε «ἄφησέ με». Ἐπειτα ὁ λέων και ὁ ἄνθρωπος ἐμάχησαν... Ἀκούσαμε μόνον τῆς φωνῆς τοῦ Σίγκ ἐξῶ εἰς τὸ σκοτάδι και ἔπειτα τίποτε ἄλλο... Ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ των λοχαγὸν Χάλσεμ—ὁ ὁποῖος ἐπίσης κατεδροχθίσθη ἀπὸ τοὺς λέοντας ἔπειτα ἀπὸ μερικὰς ἐβδομάδας— ὁ

με μίαν ἐκφρασιν ἀπεριγράπτου τρόμου...

...Ὁ συνταγματάρχης ἀπεφάσισε νὰ παραφυλᾷ τὸν ἐπιδρομέα και τὸ ἴδιο δράμα, ὀπλισμένος καλά, ἀνέβηκεν εἰς ἕνα δένδρον ἐκεῖ κοντὰ εἰς τὴν σκηνὴν τὴν ὁποίαν εἶχαν ἐγκαταλείψει οἱ ἰθαγενεῖς ἔπειτα ἀπὸ τὸ τραγικὸν συμβάν.

Εἶχε νυκτώσει καλά ὅταν ὁ Πάτερσον ἔκασεν τὸν ὑπόκοπον μυνηθμόν του πεινασμένου λέοντος. Ἐπειτα ἔγινε πάλιν ἡσυχία ἡ ὁποία ἐκράτησεν ἐπὶ μίαν ὥραν. Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ λέων ἐπὶ πολὺ πρὶν ἐπιτεθῇ δὲν δίδει κανὲν σημεῖον ὑπάρξεως. Με τὸ ὅπλον ἐπ' ὅμου και τὸ βλέμμα ἐρευνητικόν ὁ συνταγματάρχης Πάτερσον ἐπερίμενε τὴν ἐμφάνισιν τοῦ θηρίου.

Αἶφνης διαπεραστικὰ κραυγὰ τρομοῦ και ἀγωνίας διεσχίσαν τὴν νυκτερινὴν σιγήν προερχόμεναι ἀπὸ μίαν κατασκήνωσιν εὐρισκομένην εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς περίπου χιλιόμετρον ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο. Οἱ λέοντες εἶχον ἐπιτεθεῖ ἐκ νέου και δύο ἄλλοι ἰθαγενεῖς εἶχον ἐξαφανισθεῖ διὰ παντός.

Αἱ διαφοροὶ κατασκευασαὶ των ἐργατῶν ἐξετίθεντο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐπὶ ἐκτάσεως 15 και πλέον χιλιομέτρων πλησίον τοῦ Τσάδα και οἱ ἐπιδρομεῖς ἐνεφανίζοντο κάθε νύκτα και εἰς ἄλλην κατασκήνωσιν ἀπὸ τὴν ὁποίαν δύο πάντοτε ἐργάται ἐξεφανίζοντο.

Καὶ εἰς τὸ ἐπόμενον θάιδωμεν τὴν συνέχαιαν τῆς τραγικῆς περιπετείας τοῦ Πάτερσον.

ΓΡΑΦΕΙΑ
Ὁδὸς Σιδαίου 28
(Μέγαρον Εφεσίου)
ἀριθ. γραφείου 45
Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑ:
Ἑσπερίου Δραχμῶν 100
Ἑσπερίου Δραχμῶν 200
Ἀμερικῆς Δραχμῶν 400
Ἑσπερίου καὶ Ἀμερικῆς κατ' ἀνάλογον

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ι. ΓΕΝΟΒΕΛΗΣ

ΤΟ «ΤΙΚ-ΤΑΚ», ΔΙΑ ΛΑΧΕΙΟΥ ΘΑ ΔΙΑΝΕΙΜΗ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΤΟΥ ΕΝΤΟΣ 1 1/2 ΜΗΝΟΣ ΚΕΡΔΗ 25 ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ

Τὸ «Τικ-Τακ» ἐκδίδεται ὑπὸ ὁμάδος δημοσιογράφων, οἱ ὅποιοι ἀπεφάσισαν νὰ ἐμφανίσουν ἓνα ἐξαιρετικὸν διὰ τὴν Ἑλλάδα περιοδικόν, διότι ἐκρίναν ὅτι ἡ κοινὴ γνώμη εἶνε ἡδὴ ὥριμος διὰ ν' ἀνταποκριθῇ εἰς μίαν προσπάθειαν ἐξυψώσεως τοῦ ἑλληνικοῦ περιοδικικοῦ τύπου εἰς τὴν περιήγην που ἔχουν φθάσει τὰ μεγάλα καὶ ευρείας κυκλοφορίας ἔξνα περιοδικά.

Μερὸς τοῦτο διὰ τῆς ἀριστοτεχνικῆς ἐργασίας τοῦ μεγάλου λιθογραφείου Ἀσπιωτῆ καὶ τοῦ πολυτελοῦς χαρτιοῦ τοῦ ἑξωφύλλου, ἡ Διεύθυνσις τοῦ περιοδικικοῦ ἐπέτυχε ἐμφάνισιν ἀπολύτως καλλιτεχνικὴν.

Διὰ τὴν ἐσωτερικὴν διακόσμησιν τοῦ φύλλου προσελήφθησαν τρεῖς καλλιτέχναι σκιτσογράφοι, ἐξ ἄλλου δὲ αἱ τυπογραφικαὶ ἐγκαταστάσεις τοῦ περιοδικικοῦ ἐφωδίσθησαν μὲ εἰδικὰ νέα στοιχεία, τὰ ὅποια, χωρὶς νὰ εἶνε μεγάλα, εἶνε εὐανάγνωστα. Μερικαὶ τεχνικῆς φύσεως μικροελλείψεις, αἱ ὁποῖαι κατ' ἀναπόδραστον ἀνάγκην παρατηροῦνται εἰς τὸ πρῶτον φύλλον καθὲς νέας ἐκδόσεως, θὰ διορθωθῶν ἀμέσως.

Ἐκ παραλλήλου, διὰ νὰ δόσῃ εἰς τὰ περιεχόμενα τοῦ «Τικ-Τακ» χαρακτῆρα γενικόν, ἑλληνικώτερον καὶ πλέον συγχρονισμένον πρὸς τὰς ἀξιώσεις τοῦ σημερινοῦ ἀναγνώστου, ἀνεξετήτως τάξεως ἢ ἡλικίας, ἐξησφάλισε τὴν τακτικὴν συνεργασίαν τῶν γνωστοτέρων Ἑλλήνων δημοσιογράφων καὶ λογοτεχνῶν, οἱ ὅποιοι ἀνέλαβαν νὰ μὴ γράφωσιν, ἕκαστος ἀνάλογος τῆς εἰδὲς ὑπὸς τοῦ, καθὲς εἶδους κομμάτια καὶ ἐπὶ παντὸς ζητήματος ποὺ ἐνδιαφέρει ἑκάστοτε τὴν κοινὴν γνώμην.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων δ. κ. Ἀσπρέας θὰ μᾶς δίδῃ ἑλληνικὰ ἱστορικὰ ἀναγνώσιμα, δ. κ. Νιοβάνας χρονολόγημα, δ. κ. Πόπ σάτυρον, οἱ κ. κ. Βουτσερίδης, Κόκκινος, Ἀθάνας, Καλαμάρας, Στέφανος, Μιχαλόπουλος, Σουλῶδης, Χαϊρόπουλος, Γιαννουκίτης, Παναγιωτῆς, διηγήματα, ποιήματα, ἱστορικὰς σελίδας, ἀνέκδοτα, εὐθυμογραφήματα κλπ. Οἱ κ. κ. Στοιάννης, Γ. Ν., Βιδάλης, Χρονόπουλος, Γιανναράκος, Πετράς, Παπαδοῦκας ρεπορτάζ ἐπὶ πάσης ἐπικαιρότητος, τὸ Πᾶς - ποστὸν κοσμικὴν κίνησιν, οἱ κ. κ. Ζεὸ καὶ Καπιτσόνλου ἀθλητικά, αἱ δίδες Ἑλλάς, Ἀλεξ. Σαραβαῖον καὶ Σιλβία γυναικεῖαν κίνησιν, ἡ δὲ Σαμίον ἀνταποκρίσεις ἀπὸ τὸ Παρίσι, οἱ κ. κ. Χουρμούζιος, Καίροφύλας, Μαγγανάκης, θὰ παρακολουθήσωσιν τὴν ξένην ζωὴν, ἐκτακτοὶ συνεργάται ἐπιστήμονες θὰ μᾶς δίδωσιν ἐπιστημονικά, ἐγκυκλοπαιδικὰ καὶ φυσιογνωστικά κομμάτια, γνωστοὶ σκιτσογράφοι καὶ φωτογράφοι θὰ φιλοτεχνήσωσιν τὰς γελοιογραφίας, τὰ σκίτσα καὶ τὰς φωτογραφίας τοῦ φύλλου καὶ τέλος, μέσῳ τῆς «Ἐνώσεως Συντακτῶν» καὶ τῆς «Ἐταιρείας τῶν Θεατρικῶν Συγγραφέων» εἰδοποιήθησαν ὅλοι οἱ δημοσιογράφοι καὶ λογοτέχναι ὅτι ἡ ἐκτακτὸς συνεργασία τῶν θὰ εἶνε πάντοτε εὐ-

πρόδεκτος. Τοιοῦτοτρόπως συνεχῶς θὰ ἐμφανίζωμεν καὶ νέους ἐκλεκτοὺς συνεργάτας.

Ἐς ἄλλου ἀπὸ τοῦ μεσεπομένου φυλλοῦ θὰ καθιερώσωμεν μίαν σελίδα ἐπαρχίων, ὅπου οἱ κατὰ τόπους ἀνταποκρίται μᾶς θὰ δημοσιεύωσιν πᾶν σχετικόν μὲ τὴν κοσμικὴν, πνευματικὴν καὶ ἀθλητικὴν κίνησιν τῶν πόλεων τῶν. Μετ' ἰσοῦ δὲ ἐνδιαφέροντος θὰ παρακολουθήσωμεν καὶ τὴν ζωὴν τῶν ἑλληνικῶν παρικίων τοῦ ἑξωτερικοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς.

Εἰς ταῦτα πρέπει νὰ προστεθοῦν καὶ οἱ γενικοὶ ἐνδιαφέροντος διαγωνισμοί, οἱ ὅποιοι θὰ προκηρῶσονται τακτικὰ μὲ πλούσια βραβεῖα διὰ τοὺς μετέχοντας.

Ἐπὶ πλέον τὸ «Τικ-Τακ» προκηρῶσσει ἀπὸ σήμερον, κατὰ τὸ σύστημα τῶν μεγάλων ἐφημερίδων, ΛΑΧΕΙΟΝ, διὰ τοῦ ὁποῦ θὰ διανεμηθῶσιν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ ἐντὸς ΕΝΟΣ καὶ ΗΜΙΣΕΩΣ ΜΗΝΟΣ, ΧΡΗΜΑΤΙΚΑ ΔΩΡΑ 25000 δραχμῶν.

Ὁ μηχανισμὸς τοῦ λαχείου θὰ λειτουργῇ ὡς ἑξῆς :

Οἱ ἀγοράσται τοῦ «Τικ-Τακ» θὰ ἀποκόψωσιν τὰ εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς σελίδος αὐτῆς κουπόνια τῶν ἡμερομηνιῶν 28ης Δεκεμβρίου, 4ης, 11ης, 18ης, 25ης Ἰανουαρίου καὶ 1ης Φεβρουαρίου, καὶ θὰ μᾶς τὰ στείλουν ὅλα μαζί, εἰς τὸ τέλος, καὶ ἐπὶ συστάσει, εἰς τὰ γραφεῖα μᾶς, συνοδευόμενα μὲ τὸ ὄνοματεπώνυμόν των καὶ πλήρη τὴν διεύθυνσίν των καθαραγραμμένα.

Ἐναντὶ καθὲς σειρᾶς κουπονίων τῶν ἐξ αὐτῶν ἡμερομηνιῶν, θὰ λάβωσιν ἀπόδειξιν φέρουσιν ἓνα ἀριθμὸν - λαχρόν, ὑπὸ τὸν ὁποῖον θὰ μετᾶσιν εἰς τὴν κλήρωσιν.

Ὅλοι οἱ οὗτω δοθέντες κατὰ σειρὰν λήψεις τῶν κουπονίων ἀριθμοὶ - λαχνοὶ θὰ τεθοῦν εἰς τὴν κληρωτὶδα κατόπιν ἐλέγχου δεκαμελοῦς ἐποπτευούσης ἐπιτροπῆς.

Ἐνώπιον αὐτῆς καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἀναγνωστῶν ποὺ θὰ προσέλθωσιν, θὰ γίνῃ ἡ κλήρωσις τῶν Κυριακῶν 15ην Φεβρουαρίου 1931, διὰ νὰ προλάβωσιν καὶ οἱ ἐκ τοῦ ἑξωτερικοῦ ἀναγνώσται.

Θὰ ἐξαχθῶσιν 25 ἀριθμοί, ἐκ τῶν ὁποίων θὰ κερδίσουν :

ΚΟΥΠΟΝΙ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ
ΤΟΥ «ΤΙΚ-ΤΑΚ»

Ἀριθμὸς 1

28 Δεκεμβρίου 1930

Ὁνοματεπώνυμον

Διεύθυνσις

(Συμπληρώσατε καὶ ἀποκόψατε τὸ παρὸν)

Ὁ 1ος δραχμᾶς 5000
Ὁ 2ος δραχμᾶς 4000
Ὁ 3ος δραχμᾶς 3000
Ὁ 4ος δραχμᾶς 2000
Ὁ 5ος δραχμᾶς 1000

Καὶ οἱ 20 ἐπόμεινοι (6 — 15) ἀνά δραχμᾶς ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΑΣ ἕκαστος.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς κληρώσεως θὰ ἀναγγελοῦν εἰς τὸ φύλλον τῆς 1ης Μαρτίου.

Οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ ἀναγνώσται δύνανται νὰ φέρωσιν τὴν σειρὰν τῶν κουπονίων ἀπ' εὐθείας εἰς τὰ γραφεῖα μᾶς καὶ νὰ λάβωσιν τοὺς λαχνοὺς των.

Διὰ πᾶσαν ἀπόλειαν φανέλλου μὲ κουπόνια, μὴ σταλέντος ἐπὶ συστάσει, οὐδόλως εὐθύνεται τὸ περιοδικόν.

Οἱ στέλλοντες κουπόνια ὄχι ὅλα μαζί, ἀλλὰ χωριστά, ἢ μὲ δυσανάγνωστον ὄνοματεπώνυμον ἢ μὲ ἀτελῆ διεύθυνσιν, θὰ ἀποκλείονται τῆς κληρώσεως ἄνευ ἄλλης εἰς ποιήσεως.

ΤΑ ΔΙΕΘΝΗ ΚΑΛΙΣΤΕΙΑ

Τὸ «Τικ-Τακ», λόγῳ τῆς ἐξαιρετικῆς καλλιτεχνικῆς του ἐμφανίσεως, παρελήφθη ὅπως δεχθῇ νὰ δημοσιεύῃ φωτογραφίας ὑποψηφίων τοῦ διαγωνισμοῦ καλλονῆς διὰ τὰ διεθνῆ καλλιτεχνία.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ περιοδικικοῦ, ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ τῆς ὅπως ἐνισχύσῃ τὴν ὁργανοῦσιν τὸν διαγωνισμόν «Ἐνωσιν τῶν Συντακτῶν Ἀθηναϊκῶν Ἐφημερίδων» δέχεται τὴν μέσῳ τοῦ «Τικ-Τακ» ὑποβολὴν ὑποψηφιοτήτων, αἱ ὁποῖαι θὰ διαβιβάζονται ἀκολούθως εἰς τὴν «Ἐνωσιν τῶν Συντακτῶν».

Αἱ ἐπιθυμοῦσαι νὰ ὑποβάλωσιν τὴν ὑποψηφιότητά των μέσῳ τοῦ «Τικ-Τακ» δέον νὰ μᾶς ἀποστείλουν ἀμέσως τὰς φωτογραφίας των μεγάλας (εἰς τὸ μέγεθος τῶν εἰκόνων τοῦ ἑξωφύλλου μᾶς) καὶ ἀπολύτως καθαρὰς — μίαν ὁλόσωμον ἀνφᾶς καὶ μίαν μπουστον προφίλ. Τὰς φωτογραφίας των δέον νὰ συνοδεύωσιν καὶ μὲ λεπτομερεῖς σημειώσεις περὶ τοῦ ἀναστήματος των, τοῦ βάρους των, τοῦ χρώματός των, τῆς ἡλικίας των, τοῦ ὀνοματεπωνύμου των ὁλοκλήρου, καὶ τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς των (ἀκριβῆς διεύθυνσις).

Ὑποψηφιότητες μὴ συμμορφούμεναι πρὸς τοὺς ἀνωτέρω ὁρῶντες δὲν θὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν.

Ὡς γνωστόν, εἰς τὸν διαγωνισμόν γίνονται δεκταὶ νέαι μόνον σωματὰ, ἄγμοι καὶ ἡλικίας 18 — 25 ἐτῶν.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ περιοδικικοῦ ἐπιφυλάσσει εἰς ἑαυτὴν τὸ δικαίωμα νὰ κρίνῃ ἐν συνεννόησει μετὰ τῆς ἑλαιοδίκου ἐπιτροπῆς καὶ τῆς «Ἐνώσεως Συντακτῶν» ποῖαι ἐξ ὧν θὰ λάβῃ φωτογραφίων εἶνε δημοσιεύσιμοι.

Μόνον δὲ τὰς προκηρυσσόμενας θὰ δημοσιεύσῃ, μεγάλας καὶ ἐγγράμους, εἰς τὸ ἑξωφύλλον τοῦ περιοδικικοῦ.

ΚΑΠΙΝΙΖΕΤΕ

ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΑ ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ

ΚΑΡΑΒΑΣΙΛΗ

ΤΑ ΜΟΝΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΜΕΝΑ

ΕΞ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΚΑΠΝΩΝ ΑΓΡΙΝΙΟΥ

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ
ΑΚΤΑΙΟΝ

ΝΕΟΝ ΦΑΛΗΡΟΝ

Ἐνοικιάζονται δωμάτια μετὰ τροφῆς καὶ ἄνευ.

Ἰδιαίτεροι αἰθουσάι διὰ γάμων καὶ χορῶν.

Τὰς καθημερινὰς αἱ αἰθουσάι τοῦ Ἀκταίου ἐνοικιάζονται

δωρεὰν εἰς τοὺς φιλανθρωπικοὺς συλλόγους.

ΤΟΥΣ ΓΑΜΟΥΣ ΣΑΣ ΣΤΟ ἈΚΤΑΙΟΝ,

ΤΙΜΑΙ ΛΟΓΙΚΑΙ

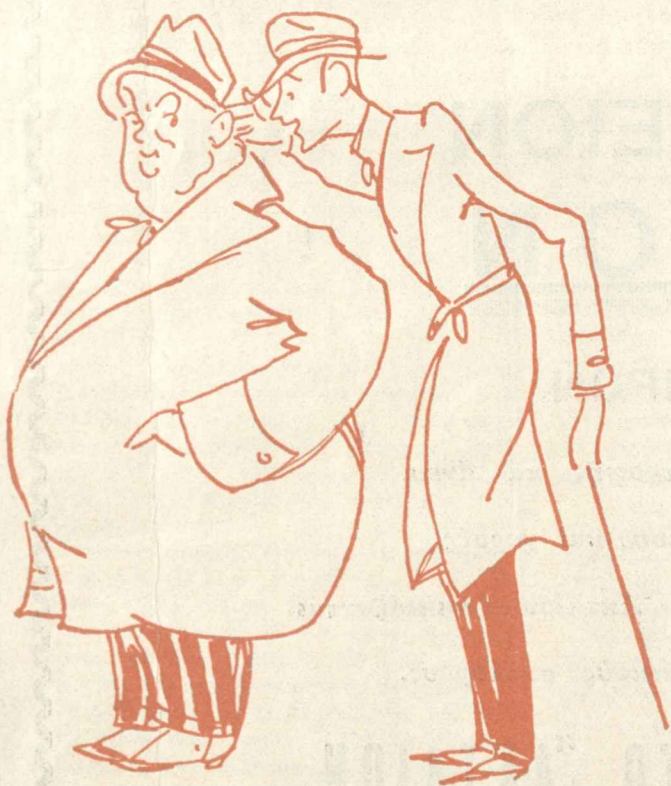
ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ ΝΕΟΣ

- "Αχ δεσποινίς σάς αγαπώ... Για σάς με τρώει μεράκι και θέλω απ' τὰ χείλη σας δυο όλόθερμα φιλιά..."
- "Α νά χαθής παληοχοντρέ... δέν τρέπεται λιγάκι νά μού γυρεύης έρωτα μ' αυτήνε τή κοιλιά"

Και τώρα πιά ό δυστυχής
μόνος κι' άπελπισμένος
βλέπει τὰ πάχη τὰ πολλά,
κυττάζει τήν κοιλιά του
καμμιά δέν τόν αγάπησε
και τότε ό καυμένος
απ' τήν άπελπισία του
τραβάει τὰ μαλλιά του

- Μιά μέρα ένας φίλος του, μιá συμβουλή του δίνει
- "Άκουσε κύρ-Γιαννάκη μου, νά σοῦ εἰπῶ ένα πράμα
άν θές νά μείνης ό μισός, πάρε «κολλοιδίνη»
και θα γίνης αδύνατος σάν νάχη γίνει θάμμα

Στό φαρμακείο αυτοσυγγμει
και βιαστικός γραβάει
«Κολλοιδίνη» ένα κομμάτι
άμέσως αγοράζει
και παρευθὺς στό σπίτι του
σηκώνεται και πίνει
και άρχινά τὰ χάπια του
μέ βιά νά κατεβάξη

Παίρνοντας τὰ χάπια του
λίγος καιρός περνάει
τώρα τόν βλέπετε κομψό,
λεπτό, χαριτωμένο
αυτή και δέν τόν ήθελε,
τώρα τόν αγαπάει
και έχουν γίνει και οι δυο
ζευγάρι ταιριασμένο.